

**Těsnopisecká zpráva o schůzi
Poslanecké sněmovny Parlamentu**

Schválený pořad 37. schůze Poslanecké sněmovny

1. Návrh na vyslovení nedůvěry vládě České republiky

**Parlament České republiky
POSLANECKÁ SNĚMOVNA 2012
VI. volební období**

**TĚSNOPISECKÁ ZPRÁVA
o 37. schůzi Poslanecké sněmovny Parlamentu
konané dne 20. března 2012**

Obsah:

Strana:

20. března 2012

Schůzi zahájila předsedkyně PSP Miroslava Němcová.

Usnesení schváleno (č. 1089).

Řeč poslance Zbyňka Stanjury 4

1. Návrh na vyslovení nedůvěry vládě České republiky

Řeč poslance Bohuslava Sobotky 5

Řeč předsedy vlády ČR Petra Nečase 9

Řeč poslance Vítězslava Jandáka 14

Řeč místopředsedy PSP Lubomíra Zaorálka 14

Řeč poslance Vojtěcha Filipa 15

Řeč poslance Jeronýma Tejce 17

Řeč místopředsedy PSP Lubomíra Zaorálka 18

Řeč poslance Jiřího Paroubka 23

Řeč ministra financí ČR Miroslava Kalouska 29

Řeč poslance Jiřího Paroubka 29

Řeč poslance Jiřího Šlégra 29

Řeč poslance Miroslava Grebeníčka 32

Další část schůze řídila místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová.

Řeč poslance Stanislava Grospiče 35

Řeč poslance Bohuslava Sobotky 39

Řeč poslankyně Marty Semelové 42

Řeč poslance Miroslava Opálky 46

Řeč poslance Jiřího Dolejše 48

Řeč poslance Michala Haška 52

Řeč poslance Petra Gazdíka 59
Řeč poslance Davida Ratha 60
Řeč poslance Michala Doktora 61

Další část schůze řídila místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová.

Řeč poslance Milana Urbana 65

Řeč místopředsedy PSP Lubomíra Zaorálka 66

Řeč poslance Jaroslava Škárky 67

Řeč poslance Františka Laudáta 68

Řeč poslance Jiřího Paroubka 70

Řeč poslance Františka Laudáta 70

Řeč místopředsedy PSP Lubomíra Zaorálka 70

Řeč poslance Viktora Paggia 71

Řeč poslance Davida Ratha 76

Řeč poslance Miroslava Opálky 76

Řeč poslance Jaroslava Škárky 77

Řeč poslance Jiřího Paroubka 77

Řeč poslance Ivana Ohlídala 77

Řeč poslance Vojtěcha Filipa 78

Řeč poslance Viktora Paggia 78

Řeč místopředsedy PSP Lubomíra Zaorálka 78

Řeč poslance Zbyňka Stanjury 79

Řeč poslance Vítězslava Jandáka 79

Řeč poslance Josefa Cogana 80

Řeč poslance Jeronýma Tejce 82

Řeč poslance Jiřího Paroubka 82

Řeč poslance Antonína Sedi 83

Řeč poslance Jiřího Šlégra 83

Řeč poslance Josefa Novotného st. 83

Řeč poslance Jiřího Petrů 90

Závěrečná řeč místopředsedkyně PSP Kateřiny Klasnové.

Začátek schůze Poslanecké sněmovny
20. března 2012 v 18.01 hodin
Přítomno: 133 poslanců

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, vážení členové vlády, zahajují 37. schůzi Poslanecké sněmovny. Sděluji vám, že schůzi jsem svolala podle § 84 jednacího řádu Poslanecké sněmovny. Pozvánka vám byla rozdána prostřednictvím poslaneckých klubů v pátek 16. března tohoto roku.

Nejprve vás všechny požádám, abyste se přihlásili vašimi identifikačními kartami. Také požádám ty, kteří budou mít kartu náhradní, aby mi to oznámili.

Omluvy, které jsem četla dnes při zahájení dalšího jednacího dne 36. schůze, platí i pro tuto 37. schůzi. Žádná nová omluva mi dodána nebyla.

Nyní přistoupíme k určení dvou ověřovatelů této schůze. Navrhují, abychom určili jako ověřovatele pana poslance Marka Bendu a pana poslance Jiřího Petru. Ptám se, zda má někdo jiný návrh na ověřovatele schůze. Nevidím, že by někdo takový návrh podával.

Proto zahajují hlasování číslo 1 a táži se, kdo souhlasí s tím, aby pan poslanec Marek Benda a pan poslanec Jiří Petru byli ověřovateli 37. schůze. Kdo je proti?

V hlasování pořadové číslo 1 přítomno 133, pro 123, proti nikdo. Konstatuji tedy, že jsme ověřovateli 37. schůze Poslanecké sněmovny určili pana poslance Marka Bendu a pana poslance Jiřího Petru.

V souladu s článkem 72 odst. 2 Ústavy České republiky můžeme nyní přistoupit k projednávání jediného bodu pořadu 37. schůze. Ještě předtím však zde mám žádost s procedurálním návrhem od předsedy poslaneckého klubu ODS pana kolegy Zbyňka Stanjura. Prosím, pane poslanče.

Poslanec Zbyněk Stanjura: Hezký podvečer, kolegyně, kolegové. Vzhledem k tomu, kolik máme přihlášených řečníků, navrhuji, abychom se usnesli, že dnes budeme jednat i hlasovat i po 21., i po 24. hodině.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Ano, je to procedurální návrh, o kterém rozhodneme v hlasování pořadové číslo 2. Zahajují toto hlasování a ptám se, kdo je pro tento procedurální návrh. Kdo je proti?

V hlasování číslo 2 z přítomných 158 pro 89, proti 27. Návrh byl přijat.

Oznamuji, že pan poslanec Michal Doktor má náhradní kartu číslo 25.

1.
Návrh na vyslovení nedůvěry vládě České republiky

Skupina 55 poslanců využila svého práva a podle § 84 zákona č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, podala návrh na vyslovení nedůvěry vládě. Prosím, aby se slova ujal předseda ČSSD pan poslanec Bohuslav Sobotka. Prosím, pane poslanče.

Poslanec Bohuslav Sobotka: Hezký večer. Vážená paní předsedkyně, vážená vládo, vážené kolegyně a kolegové, dnes budeme hlasovat o návrhu, který předložil poslanecký klub České strany sociálně demokratické. Je to návrh, který je velmi jednoduchý, návrh na to, aby Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky vyjádřila nedůvěru vládě České republiky.

My jsme přesvědčeni, že naše země, Česká republika, není po pěti letech vlády pravice v dobrém stavu. Jsme přesvědčeni jako sociální demokraté, že vláda nemá ve společnosti autoritu, vláda nemá vizi a nemá ani schopnost prosazovat správná strategická rozhodnutí. Zato má tato vláda neuvěřitelnou schopnost šířit kolem sebe chaos a zmatek. Zažíváme stagnaci ekonomiky, zažíváme letos poprvé po patnácti letech pokles reálných mezd, zažíváme dramatický nárůst zadlužení státu, růst nezaměstnanosti, zdražování zdravotní péče, zdražování sociálních služeb, zdražování potravin, vlastně zdražování téměř všeho. Není ale svobodná ani spravedlivá taková společnost, ve které je všechno nastaveno tak, aby lidé se středními a nízkými příjmy chudli a jejich zdroje se systematicky přesouvaly jen k úzké vrstvě těch nejbohatších. Tak to ale v naší zemi v posledních letech bohužel funguje.

Lidé přemýšlejí o tom, co s nimi bude, až je školné, spoluúčast ve zdravotnictví, penzijní spoření, krátkodobá nezaměstnanost, ceny elektřiny, ceny tepla, nájmy, astronomická DPH, až je tohle všechno – a ten výčet by mohl být skutečně dlouhý – až je tohle všechno oškube. Až jim dojdou peníze, které dnes třeba ještě vyškrabují ze svých dlouholetých úspor, peníze, které si možná ještě dnes dokážou půjčit od přátel nebo příbuzných. Lidé přemýšlejí, co s nimi bude, až nedokážou v tomto prostředí splácet hypotéku, auta na leasing nebo nájem. Není svobodná společnost, kde byla téměř pětina domácností vehnána do rukou predátorských exekutorů, do absolutní sociální pasti. Vláda, která tohle připustí, je opravdu asociální a je také šílená, pokud si myslí, že jí to může dlouhodobě projít.

Zoufalí a vystrašení lidé se v posledních týdnech shromažďují na náměstích a jsou ochotni naslouchat v zásadě komukoliv, kdo volá po demisi Nečasova kabinetu. Avizovány jsou další velké sociální protesty na 27. března, na 21. dubna.

My jsme přesvědčeni jako sociální demokraté, že odchod vlády a nové volby by mohly znamenat potřebnou společenskou katarzi. Pokud tato přirozená demokratická katarze nenastane, těžko říct, jakou formou se rostoucí frustrace z tzv. reformem mezi občany projeví a co to udělá s naší demokracií. A je docela možné, že dnešní nekomunikací a neschopností najít kompromis připravuje tato Nečasova vláda cestu budoucím nedemokratickým hnutím.

Pokud vláda neodstoupí sama, jsme to pouze my v Poslanecké sněmovně, kdo může podle ústavy našeho státu rozhodnout o její další existenci. Každý z vás tedy pravděpodobně ještě dnes večer vstane a buď se spojí s touto vládou a podpoří její politiku, nebo se vysloví pro její odchod. Česká sociální demokracie jako hlavní opoziční strana navrhuje vyjádřit vládě Petra Nečase nedůvěru.

Dovolte mi, abych uvedl několik těch nejvýznamnějších důvodů, které nás k tomuto rozhodnutí vedou.

Vláda Petra Nečase lže lidem. Před volbami lhali Petr Nečas a Miroslav Kalousek o tom, že nebudou zvyšovat daně. Lhali o tom, že zastaví zadlužování státu. Jaká je ale realita? Daně jdou nahoru každý rok. Stát za pět let zadlužil o půl bilionu korun. O půl bilionu korun! Když pravicová vláda přebírala zemi, byl veřejný dluh 28 %. Předají naši zemi s dluhem 45 %.

Ministr Drábek lhal důchodcům o valorizaci důchodů. Premiér Nečas lže o příčinách problémů s čerpáním evropských fondů. A celá vláda společně lže lidem o církevních restitucích. Ale vláda, která lže vlastním občanům, nemá žádné právo pokračovat.

Reformy Nečasovy vlády nás dostaly do spirály poklesu a chudnutí. Už dneska je zřejmé, že celá takzvaná daňová reforma z roku 2008 byl jeden velký omyl. Na zrušení je teď nejenom superhrubá mzda, ale i rovná daň. Desítky miliard korun, o které přišel stát chybným snížením daní po roce 2008, nám už ale nikdo nevrátí. Jsou to peníze, o které jsme nenávratně přišli ve prospěch těch nejbohatších, ve prospěch firem.

Vláda Petra Nečase se ve skutečnosti chytila do rozpočtové pasti vlastních nezdařilých a nepromyšlených reformem. Reaguje plošnými škrti, reaguje zvyšováním DPH, tím ale dále oslabuje příjmy domácností a tím už tak slabý ekonomický růst. Výsledkem toho všeho je stagnace a pokles reálných příjmů obyvatel.

Ačkoliv vláda tvrdí, že musí šetřit, ačkoliv vláda tvrdí, že šetří, chystá se na největší finanční a majetkový přesun za posledních dvacet let, takzvané církevní restituce. Chystá se k tomu proti vůli naprosté většiny obyvatel. Lidé tyto restituce pokládají za nepřiměřené a pokládají je za neoprávněné.

Jsme přesvědčeni jako sociální demokraté, že Nečasova koalice ztratila morální právo vládnout. Nejde jen o soud s Vitem Bártou, jenž probíhá v posledních dnech. Premiér Petr Nečas se na cestu do politického pekla vy-

dal ve chvíli, kdy před více než rokem přijal omluvu Víta Bárty za to, že ABL sledovala a kompromitovala vlastní spolustraníky premiéra z pražské ODS. Namísto aby Petr Nečas vládu s takovým koaličním partnerem nechal okamžitě padnout, v tichosti raději posunul hranice politické morálky daleko za jakýkoliv myslitelný horizont, a ohrozil tím jak politickou kulturu, tak podstatu demokracie v naší zemi. Jde o rozhodnutí stejného charakteru, jako když Václav Klaus v devadesátých letech přesvědčoval národ o tom, že špinavé peníze neexistují a že je třeba v ekonomické reformě utéci před právníky. Důsledky byly pro morálku i ekonomiku státu hroznivé. (Potlesk z levé strany sálu.) Podobné jsou i důsledky dnešního postupu Petra Nečase.

To, co je stále více vidět na postupu této vlády, je fakt, že reformy jsou záminkou pro soukromý a často špinavý byznys. Sloučení agend na úřadech práce nebyla jenom zbrklá a nepřipravená reforma, ale byla to cynická příhrávka miliardového kšeftu kamarádům z byznysu bez výběrového řízení. Nyní se bude podobně kšeftovat s nezaměstnanými. Budou se prodávat zprostředkovatelským agenturám. Nový byznys je na obzoru s důchody, s půjčkami na školné, s privatizací agend policie a hasičů. Stát za této vlády rezignuje na své základní funkce a bez dostatečné regulace je předává do soukromé sféry. A pokaždé na tom vydělá někdo z okruhu přátel současné koalice.

V naší zemi bohužel zažíváme rozklad státu v přímém přenosu. Dnes musíme lidi bránit před ohrožením jejich bezpečnosti v důsledku chystaného plošného rušení policejních a hasičských stanic. V rozkladu se ocitají úřady práce, státní zdravotní ústavy i státní zastupitelství. Nedaří se vybírat daně. Brzy mají být rušeny kojenecké ústavy, aniž by byla nalezena adekvátní náhrada, a dokonce se připravují k privatizaci některé současné pražské fakultní nemocnice. Dnes se postavil dokonce koaliční poslanec, předseda zdravotního výboru v této Poslanecké sněmovně, proti tomu, aby se převáděly fakultní nemocnice z Ministerstva zdravotnictví na Prahu. Dnes se vyjádřil primátor Prahy za ODS tak, že do tří let se Praha rozhodne, jestli tyto nemocnice, které dostane od vlády, bude spravovat sama, nebo je pronajme. To není nic jiného než skrytá privatizace klíčových a důležitých zdravotnických zařízení. Právě dnes to sledujeme v přímém přenosu.

Dokážete si představit tu lačnost, tu nedočkavost, tu chtivost, když právě v den, kdy opozice vyvolá hlasování o nedůvěře vládě, ministr zdravotnictví oznámí takovýto nebývalý převod státních nemocnic na hlavní město Prahu? To je absolutní ztráta soudnosti, ale je to také důkaz velké lačnosti a velké chtivosti těch, kteří už si dnes na pronájem těchto doposud státních nemocnic brousí zuby.

My jsme přesvědčeni, že tato vláda se nechová jako správce státu,

který jí byl svěřen občany na čtyři roky. Vláda se chová jako podvodný likvidátor, kterému je absolutně jedno, co bude, až jeho mandát po příštích volbách skončí.

Neuvěřitelnou ostudou prochází čerpání prostředků z fondů Evropské unie. Hrozí úplné zastavení čerpání. Vlastně už bylo úplně v minulých dnech zastaveno. To se ještě žádné české vládě od našeho vstupu do Evropské unie nestalo. Tyto peníze z evropských fondů přitom nutně potřebujeme, zejména v době škrtů a ekonomické stagnace. Za těmito penězi jsou tisíce pracovních míst. To, co se děje s evropskými fondy, je velká ostuda. Je to velká ostuda doma, ale i v rámci Evropské unie. Premiér, předseda vlády, si nebyl schopen dlouhé měsíce uvědomit podstatu problému a musel být dokonce poučován z Bruselu. Skutečně tohle máme jako Česká republika zapotřebí?

Vláda, která personálními čistkami a neumětelstvím rozložila čerpání z fondů Evropské unie, nemá právo v této zemi pokračovat.

Zažíváme v těchto měsících možná největší narušení sociální soudržnosti od vzniku České republiky. Společnost se rozpadá, roste neshášenlivost, roste napětí i kriminalita v těch nejchudších regionech. A Nečasova vláda ještě lidi provokuje. Na jedné straně škrtů a na druhé stotisícové odměny pro vyvolené na jednotlivých ministerstvech. Miliony korun ročně oblibencům v době, kdy se všude ve státní správě propouští a snižují platy. Ale to není jediná provokace. Na jedné straně vláda realizuje škrtů u invalidů a rodin s dětmi a na druhé straně urputně hájí daňové úlevy pro ty nejbohatší, kteří je nejméně potřebují. Na jedné straně důchodci, kteří už si dnes často ani nezvykávají předepsané léky prostě proto, že už nemají peníze na doplatky v lékárně, a na druhé straně zdravotní nadstandardy pro ty, kdo už nevědí co s penězi.

Jsme přesvědčeni, a nejsme sami, že Nečasova vláda ztratila kontakt se sociální realitou. Vláda nevede sociální dialog a také proto by měla skončit.

Symbolem Nečasovy vlády se stala katastrofální personální politika.

Vážení kolegové, vážené kolegyně, řekněte prosím nahlas a osobně, až budeme hlasovat o návrhu na vyjádření nedůvěry vládě, řekněte nahlas a osobně, že podporujete vládu, která se opírá o Víta Bárta, který dodnes nepochybně řídí všechny takzvané ministry za Věci veřejné. Řekněte nahlas, že podporujete vládu, která se opírá o ministra Drábka, který kvůli soukromému kšeftu svého náměstka nechal klidně zkolabovat úřady práce v celé zemi. Řekněte nahlas, že podpoříte vládu, v níž je nejlepší ministr školství všech dob Dobeš se svou zpackanou reformou vysokých škol, podezřelými programy na čerpání dotací z EU či devastující probíhající válkou s Akreditační komisí. Vyjádřete prosím jasně, zda podporujete vládu, kde špatného ministra vnitra Johna nahradil ještě horší ministr vnitra Kubice.

Vážně se domníváte, kolegové a kolegyně, že taková personální politika lidem nevádí? Této vládě nevěří stabilně podle agentur, které se zabývají výzkumem veřejného mínění, 80 % občanů naší země, a dokonce ještě více lidí než těch 80 % nesouhlasí s personálním složením vlády.

Dámy a pánové v této Poslanecké sněmovně, jsme jediní, kdo může rozhodnout o pádu vlády. Pokud to neučiní vláda sama. Vláda to bohužel neučiní. Odtrhla se od reálného života, ztratila kontakt se životem občanů našeho státu.

Žádám vás, dámy a pánové, udělejme to. Vyslovme vládě nedůvěru. Všechny další možnosti budou pro zemi a její občany horší a dražší. Ještě je čas zastavit společenský marasmus, ještě je čas zastavit rozklad a ještě je čas uhasit rostoucí sociální konflikt. Pokračování takové vládní politiky, o níž jsem hovořil, nemůžeme jako zodpovědní poslanci připustit. V případě, že by bylo dnešní hlasování úspěšné, pak by sociální demokracie podpořila rychlé konání nových voleb do Poslanecké sněmovny. Koneckonců ty volby by se mohly uskutečnit společně s volbami do krajů a do Senátu. Z voleb by vzešla vláda s novým mandátem a novou důvěrou občanů k tomu, aby řešila spravedlivě, aby řešila kompetentně vážné problémy a výzvy, které stojí před naší zemí. Jsme přesvědčeni o tom, že současná vláda Petra Nečase už k žádným řešením a takzvaným reformám důvěru a legitimitu nemá.

Dámy a pánové, dovoluji mi, abych vás vyzval: hlasujte pro vyjádření nedůvěry vládě Petra Nečase. Děkuji. (Potlesk v levé části sálu.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní prosím o slovo předsedu vlády Petra Nečase. Prosím.

Předseda vlády ČR Petr Nečas: Vážená paní předsedající, vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, když jsme se na tomto místě sešli při podobné příležitosti, hlasování o důvěře vládě, v dubnu loňského roku, tak jsem tady řekl, že teprve čas ukáže, zda se jedná o vážně míněný pokus, nebo spíše o jakýsi politický seriál, který jsme zažívali i v minulém volebním období. Dnes se ukazuje, že se jedná o seriál. Já jsem nikdy nepochyboval legitimní právo opozice vyvolat hlasování o nedůvěře, nicméně i tentokrát je vidět, že ani dnes opozice nemyslí tento krok politicky vážně. Spíše jde o snahu se zviditelnit a zvýšit společenské napětí.

Když opozice vyvolala hlasování o nedůvěře vládě před jedenácti měsíci, byla politická situace, to přiznávám, uvnitř koalice dramatičtější než dnes. Přesto od té doby koalice mnohokrát prokázala svoji soudržnost, což bylo nesmírně důležité pro pokračování našich reforem. Koalice, přestože její spolupráce není idylická, a ostatně žádná koaliční spolupráce nikdy i-

dylická nebude a obávám se, že ani v naší zemi, ani v zahraničí nenajdeme pozitivní případ idylické koalice, tak jsme vždy dokázali najít vnitřní energii a sílu a prosadili jsme celou řadu důležitých kroků, na které scházela síla v minulosti. Daří se nám prosazovat programové prohlášení vlády – z programu jsem zrealizovali již téměř 50 %. Základní části většiny reforem jsou dnes již schváleny. I díky tomu umožňují relativně dobré proplování naší země složitým ekonomickým obdobím v porovnání s řadou některých jiných evropských zemí.

Ano, říkám naprosto otevřeně, že na koaliční vládnutí není často hezký pohled a někdy zbytečně pokoušíme trpělivost svých voličů. Jako bychom občas nebrali na vědomí, že voliči rozdali karty tak, že od poloviny 90. let tady poprvé vládne výrazná vládní většina po dlouhém období menšinových křehkých a nestabilních vlád. Tady máme každý z nás svůj díl odpovědnosti a ani já se ho jako předseda vlády nezříkám. Na druhou stranu jsem přesvědčený, že právě proto, že máme silný mandát, nakonec zvítězí profesionalita a především odpovědnost a přes všechny problémy dokážeme najít společnou řeč.

Před rokem a půl jsme schválili první variantu rozpočtu. Od té doby jsme korigovali nebo schválili tři reformní úsporné rozpočty, znamenající mj. i výrazné zvýšení výdajů státního rozpočtu. Dnes v této rozpočtové trajektorii pokračujeme i za tu cenu, že neprovádíme zrovna populární kroky a že nám veřejnost za mnohé z nich netleská. Nejsou však projevem nějaké asociálnosti, ale snahy o eliminaci budoucích, mnohem větších potenciálních problémů v případě, kdybychom neudělali nic. Zkrátka kdyby se dnes neprováděly reformy, kdybychom dnes nespořili, za několik let by ty kroky musely být podstatně dramatičtější a také tvrdší.

Co se také dramaticky mění, je samozřejmě i situace kolem nás, především v eurozóně. Nikdo dnes neví, v jaké podobě bude eurozóna existovat za několik let. Zotavení především evropské ekonomiky došel bohužel dech. Eurozóna, se kterou jsme velmi silně ekonomicky provázáni, má v roce 2012 podle odhadů zpomalit růst na 0,2 %. Česká republika není izolovaným ostrůvkem v rozbouřeném moři a vývoj v eurozóně se nutně musí na naší ekonomice projevit.

Pokud chce vláda v letech 2012 až 2014 snížit schodky o 150 miliard korun, není to z nějakého našeho plezíru nebo z toho, že nemáme takzvané co dělat. Reagujeme tak na celoevropský vývoj, který vyžaduje pružnou a operativní adaptaci na nové podmínky. Samozřejmě že nejdříve musíme hledat úspory na vládní úrovni, tedy na provozních a mzdových výdajích státu, na slučování státních agend a rušení nadbytečných úřadů, na levnějších veřejných zakázkách. Musíme také narovnat čerpání z evropských fondů, přestože se potýkáme s mimořádně neefektivním, komplikovaným a v minulosti špatně nastaveným systémem operačních programů.

Další prostředky samozřejmě ušetříme tím, že budeme důsledně implementovat do života novou verzi zákona o veřejných zakázkách, např. plošným uplatňováním elektronických aukcí, kde se v celé řadě úřadů a v celé řadě resortů jednoznačně ukázalo, že to skutečně vede k úsporám nejenom o procenta, ale v některých případech až o desítky procent.

Všechny evropské země, Českou republiku nevyjímaje, jsou přitom nuceny přijímat nepopulární změny na straně výdajů i na straně příjmů, a to musím říci bez ohledu na to, zda v nich vládou levicové, nebo pravicové vlády. A mimochodem, ta opatření se od sebe příliš neliší.

V této chvíli se nemusíme obávat dramatických propadů ekonomiky jako v roce 2009, což je relativně příznivá zpráva, nicméně je zde riziko dlouhodobější stagnace, nebo dokonce ekonomického poklesu. Na druhou stranu si ale nemůžeme namlouvat, že existují jednoduché recepty, jak dosahovat trvalého hospodářského růstu, přestože vláda pod mým vedením hodlá uplatňovat i prorůstovou agendu.

Skončilo zkrátka období žití nad poměry v celé Evropě. Celá Evropa procítá ze snu o ničím neohrožené prosperitě do tvrdé reality. V řadě zemí dochází ke snižování sociálních dávek, důchodů a platů ve veřejné sféře. Mění se důchodové systémy, prodlužuje se věk odchodu do důchodu. V řadě těchto zemí veřejnost protestuje, ale tamní vlády bez ohledu na to, zda jsou pravicové, nebo levicové, nemají na vybranou. My se nechceme dostat do stejné situace jako např. Španělsko nebo Řecko, kde nezaměstnanost přesahuje 20 %, a u mladých lidí do 25 let dokonce více než 50 %, nebo prakticky 50 %. Jsou to čísla, která jsou mimochodem zhruba trojnásobně vyšší než u nás. Tam jsou mladí lidé nejenom bez práce, ale i bez perspektivy.

My máme, mimochodem, osmou nejnižší nezaměstnanost mladých lidí do 25 let v celé Evropské unii. Naše nezaměstnanost je šestá nejnižší, náš veřejný dluh je sedmý nejnižší, náš rating je devátý nejlepší v rámci Evropské unie podle Standard and Poor's a také jsme v loňském roce měli devátý nejnižší deficit veřejných financí.

Z relevantních zahraničních institucí, které nemají na politickém zápase v České republice žádný zájem, dostáváme potvrzení, že jdeme správnou cestou. V srpnu loňského roku došlo ke zvýšení ratingu České republiky agenturou Standard and Poor's o dva ratingové stupně. To v době, kdy od roku 2010 došlo v Evropě k 70 snížením ratingu a pouze ve 12 případech ke zvýšení ratingu a pouze v případě České republiky a Estonska o dva ratingové stupně. Koneckonců na nedávné návštěvě v České republice generální tajemník Organizace pro ekonomickou spolupráci a rozvoj /OECD/ pan Gurría upozornil – cituji: „Všichni si toho všímají. Trhy jdou dolů a vaše hodnocení nahoru. I tyto vlivy se přinášejí a je třeba je brát v úvahu,“ uvedl. V současné době je Česká republika pro finanční trhy důvěryhodnou zemí,

což potvrzuje i nedávná zpráva agentury Moody's, která pozitivně hodnotí záměr rozpočtových úspor v nejbližších letech. Bagatelizovat tyto signály nelze, ale mohou se změnit ze dne na den.

V těchto souvislostech opozice hraje nebezpečnou hru s důvěryhodností naší země. Právě důvěryhodnost či kredibilita je dnes důležitější než kdy jindy. Nesmíme dělat žádné úhybné manévry. Tady se ukazuje, kdo myslí slova o rozpočtově zodpovědné politice vážně.

Sociální demokracie verbálně podporuje smlouvu o fiskální odpovědnosti na evropské úrovni, která vyžaduje směřování k vyrovnaným rozpočtům. Svým voličům přitom zatajuje, že s přísnými fiskálními pravidly na evropské úrovni je její domácí program absolutně neslučitelný. Na domácí půdě ovšem reformy torpéduje, obstruuje, vyvolává kvůli nim hlasování o nedůvěře vládě či je neustále žaluje u Ústavního soudu. Hraje si s ohněm jako malé dítě, které sedí na sudu s prachem a škrtá sirkami. Neznalost opozici neomlouvá. Cena za tento hazard s deseti a půl milio- nem našich spoluobčanů je příliš vysoká.

Co tato země opravdu nepotřebuje, co nepotřebují její obyvatelé, je politická nestabilita a změna reformního kurzu. Balancujeme jako provazochodci nad propastí a opozice v této chvíli chce přeseknout provaz. Vůbec si nepřipouští, že na tom provaze chodí s námi a že tam s námi chodí deset a půl milionu obyvatel této země. Naši opozici je to jedno. Stačí málo, aby finanční trhy změnil svůj pohled na naši ekonomiku. (Výkřik z levé strany sálu: Fuj!) To by se projevilo prodražením dluhové služby, ztrátou dosud relativně vysokého kreditu České republiky v zahraničí a zvýšením tempa zadlužování především prostřednictvím dluhové služby.

Sklouznout do dramatické, nazvěme to diplomaticky, eufemisticky jižní reality, tedy do reality státu, který v podstatě řízeně bankrotuje pod dohledem mezinárodních institucí, je snazší, než si mnozí uvědomují či si chtějí připustit.

Česká republika dnes patří mezi země s nejnižšími úroky desetiletých dluhopisů. Portugalsko je má téměř čtyřikrát dražší, Maďarsko a Irsko dvaapůlkrát dražší, Polsko a Španělsko je mají dražší o 50 %. Jsme zhruba na úrovni Belgie. Jenom pro srovnání: Maďarsko má úroky 8,6 %, Irsko 8,2 %, Polsko 5,5 %, Španělsko 5,2 %, sousední Slovensko 5 %, Itálie 4,9 %, Česká republika 3,7 %, Belgie 3,3 %. Francie například 3 %.

Místo aby sociální demokracie v praxi prokázala své evropanství a podporovala v praxi principy v Evropě dnes vyžadované dluhové brzdy, stává se naopak společně s komunisty ve skutečnosti brzdou reforem a brzdou zvyšování zadlužování. (Hluk v levé straně sálu. Výkřik zleva: Ať žije Nečas! Potlesk. Předsedající vyzývá ke klidu.) To si nemůžeme dovolit a nesmíme strkat hlavu do písku před problémy, se kterými se dnes potýká celá vyspělá Evropa, ať už jsou tam u moci vlády pravicové, nebo levicové.

Sociální demokracie zná na současné problémy jeden jednoduchý recept. Masivně zvyšovat daně, zvyšovat sociální výdaje a zastavit reformy. Tento smrtící koktejl si naše země nemůže dovolit. Nemůžeme podvázat výkon podniků a neúměrně zvyšovat nezaměstnanost. Znovu připomínám, máme ji šestou nejnižší v rámci celé Evropské unie. V době sociální demokracie jsme byli až na patnáctém místě. To ukazuje, kdo to s nezaměstnaností umí a kdo ne.

V tomto kontextu bych se ještě vyjádřil k tomu, že opozice spolu s odbory viní vládu z takzvaných asociálních reforem. Opakovaně uvedu několik skutečností vyvracejících podobné mýty.

Rodiny s dětmi u nás platí podle OECD, čili nikoli podle nějaké domácí instituce, nejnižší daně z příjmu v celé Evropské unii. Daňová reforma s daňovými bonusy a slevami byla mimořádně výhodná především pro nízkopříjmové rodiny s dětmi. Jejich příjmy byly po odpočtu všech daňových slev zatíženy nízkou až nulovou daní. Bez mála čtvrtina rodin s dětmi dosáhla na takzvaný daňový bonus, takže jim byly vypláceny různě vysoké částky z titulu daňového zvýhodnění na děti. Tyto domácnosti tak v řadě případů měly vyšší čistý příjem, než byl příjem hrubý. Česká republika je jedinou zemí Evropské unie, kde rodina s dvěma dětmi a jedním zaměstnaným členem a druhým například na rodičovské v průměru v porovnání se stejně vydělávajícím jednotlivcem, který žije osaměle, od státu více získává, než do něj vkládá. Peněžní dávky jsou v tomto případě vyšší, například v podobě bonusu a daňových slev, než daň z příjmu zaměstnanců a příspěvek na sociální zabezpečení. Náš systém prorodinné politiky patří při zohlednění délky pobírání mateřské a rodičovské i výše těchto dávek v poměru k průměrné mzdě mezi vůbec nejstřícnější v Evropě. Ať se to někomu líbí, nebo ne.

Průměrná reálná výše důchodu byla v loňském roce nejvyšší od pádu komunismu a dosahovala 114 % výše roku 1989. V roce 2010 byla reálná výše důchodů o více než 12 % vyšší než v roce 2005. Jak jsem již řekl, nezaměstnanost je šestá nejnižší v Evropské unii. Tato fakta jistě nejsou žádný důvod k jásose a k nějakému zbytečnému sebevědomí, ale také ne k defetismu, který šíří oponenti vlády.

Závěrem bych se ještě strašně rád zmínil o takzvaném protikorupčním étosu sociální demokracie, který tady zmiňoval i s odkazem na různé odposlechy pan předseda Sobotka. Myslím si, že ve svých vlastních řadách – a připomenu případy jejich pardubické organizace, nebudu připomínat o- nen vybraný slovník pana poslance Váni, který v těchto odposleších slyšíme... Můžu uvést příklady jejich jihočeské organizace a blízkého spolupracovníka hejtmana Zimoly, který činí nátlak ve prospěch konkrétních projektů na ředitele regionálního úřadu. Mohu tady připomenout roztomilé odposlechy z Prahy 9, kde je hned více než desítky sociálních demokratů

obviněných z korupce. Když je tady taková bohatá debata, oblíbená debata o obáčkách, chci připomenout bývalého předsedu Poslanecké sněmovny Miloslava Vlčka. Pravda, ten peníze nenosil v obáčkách, ale v umaštěném sáčku, mám na mysli papírovém sáčku. Dnes je to kandidát sociální demokracie, pokud se nepletu, do Senátu.

Takže chce-li někoho moralizovat sociální demokracie, chce-li někoho mistrovat, nechť si, prosím, v první řadě zamete před svým vlastním prahem! Děkuji. (Potlesk zprava.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní faktická poznámka pan poslanec Vítězslav Jandák. Poté s přednostním právem žádá o vystoupení... Aha.

Poslanec Vítězslav Jandák: Dámy a pánové – říkat v této situaci vážná vládo by myslím nebylo vhodné, když chci, aby tato vláda odešla. Bylo zajímavé tady poslouchat pana premiéra, jak se doslova rochní v odposleších. Myslím, že v naší historii už tady jeden takový byl, a jak dopadl. Ale to jsem říct nechtěl.

Já mám pocit, že tady nastala chvíle, a ona by měla panovat vždy ta chvíle, že budeme mluvit upřímně. A já vám řeknu upřímně, já jsem si nikdy zvláště nevážil tohoto premiéra této země. Oproti jiným. (Potlesk zleva.) Myslím, že patří do té spodní garnitury! Ale přesto jsem chápal a říkal si, no snad on chápe, když slyší hlas lidu, že 84 % lidí jeho a jeho vládu nechce, že z toho vyvodí nějaké důsledky! A on nám tady přednáší o tom, jak chce tuto zemi léčit.

Pane premiére, prosím vás, přestaňte ji léčit, nebo zemře ta země! (Potlesk zleva.) A zamyslete se nad tím, co slyšíte z médií, na ulici a všude. Prosím vás, přehodnoťte svůj názor, svou urputnost valašskou a jděte vod válu! Na shledanou! (Povzbuzující výkřiky a potlesk zleva.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní jsou tu dvě přihlášky s přednostním právem. Faktická poznámka pan místopředseda Zaorálek, poté pan poslanec Filip.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Já mám faktickou a dám potom prostor panu Vojtěchu Filipovi.

Chtěl jsem reagovat na tu větu, kterou tady řekl premiér. On řekl: „Nebudeme žít nad poměry.“ Skončilo žít nad poměry. Já jsem byl nedávno v Karvině na služebně policii. Potkal jsem policistu, který se vracel z akce, a ptal jsem se ho: „Můžete mi říct, kolik vyděláte?“ On pracoval 21 let u policie a řekl mi: „Nezlobte se, já vám to neřeknu.“ Prostě mám podezření, že se styděl, jaký má plat za 21 let. Přál bych panu premiérovi,

aby tomuto policistovi, státnímu zaměstnanci, tam přišel říkat skončil život nad poměry. (Potlesk zleva.)

A stejně tak kde máte ty důchodce? U nás státní zaměstnanci nemají žádné velké platy. Mají u nás ve většině nějaké drtivé penze? Sociální výdaje? 18 % u HDP. Kolik je průměr v Evropě? Tady jsou přeplaceni? U nás se v Ostravě zavírají chráněné dílny, azylové domy. To jsou všechno lidi, kteří žijí nad poměry? (Stupňuje hlasitost.) Kde žijete, pane premiére?! (Potlesk zleva.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní řádná přihláška pana poslance Vojtěcha Filipa. Po něm je přihlášen pan poslanec Jiří Paroubek. Prosím.

Poslanec Vojtěch Filip: Děkuji, paní předsedkyně. Pane premiére, členové vlády, paní a pánové, já bych mohl pokračovat v těch jednotlivostech, které tady můžeme říkat. Když jsme o tom posledně jednali, mluvil jsem o legalitě a legitimitě vládnutí. Dneska si dovoluji připomenout, a už to začal pan premiér, že jistě formálně tato vláda získá důvěru Poslanecké sněmovny. Materiálně ji nemá, ve společnosti ji mít ani nebude.

Formální důvěra vlády se opírá o to, že 101, možná 115 poslanců bude hlasovat podle zákona o jednacím řádu, že vyslovuje této vládě důvěru. Co se stane ve společnosti? Stane se jenom to, že její důvěra výrazně klesne, protože každý krok, který tato vláda dělá, dennodenně zvyšuje ono sociální napětí. Nezvyšuje ho Komunistická strana Čech a Moravy, nezvyšuje ho opozice v této Sněmovně, ale zvyšuje sociální napětí právě vláda, protože slova a činy jsou v příkrém rozporu s tím, co se odehrává v České republice. Na jedné straně slyšíme, jak jsme na tom výborně v rámci Evropy, že nejsme nejhorší, a na druhé straně se propadáme čím dál hlouběji. Krize se samozřejmě v tržním mechanismu vyrovná v nabídce a poptávce na určité úrovni. Ta úroveň ale bude nižší, než byla úroveň loňského roku nebo než jsme nyní.

Děláte si legraci z toho, že se jedná o vyslovení nedůvěry. Říkáte, že je to inflační. Ano, je to jistě inflační způsob, jak projednávat některé věci. Ale copak jste někdy připustili debatu nad tématy, která tady přednesla opozice? Copak jste vůbec někdy připustili možnost diskutovat o tom, co opravdu hýbe českou společností? Vždyť se bojíte sami sebe! Vy jste nebyli schopni otevřeně v této Sněmovně předstoupit před občany České republiky a dohadovat se o tom, co se ve skutečnosti odehrálo v jednotlivých korupčních kauzách. Vy jste nebyli schopni odpovědět lidem na to, jakým způsobem jste zanedbali 12 miliard korun na účtech ve Švýcarsku, které nám švýcarská strana nabízela. Vy jste nebyli schopni odpovědět na to, že jste utratili téměř půl miliardy na to, aby se nepostavilo v Ústřední vojenské

nemocnici, promiňte mi, ani kolostav. Ale utratili jste peníze za projekty, které skončily tím, že občané zaplatili ze svých daní vaše avantýry, vaši neschopnost rozhodovat. Vlastní projednávání bodů o té materiální důvěře občanů v politiku, občanů ve vládu jste nikdy nepřipustili. Vaše arogance moci je taková, která tady nebyla po celou dobu od roku 1993, abych nezpomínal jiné období, než je existence České republiky.

Myslíte si alespoň vy, koaliční poslanci, kteří jste starostové nebo v obecních zastupitelstvech, že takovým způsobem byste vůbec mohli existovat ve svých obcích, že byste ještě mohli přijít, promiňte mi, do hospody ve své vesnici nebo ve městě, aby vám tam lidí rovnou nevynadali u toho piva? Ne, to si netroufnete. A můžete mi odpovědět vy, kteří máte stejné vzdělání jako já, vystudovali jste právnickou fakultu, jestli si myslíte, že jestliže začnete rozhodovat proti těm slibům, které jste dávali na náměstí v roce 2010 před volbami, a jestliže je vypovíte, přestanete o nich vůbec uvažovat, jestli vůbec ještě legitimně rozhodujete? Ono legitimní očekávání není otázka pouze ústavní. Ono legitimní rozhodování je otázka zásadního politického diskurzu. A vy jste, promiňte mi, na to rezignovali okamžitě uzavřením koaliční smlouvy.

Víte, já bych mohl tady říkat své výhrady k politice současného prezidenta. Ale na jednu stranu musím uznat, že v roce 1997, když mu zkrachovaly všechny balíčky, když se mu rozpadla jeho vládní koalice, tak rezignoval a pokusil se znovu postavit politickou stranu. Alespoň tolik cti v těle měl. Ale to vy nemáte! Vy jste schopni sedět na těch židlích, dokud vás z nich nevynesou. Copak to je v demokratické společnosti možné?! (Potlesk vlevo.)

Pane premiére, vy jste tady řekl, že vy máte lék na tu krizi. Váš lék je jenom točení se v kruhu. Vy jste, promiňte mi, v té tautologii, že vy máte pravdu, už tak přesvědčení o své pravdě, že nejste schopni vnímat žádný podnět, který by vám říkal, že tento krok ještě více poškodí českou společnost. Vy prostě jste přesvědčeni, že máte pravdu, a nechcete uznat, že taky jiný občan z těch 10,5 milionu občanů České republiky může mít ve svém názoru pravdu. Ale to je základní chyba v normální demokratické politice. Ověřte si ty své pravdy ve volební kampani, kterou teď povedete. Toho nejste schopni. Vy se totiž té volební kampaně bojíte. Vy nemáte ani tolik odvahy se postavit před občany na náměstí a obhajovat své pravdy. Vy se nebojíte tu pravdu obhajovat tady, když máte svých 115 hlasů. A vaších deset milionů lidí za vámi nestojí, pane premiére. A to je ta realita!

A dovolte mi na závěr, protože nechci brát slovo a témata jiným řečníkům v této Sněmovně, a říkám, že moje téma je dnes jenom materiální a formální důvěry, tak si dovolím říct jenom poznámku k vašemu projevu. Vy jste mluvil o důvěryhodnosti. Pane premiére, víte, důvěryhodnost mezi občany České republiky opravdu nemáte. Přijďte se podívat ke mně

do kanceláře v pondělí, v jakýkoliv poslanecký den, a uvidíte, že to, co vám občas pustí váš sekretariát jako dopisy občanů, je proti tomu opravdu jenom procházka růžovým sadem.

Děkuji vám. (Potlesk vlevo.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní s přednostním právem žádá o slovo předseda poslaneckého klubu ČSSD Jeroným Tejc. Prosím.

Poslanec Jeroným Tejc: Vážená paní předsedkyně, kolegyně a kolegové, pan premiér Nečas včera označil dnešní hlasování o vyslovení nedůvěry vládě za prázdné gesto. Ale tak to rozhodně není. Pan premiér jen ukazuje, že není schopen vnímat realitu. Ukazuje, že mu je vše, co se kolem nás děje, lhostejné, kromě jeho premiéřské židle. Pro mne jako poslance Parlamentu České republiky dnešní hlasování rozhodně není ani divadlem, ani gestem. A rozhodně není zbytečné. Dává mi totiž možnost se vyjádřit. Dává mi možnost říct, pane premiére Nečasi, pane ministře Kalousku, pane předsedo Bárto, že s vámi nemám a nechci mít nic společného.

Díky mně, mému hlasu a hlasu voličů sociální demokracie z roku 2010 na svých židlích neseďte. Vládnete této zemi a jejím občanům z vůle lidí, kteří vás v roce 2010 zvolili. Tehdy jich bylo více než 50 procent. Dnes vám věří 15, možná 16 procent lidí. A vy se chlácholíte tím, že dnes vás ve vašich funkcích, ve vládních křeslech a ostatních udrží 114 poslanců ODS, TOP 09 a Starostů a Věcí veřejných.

Z vašich vyjádření v posledních dnech a také hodinách plyne, že vám to přijde samozřejmé. Mně ne. Mně nepřipadá samozřejmé mít takovou vládu. Říká se, že každý národ má takovou vládu, jakou si zaslouží. V případě naší země to nemůže být pravda. My si nezasloužíme tak špatnou vládu, jakou máme. (Potlesk zleva.) A to přesto, pane premiére, že si vás většina voličů zvolila a dnes toho trpce lituje.

Je trapné, kolegyně a kolegové z koalice, že se držíte svých křesel a funkcí za cenu ostudy, kterou u lidí máte. Je děsivé, že vás nezajímá názor lidí, kterým byste měli jít příkladem. Je šílené, že si myslíte, že postačí mít většinu tady ve Sněmovně, abyste měli pravdu. Pravdu totiž nemá obvykle ten, který má většinu.

Argumenty vás nepřesvědčí. A nemá smysl tady trávit hodiny tím, že je budeme trpělivě opakovat. Vy máte totiž pocit, že můžete vše. Máte pocit, že můžete přehlasovat opozici a že se můžete lidem smát do očí. Nechcete a nevnímáte realitu a nechcete se podívat pravdě do očí. Nechcete vidět, že vás lidé mají plné zuby, že jim pomalu, ale jistě dochází trpělivost s vámi i s vaší destruktivní politikou. Jste jako děti, které si hrají se sirkami ve stuhu, kdy díky vaší aroganci, kterou k lidem uplatňujete, vyjdou brzy lidé do

ulic a možná nebudou mít v rukou jenom transparenty. A jestli máte pocit, že vás ochrání ty plůtky, které jsou rozestavěny kolem Sněmovny, a ti policisté, které postupně decimujete, tak se mylíte.

Ještě je čas na změnu názoru. Ještě máme my všichni tady možnost říct lidem venku, za zdmi této budovy, že nám není jejich názor lhostejný.

Z vystoupení pana premiéra Nečase mám pocit a pochopil jsem, že on nic nepochopil. Opravdu nám stojí, všem tady v Poslanecké sněmovně, zejména vám, kolegyně a kolegové, poslankyně a poslanci z těchto řad, za to hlasovat pro tuto vládu i za cenu té ostudy, kterou u lidí máte? Opravdu chcete svou podporou vládě Petra Nečase se před voliči zpovídat? Na co ještě chcete, kolegyně a kolegové, čekat? Myslím, že je čas dohodnout se na konání nových voleb. I když si myslíte, kolegyně a kolegové z koalice, že máte ještě čas, lidé nám už moc času nedají.

Já myslím, že je potřeba skončit toto jednání tím, že Poslanecká sněmovna, včetně hlasu koaličních poslanců, řekne jasné ne této vládě.

Děkuji vám za pozornost. (Silný potlesk poslanců ČSSD a KSČM.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Další s přednostním právem vystupuje nyní místopředseda Sněmovny Lubomír Zaorálek.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Ano. Dámy a pánové, já tedy nebudu říkat dojmy, ale řeknu několik údajů, které jsou snadno ověřitelné. Protože pan premiér tady přednesl vystoupení, ve kterém nás ujistil, že ratingy a podobné svědčí o tom, že situace je konsolidovaná, stabilní, tak já vám řeknu jiná čísla, která nakonec asi většinou znáte.

Česká republika a její obraz je utvářen také tím, jak vystupujeme v žebříčcích, ať se týkají konkurenceschopnosti České republiky, úrovně vzdělání, úrovně vnímání korupce. A vy dobře víte, že například čísla OECD, co se týče konkurenceschopnosti České republiky nebo světového ekonomického fóra, mluví tak, že jestli v roce 2009 jsme byli na 31. místě, tak v roce 2010 na 36., v roce 2011 na 38. místě. Prostě, přátelé, klesáme. Jak říká Voskovec s Werichem, stoupáme nebo klesáme, tak, přátelé, klesáme.

Co se týče vnímání korupce, tak to je podobné, když vezmu poslední tři roky. Tři roky pokles – rok po roce. Naposledy z 53. na 57. místo, aby se našimi sousedy staly Namibie a Saúdská Arábie. Chápete? Tak to je obraz České republiky v zahraničí. A nejenom to, že tady klesáme, ale já vám řeknu čísla, která teď mi připadají úplně zásadní. Protože se říká: máme krizi, většinou si veřejnost myslí, že za to ta vláda nemůže. Ono to vůbec takto není. Česká republika je dnes nejslabší v celém střeoevropském regionu, co se týče ekonomického růstu. Její dynamika je nejmenší.

A porovnávejme se s těmi, kteří jsou nám podobní. My jsme v posledním čtvrtletí měli růst 0,6 % loňského roku. Podívejte se, Německo

mělo 2 %, ale to je silná země. Polsko? Polsko mělo 4, něco přes 4 celé. Slovensko 3,4. A dokonce Maďarsko, které má ekonomické problémy, mělo 1,5. No, i Maďarsko má dneska silnější ekonomický růst než Česko. Jak je to možné? Ten ekonomický stroj prostě nefunguje v Česku. Některá hospodářská strategie nefunguje. Ta opatření, která vláda přijala v loňském roce, která se týkala daní, nebyla ekonomicky kalkulována a umrtvila ekonomický růst. A to není poprvé. To vlastně celá historie od Topolánkových vlád je cestou špatných ekonomických rozhodnutí, která postupně způsobují, že klesáme. My v ekonomickém výkonu klesáme! (Potlesk zleva.)

A já vám tady mohu říkat celou řadu čísel, která se týkají úrovně inovací, patentů České republiky. Všude klesáme, přátelé! Za všechny příklad: Podíl investic na výkonu ekonomiky klesl za deset let ze 30 na 24 %. Klesají investice do licencí, patentů, samotného podnikání. Domácnosti, firmy – i vláda táhne ekonomiku ke dnu. Jediné, co ji dneska drží nad vodou, jde ze zahraničí. Export firem. Ale to jsou většinou nadnárodní korporace. Chápete? To nejsou firmy, ve kterých my rozhodujeme o marketingu a strategii. Dokonce ani firmy, které by tady danily.

Takže to, co nás dneska drží nad vodou, to vůbec není záruka dobré budoucnosti České republiky. A to je to, co mě znepokojuje. Ta naprostá nekoncepce a mylná, vadná, nebo dokonce neexistence hospodářské strategie této vlády. Ona vlastně nás není schopna vyvést z krize, protože nehledá cestu z té krize.

Podívejte se, jak se vláda chová v tom, co je zcela klíčové – oblast vzdělání. Tam sice premiér je schopen vystoupit a říci: Podporujeme vzdělání, výzkum, investice. A jaká je realita? Že vysoké školy v tomto roce musí ušetřit 1,5 mld. a v příštím roce 4 mld. V ranku pěti let se má snížit jejich rozpočet o 40 %. Lidi mi říkají, ti, kteří dneska stojí v čele těch škol: Vždyť to je zničující. Máme snižovat počty studentů? Co ta vláda vlastně zamýšlí? Jak je možné, že premiér na jedné straně mluví o tom, že má tato oblast podporu, a na druhé straně ve střednědobém výhledu to znamená, že nás chtějí likvidovat? Ale jestli, rozumíte, my chceme likvidovat tento segment, který by měl rozhodovat o naší budoucí konkurenceschopnosti, tak čím se tady chceme do budoucna živit?

Vezměte si klíčové ukazatele, které dneska snižují naši konkurenceschopnost. Schválně vám je uvedu tak, jak jsou uváděny ve zprávě OECD. Co je vlastně příčina toho, že si stojíme tak špatně? Je to špatná a nízká důvěra v právo, problematická nezávislost soudů, nekompetentnost nebo netransparentnost v zacházení s veřejnými prostředky. Tohle jsou klíčové věci, podle kterých jsme špatně hodnoceni.

Co vláda v těchto věcech dělá? To vám mohu říci: Novela zákona o veřejných zakázkách je nedostatečná. To, co se chystá v anonymních ak-

ciích, jak jsem se seznámil s tím, co má jít do vlády, je to podle mne nedostatečné. To je stínohra. Pouhé divadlo. Tady vůbec není šance na zlepšení. To znamená – kam nás tato vláda vede? Jakou budoucnost s touto vládou můžeme čekat?

Ekonomická nevykonnost, neschopnost vyrobit peníze, vytvořit příjmy, ta je pak vyvažována těmi asociálními tzv. škrtů. A víte, co je důsledek těch škrtů? Že mám informace od lékařů, kteří mi říkají, že jim starší pacienti říkají: Nepište mi ty léky, já na to nemám. To je ta asociálnost. Chápete, to je něco, s čím já se těžko srovnávám. A to není žádné divadlo. Já to prostě sakra těžko nesu, že v této zemi lidé nemají na léky, kteří je naléhavě potřebují! Pane premiére, vám je to jedno? (Zvýšeným hlasem. Potlesk poslanců sociální demokracie.)

A víte, co je nejhorší na politice této vlády? Že když žila byla kdysi Margaret Thatcherová, tak to byla opravdu železná žena... (Poznámky ze sálu, že stále žije.) Žije. Já jsem myslel žila byla jako premiérka, samozřejmě, že vím, že žije. Takže to byla žena, která řekla dokonce takovouhle větu: Nezáleží mi na nezaměstnaných. Dokonce nechala umírat stávkující horníky. Já vím, že to je hrozné, ale tahle žena mluvila velmi tvrdě a na rovinu.

Víte, jak mluví tento premiér nebo jeho ministr práce a sociálních věcí? Jde nám o efektivitu sociální politiky. Centralizace je cesta, jak ušetřit 200 milionů. Chápete, účinky jsou stejně drtivé jako u té Thatcherové, ale říká se to pěkně. Pan premiér řekne: My podporujeme vzdělání a výzkum. Chápete, sice budou muset ušetřit 40 % v ranku pěti let, ale to se neřekne nahlas. Všude se všem maže med kolem pusy! Všude se tvrdí, že my vlastně na ty myslíme, my bychom byli rádi, kdyby se dávky dostaly těm, kteří je potřebují. Tahle falešná pokrytecká rétorika! Vy prostě v této Sněmovně, když něco předkládáte, tak tvrdíte, že to myslíte v zásadě s těmi lidmi dobře! Oni jsou sice na tom stále hůř, ale vy nejste schopni ani říci to, co skutečně myslíte, že je vám to jedno!!! Že dokonce těm skvěle placeným náměstkům na vašich Ministerstvech práce a sociálních věcí to připadá, že to je úplně v pořádku, když ti lidé zítra si budou muset pomoci sami. Tohle je filozofie, kterou vlastně máte. A neříkáte ji nahlas.

Neměl jsem moc rád Margaret Thatcherovou s její tvrdou politikou. Ale ona to aspoň říkala! Vy mstítíte lidem kolem pusy! A nepřiznáváte, že vlastně úmysly jsou takové, že vytváříte společnost, která bude sociálně rozdělená a ve které prospěch bude patřit jen nemnohým. Té vyvolené skupině privilegiovaných. A to je to, s čím nesouhlasím, a proto nesouhlasím s touto vládou.

Tahle země přece byla založena na humanitních ideálech, o kterých psal a mluvil Tomáš Garrigue Masaryk. A to, co bylo její cenou, to bylo to, že tady byla střední vrstva lidí, poměrně vzdělaných, kteří byli schopni se

kulturně, technologicky napojit i na Evropu. To bylo prostě to, na čem společnost stála a v čem byla její síla. A to je něco, co my jsme měli pěstovat. A vy tady tohle prošťurováváte a promarňujete. To, co bylo tím silným základem. Vy jdete proti tradici této země! Vy jdete proti jejím dobrým vlastnostem! Proti tomu, co byla naše síla! To vy postupně ničíte! Proto tu nemáte co dělat! (Potlesk poslanců sociální demokracie.)

A co se týče aktuálních událostí, i v těch samozřejmě je celá řada důvodů, proč si myslím, že vláda dnes prokazuje těžkou nekompetenci. Vezměte si třeba poslední proces s panem Bártou, jak šel před televizními kamerami. To nebyl proces s jednou osobou. To byl proces s celým systémem fungování jednoho politického útvaru. A co mě nejvíc na tom zaujalo? Že si myslím, že nejen pan Bárta, ani členové této vládní strany úplně nechápou, že to, co se děje v této takzvané straně, je nepřijatelné. Jim to připadá, že to je zřejmě normální. To je tak, že dneska máme ty čtenáře, kteří nečtou ani tak Babičku Boženy Němcové, ale spíš Kmotra Maria Puza, a připadá jim úplně samozřejmá postava starajícího se capo di tutti i capi, který se stará o členy toho společenství. A dokonce tak, a to mě nejvíc pobavilo, když Radek John dokonce řekl: No, on je tak hodný, ten pan Bárta, že on by se i o toho pana Tluchoře postaral, kdyby za ním přišel, že mu chybí peníze. Chápete? To je ta hodnota toho kmotra, který se stará o ty, kteří patří do toho společenství. Toto je politická strana? A ještě k tomu vládní politická strana?

Chápete, tady nejde dokonce o paragrafy a půjčky a dary. Tady jde o to – přece není možné, aby jeden veřejný činitel takto uplácel druhého veřejného činitele a aby strana, která se má podle ústavy hlásit k demokratickým principům, se řídila principy kmotrovství a mafie. Ale zřejmě ani to vám nestačí.

A ještě jedna věc, protože to, co říkám, je, že vláda je ohrožením demokracie. Ona je v několika smyslech ohrožením demokracie. Jednak politikou, kterou dělá, vlastně likviduje střední třídu. A jak říkal Aristoteles: Střední třída je základ demokracie. Na ní to stojí. A tak jak děláte politiku, kterou ji utlačujete, zmenšujete, její význam klesá, tak ohrožujete demokracii, protože vytváříte prostor pro extremismus a pro to, aby se ve společnosti projevovalo to, co jsme viděli v poslední době. Že i docela chaotické skupiny jsou schopny dostat na náměstí tisíce lidí! Protože lidé instinktivně cítí, že to je podvod, to, co se tady děje! A pan Kalousek řekne, že to je proti režimu. Přátelé, to se říkalo za socialismu. Že chceme pouze konstruktivní kritiku, a ne tu proti režimu. Teď se místo proti režimu říká, že to je proti demokracii. Ale lidé vidí tuhle demokracii reálnou, tak jak funguje. A říkají: No, když je to takovýhle podvod, tak pryč s tím! Když tady někdo prostě je schopen manipulovat zakázky, tunelovat, že je tady prostě někdo schopen evropské fondy čerpat takovým způsobem, že je to úplně bez

kontroly, svým známým – tak takovouhle demokracii, na to vám kašlu. Člověk, který nemá práci a musí se dívat na to, jak tady někam odplouvají miliardy, ani se neví kam, tak ten vám řekne: Tenhle systém ať zhyne! Ale to jste vyvolali vy! A potom neříkejte jako Jakeš: Chceme pouze konstruktivní kritiku, a ne tu protirežimní! Protože ti lidé to cítí správně! (Hovoří zvýšeným hlasem, gestikuluje.) S tímhle je třeba zamést!

Mně se to nemusí líbit, protože si myslím, že nic lepšího než demokracii nemáme, ale vyvozoval bych z toho něco úplně jiného než pan Kalousek. Totiž že tahle politická krize znamená, že se něco musí zásadně změnit nebo nám to taky může přerůst přes hlavu. Protože lidé říkají: Takováhle politika, takovou politiku prostě tady nechceme vidět! Tak, jak to bylo na Islandu, kterého se ti dotýční dovolávali.

Takže to je podle mě vážná věc, proč si myslím, že je nutné mluvit o tom, že tato vláda v této podobě nemá nárok pokračovat. Protože ona vlastně podkopává demokracii.

A ještě jeden typ podkopání bych tady chtěl zmínit. A to je to, co už tady bylo naznačeno kolem evropských fondů. Podívejte, mně na tom vadí jedna věc, nesmírně. Totiž to, že se nejsme schopni dostat regulérně k informacím. To, že pan Hahn telefonoval s panem premiérem, to, že tady má přijet, to, že bylo zastaveno čerpání těch fondů – to se nedovídáme nějakým normálním přirozeným způsobem. Tím, že nás o tom někdo... To se dozvídáme naprosto pokoutně. Protože všichni – novináři, my – telefonují někam do Bruselu známým a snažíme se zjistit, o co vlastně jde. Nám to tady nikdo neřekne. Vy se o tom s lidmi nebavíte. Tady jde o desítky, stovky miliard a pan premiér nám řekl ve Sněmovně... Víte, co nám řekl? Že nechce, aby se to politizovalo tady ve Sněmovně. (Premiér z místa: To nechce pan Hahn.) Protože to je věčná záležitost.

A mně je jedno, i kdyby to nechtěl kdokoliv, Komise, pánbůh, tak přece tohle jsou veřejné peníze, které se týkají těch lidí. Není možné o tom neinformovat. Víte proč? Protože to přece funguje tak, že ve chvíli, kdy u nás není dostatečný systém kontroly, to znamená, že se nakonec schvalují a realizují i projekty, které jsou s chybami, kde jsou nedodržena pravidla, tak to nám potom Evropská komise odmítne proplatit a výsledek je jako v loňském roce, že se 13 mld. proplatí z veřejných peněz! A kolik desítek miliard se proplatí v tomto roce? A pak tady přijde pan Kalousek a řekne: Tak, potřebujeme peníze, škrty, nemám v pokladně peníze a budeme je čerpat, někde jinde! Pan Drábek ať vybere tři miliardy, musí ještě oholit tam sociální dávky! Musí ještě... Protože nám chybí prachy! Protože jsme zpackali celý proces čerpání evropských peněz!

Chápete, tohle že není politikum? Tohle že je věčná záležitost? Vždyť to jsou miliardy, které bezprostředně nakonec dopadnou do života lidí, kteří díky tomu nebudou mít na ty léky, na chráněné dílny, na azylové domy a na

základní sociální podporu, která, jak už jsem řekl, v této zemi není nijak nadprůměrná! Dokonce evropsky podprůměrná!

Takže není možné prostě tvrdit, že tohle jsou věci, o kterých se nebudeme bavit. Nakonec to probublává tím, že ty informace získáváme tím, že se všelijak telefonuje. Ale to nejsou normální poměry. Já myslím, že i v tomhle, jsem si jist, že i v tomhle vláda selhává v tom demokratickém zvládnání problému, a to není samozřejmě zdaleka jediné. Ale mně to připadá neomluvitelné.

Mně připadá neomluvitelné to, že ve chvíli, kdy vláda má ministry, o kterých vlastně už víme, že nejsou schopni ten problém zvládnout, tak se klidně stane, že se řekne, tak mu dáme ještě do dubna čas, budeme zkoušet, jestli to zvládne, nebo ne. Copak se nechápe, že na takové experimenty tady vůbec není prostor? Tady přece není čas, budeme tři měsíce čekat, jestli se dotýčný ještě vzpomene! On mezi tím vyházel všechny lidi, kteří tomu rozuměli, a my budeme čekat, jestli se to naučí? Rozumíte, to přece je laboratoř, to ministerstvo, kde budeme zkoušet, jestli se ještě chytne? Uvědomte si, že to není žakovský mančaft fotbalu, ve kterém si můžeme zkoušet zadáka, jestli se chytne, nebo ne! Tohle je vláda, která administruje miliardy prostředků, na které jsou navázány rozpočty krajů, projekty, které jsou často pro nás dneska životně důležité. Já jsem o tom už mnohokrát mluvil. Co se týče dopravní infrastruktury, tak z běžného rozpočtu Moravskoslezského kraje čerpáme 50 mil. a z evropských peněz 500. Když ty peníze prostě nebudeme mít, tak nebude opravena skoro žádná díra. Máme na to směšně z vlastního rozpočtu. Tohle jsou dneska věci, kterými lepíme díry, které nejsme právě dnes schopni platit z řádného rozpočtu. A tady na někom zkoušíme, jestli to sežene, nebo ne.

Mně to připadá, že to je naprosto nezodpovědný postup! Já se domnívám, že vláda tady také prokázala, že nemá základní svědomí a odpovědnost, aby měla právo v této zemi o tak vážných věcech dále rozhodovat. Proto budu samozřejmě hlasovat pro to, aby odešla! (Potlesk poslanců ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní je přihlášen pan poslanec Jiří Paroubek, po něm pan poslanec Jiří Šlégr.

Poslanec Jiří Paroubek: Vážená paní předsedkyně, vážený pane premiére, vážená vládo, hlasování o nedůvěře vládě i tehdy, pokud nedopadne odchodem vlády, má hodnotu mimo jiné v tom, že umožní opozičním poslancům se v plné šíři vyjádřit k tomu, co vláda dělá špatně, a proč by tedy vláda měla odejít. Mnoho jiných možností opoziční poslanci nemají. A ještě méně těchto možností mají obyčejní občané.

Podpora současné vládě je na 14 % a je jen otázkou, zda vláda může klesnout, pokud jde o svou důvěryhodnost, ještě níže. Lidé již pochopili, že ve Sněmovně, ve které má vláda velmi bezpečnou většinu, se nápravy nedočkají. Ve společnosti díky tomu narůstá napětí, znechucení z vládní politiky a politiky vůbec a z politiků zvláště. Lidé již příliš nerozlišují ani mezi vládou a opozicí. Po necelých dvou letech od velmi zjištěné volební kampaně před sněmovními volbami bychom právě dnes měli vyhodnotit ty marketingové akce, které se významně podepsaly na konečném výsledku voleb a vytvořily takto svým složením, abych to řekl slovy francouzského krále Ludvíka XVIII., podařenou Sněmovnu – dinosaury, Přemluv bábu a Řecko, abych jmenoval alespoň ty nejprolhanější marketingové akce.

Tak pěkně popořádku. Nejprve dinosaury. Věci veřejné, deklarovaná strana přímé demokracie, rozuměj zakamuflovaných vnitrostranických referend, erotického kalendáře, to bylo zatím asi to nejlepší z politické tvorby Věcí veřejných, se proslavila před volbami jako hnutí udatných bojovníků proti dinosaurům a korupci. Po krátkém čase od voleb musel užaslý občan zjistit, že tito lidé, o nichž neměl tušení až do chvíle, kdy se objevili na ministerstvech a ve vysokých parlamentních funkcích, překonali svou nestoudností všechno, co tady do té doby bylo. Stačí si jen vzpomenout na soudní proces před 14 dny, jehož hlavním aktérem je dokonce hlavní náčelník této strany. Před 14 dny měl užaslý národ po celý týden možnost sledovat vlastně v přímém přenosu nechutnou reality show ne nepodobnou jiné pokleslé show z hotelu Paradise, kterou opravdu otrlí diváci sledují s perverzním potěšením v televizi. Pohled do útrob strany údajně přímé demokracie, čiré transparentnosti, boje proti korupci a dinosaurům byl vskutku nevábný.

Jsem i dodatečně velmi rád, že jsem po vyhraných volbách v květnu 2010 odešel z funkce předsedy nejsilnější strany v zemi. Příznám se, že jedním z hlavních důvodů bylo to, abych nemusel jednat s představiteli tohoto podivného zájmového uskupení o koaliční spolupráci, což by mělo jen jediný výsledek – legitimizoval bych tuto mocenskou skupinu, politickou odnož šmírovací agentury, legitimizoval bych jejich představitele a posvětil bych v uvozovkách potřebnost a mravní oprávněnost koalice ODS a TOP-09 s Věci veřejnými. Takhle je to jen a jen plná osobní a politická odpovědnost pánů Nečase a Schwarzenberga. Oni si vybrali koaličního partnera zcela svobodně a přítomně věděli, o co jde. Staroněmecké přísloví praví: „Společně chycení, společně pověšeni.“ Já vás uklidním, pochopitelně v tomto případě to myslím zcela obrazně.

Podařeným mediálním skečem byla také akce Přemluv bábu, která měla odradit emočně působivě od účasti ve volbách či alespoň od volby levice významnou část seniorů. Ti měli cítit jakési vnitřní provinění, že stále ještě žijí a čerpají jaksi nadbytečně důchod pro svůj neužitečný život ve

světě, kterému již vůbec nerozumějí. To byl leitmotiv tohoto klipu. A že by tedy neměli hlasovat proti pravicovým stranám a jejich prozíravým reformám a jimi připraveným světlým zítřkům. Tato výtečná akce byla ještě vhodně doaranžována studentskými volbami na středních školách. Neříkám, dámy a pánové, že mě naplňuje nadšením, že mohu říci já jsem vám to říkal, když vidím současný vývoj platů středoškolských učitelů a slyším úvahy o tom, že bude v krátké době potřeba zrušit 17 tisíc učitelských míst. Je to smutné. Akce oblní bábu a dědka byla politicky nadmíru úspěšná, věřím, že spokojení důchodci jsou dnes připraveni se hlavním protagonistům této výzvy v uvozovkách složit na pomník. Statisíce důchodců po drakonických takzvaných reformách dnešní vlády stojí před skutečnou Sophiinou volbou – utratit ztenčující se reálný důchod za dražší nájemné, aby měli střechu nad hlavou, nebo za jídlo, aby přežili, nebo za léky, které k životu nezbytně potřebují. Ano, žijeme ve svobodné společnosti. I důchodce si může vlastně zcela svobodně vybrat. Je jen otázka, k čemu je taková svoboda pro důchodce, který má 8 či 9 tisíc korun důchodu. Pro občany z toho plyne pro příští volby jediné poučení – nenechat si radit celebritymi se statisícovými měsíčními příjmy předem adoranými pravicovými médii a stát se skutečnými a nezávislými občany hájícími svobodu a své oprávněné zájmy.

A co Řecko? Také dobrý předvolební skeč. Prý se brzy zhroutí česká ekonomika. Ještě dnes čtu nehoráznosti o 13. důchodu, jednorázovém výdaji státu v roce bez valorizace důchodů, a dívám se na konstantní výdaje státu, které chce tato vláda zajistit ve státním rozpočtu jako věčné břemeno příštím generacím. Například opt-out v důchodech a národem velmi oblíbené církevní restituce, vlastně přesněji restituce katolické církvi, a abych byl zcela přesný, což není nic jiného nežli finanční reparace vyplácená národem katolické církvi po dobu příštích 30 let.

A jaká je realita, pokud jde o ekonomickou kompetenci pravicových vlád, tedy i Nečasovy vlády? Česká pravice se staví ráda do role odpovědného hospodáře. Nic však není vzdálenější realitě! Za léta 2007–11 se podařilo pravicovým ministrům financí vyprodukovat úctyhodných, pokud do toho započtu i konzumovaných 156 miliard rozpočtových rezerv, 720 miliard korun deficitu státního rozpočtu. Minulý týden v interpe-lacích dostal pan premiér od jednoho z koaličních poslanců žertovnou otázku, co tomu říká, že vláda dnes vlastně zachraňuje veřejné finance před pádem po předchozích rozmařilostech levicových vlád. A jakoby rádobou odstrašující příklad byl oběma pány uváděn schodek státního rozpočtu za rok 2006, který dosáhl 98 miliard korun. Máte pravdu, je to již na první pohled děsivé číslo. Rozeberme si však trochu toto číslo.

Klasická ekonomická poučka říká, že v čase konjunktury a v době, kdy jsem stál v čele vlády, tedy v letech 2005 a 2006, byly růsty hrubého do-

máciho produktu z dnešního pohledu neskutečných 6,4 % a 7 %, se mají vytvářet rezervy na méně příznivé období, resp. mají se hradit ztráty z minulosti. Jak to tedy bylo v roce 2006? Stát vytvořil rozpočtovou rezervu 46 miliard korun, stát 20 miliardami korun uhradil ztrátu konsolidační agentury. To dává jiný pohled na celou věc. Síly setrvačnosti v ekonomice jsou nesmírné. Konjunktura a dobrý fiskální vývoj státu tak trvaly po letech 2005 a 2006 ještě v roce 2007. V roce 2008 byl skvělý hospodářský růst sražen na 2,4 %, a to v důsledku počínající hospodářské krize. Když jsem o ní ovšem mluvil někdy v září, říjnu 2008, slyšel jsem z vládních řad slova o šíření poplašné zprávy a jiné hlouposti, a díky chybné, zejména daňové a obecně hospodářské politice tehdejší vlády. Z toho všeho vyplývá jediné. Právce a ekonomická kompetentnost, to je oxymoron, tedy česky řečeno protimluv. Prostě nejde to k sobě!

Dámy a pánové, úroveň správy státu, kvalita vládnutí poklesla za rok a půl existence Nečasovy vlády naprosto závrtně. To tady opravdu ještě nebylo. Představitelé koalice drmolí nesrozumitelné mantry o radikálním boji proti korupci, jemuž věří jen nenapravitelní naivové. Bártovy obálky, ProMoPro anebo korupční skandál monumentálních rozměrů na Drobilově Ministerstvu životního prostředí, to jsou dnes prostě pojmy. Jména četných ministrů, kteří již vládu většinou s nebetyčnou ostudou opustili, už si většinou pamatují jen političtí fajnšmekři. Peníze z evropských fondů, a to dnes tuší i malé děti, nebudou republikou dočerpány. Jen si to nepřipouštějí, či spíše nechtějí připustit ministři a odpovědní státní úředníci, kteří nás drží v hluboké temnotě o rozsahu tragédie, která nás čeká, až se uzavřou účty evropských peněz. My se můžeme dnes jen sázet, o kolik že vlastně nebudou dočerpány evropské peníze v současné finanční perspektivě let 2007–13. Bude to 100, nebo dokonce 150 miliard korun, nebo to bude více?

Příčinou tohoto stavu je korupční prostředí, nekonečná manažerská neschopnost vedení většiny ministerstev a kolosální neschopnost úředníků zpracovávajících na ministerstvech žádosti o evropské peníze. Těžkou ránu čerpání evropských peněz zasadila v minulém týdnu Evropská komise, která pozastavila Česku čerpání evropských peněz. Vláda se může jen utěšovat, že se to za několik měsíců změní a systém auditů na Ministerstvu financí bude řádným způsobem nastaven.

Chci říci v této souvislosti jednu věc. Vláda by měla být schopna nést mužně následky tohoto svého pochybení a neschopnosti a nesnažit se to hodit na své předchůdce z doby před šesti až sedmi lety. To je nefér, ale chápu to. Tonoucí se stébla chytá. Ale jen blázen mu věří.

Vláda svou nečinností a osobně premiér svým kapriciózním stanoviskem ve věci fiskálního kompaktu EU zkomplikovali situaci země mj. ve vztahu k jednáním o evropské finanční perspektivě na léta 2014–20.

Tato zoufalá a neudržitelná pozice ODS a Věcí veřejných, a tedy většiny vlády, nás může stát desítky miliard. Může tedy přijít republika hodně drahá a hlavně – je nepraktická! Nečasova vláda, a zejména zástupci ODS a Věcí veřejných v ní, přitom nepřichází s žádnou jasnou alternativou vůči prohlubující se integraci EU, kterou chce uskutečnit jádro i zdrcující část zemí EU. Užší kooperace s Putinovým Ruskem tou alternativou asi nebude díky osvědčené rusofobii velké části české pravice. Alternativou z pohledu české vlády nejsou s ohledem na komunistožroutství velké části české politické třídy jistě ani komunisté v Číně či další levičáci v Brazílii. Vůbec jsou to, včetně Indie, podezřele rychle rostoucí země. Pryč od nich!

Vláda nemá vůbec žádnou vizi, směr, nebo dokonce strategii, kam směřuje ve své vnitřní a zahraniční politice. Ona prostě nesměřuje nikam. Vládní reformy nenahrazují a nemohou nahradit vizi ani strategii rozvoje státu a české společnosti. Měly by být především nástrojem k růstu životní úrovně lidí a zvelebení země, a ne vlastním cílem vládní politiky.

Vláda dokázala svými návrhy majícími za cíl omezit akademické svobody a zavést školné na vysokých školách poprvé od listopadu 1989 dohnat studenty i akademiky ke stávce a vyhnat je do ulic. To je opravdu unikátní politická hloupost! Vláda dokonale léčí vysokoškolské studenty z pravičáctví šokem.

Církevní restituce jsou v pojetí Nečasovy vlády pokusem o revitalizaci pozice katolické církve v zemi, aby se co nejvíce přiblížila majetkové, hospodářské a společenské pozici, kterou katolická církev získala na základě výsledků třicetileté války a rozchvácení majetku české nekatolické šlechty a před josefínskými reformami. Ministru práce se postupně podařilo rozvrátit dobře fungující úřady práce a rozbít celý systém výplaty dávek, který přivádí do naprostého zoufalství ty nejubožejší z ubohých, například občany s těžkým zdravotním postižením, kteří jsou ve zdrcující většině bez volných finančních prostředků, bez úspor. Zdravotně postižené, chudé a důchodce vláda ztotožňuje, bohužel, dlouhodobě s lenochy.

Vláda prosadila kuriózní občanský zákoník, který po svém uplatnění silně znepříjemní a zdraží život občanů. Autor či autoři kodexu zřejmě ideově navazují na archaický polofeudální zákoník z doby někdejší rakouské monarchie, vracejí se vědomě do 19. století.

Důchodová reforma postavená v plné režii privátních penzijních fondů na opt-outu nebude přitom znamenat žádné zvýšení udržitelnosti penzí v budoucnu a jen otevřela cestu k razantnímu navýšení sazby DPH, a tedy k rozsáhlému zdražení a růstu inflace. Zatím v tomto roce za dva měsíce jsou to téměř 4 %. To se pochopitelně projeví ve zhoršení životní úrovně nejširších vrstev občanů, zejména důchodců, mladých rodin s dětmi a zdravotně postižených. Vůbec růst cen je oblíbenou disciplínou této vlády. Nejtypičtější je to právě na příkladech vajec.

Dámy a pánové, já jsem si dovilil vám přinést ukázat takové jedno plato vajec. (Ukazuje. Pobavení v sále.) Mám k nim dobrý vztah. Na vejcích, obrazně řečeno, byly položeny základy této koalice ve vajíčkových estrádách před volbami do Evropského parlamentu i v kampani o rok později. Tehdy byla vejce za cenu do 2 korun, dnes se za ně platí 6 až 7 korun. V úsilí hodném výstředního učení ču-čche podle Kim Ir-sena si dnes naši četní spoluobčané pořizují do svých městských příbytků kvokající slepice, dokonce se o ně perou ve frontách před slepičárnou. Už se těším, jak si občané vytvoří na sídlišťích celá společenství chovatelů slepic a budou si zapůjčovat kohouta, aby slepice měly lepší snášku. Drůbež bude jistě příjemným oživením balkonů domů na našich sídlišťích, stane se českým folklorem. Cizina to jistě ocení.

Ministerstvo zemědělství údajně zastavilo dovoz levnějších vajec z Polska a Maďarska. To bylo důmyslné rozhodnutí. A tak čeští cukráři vrážejí, v uvozovkách, abych tak použil výraz Magdaleny Dobromily Rettigové, do svých výrobků vejce až za 6 či 7 korun. Tato vejce jsou za 6 korun jedno. Naopak polští dovozci k nám sice nesmějí dovážet vejce, ale levné polské cukroví na bázi vajec ano, což následně likviduje české výrobce cukrářských výrobků. Opravdu neskonale moudrá a promyšlená politika ministerstva, jen nevím, kterého, a tedy vlády.

Vláda se svými škrty konečně proškrtala až k recesi hospodářství a v tomto roce velmi pravděpodobně k jeho stagnaci. Neříkám, že to chtěla, ale prostě to tak dopadlo, jak to říkal nebožtík ruský premiér Černomyrdin: chtěli jsme to nejlepší a dopadlo to jako vždycky. Během dvou let 2012 a 2013 nás zřejmě čeká díky růstu sazeb DPH rychlý růst cen potravin, léků a dalších druhů služeb. Likvidace doplatku na bydlení, jak o tom uvažuje vláda, může znamenat vyhnání desítek tisíc nájemníků z jejich bytů a jejich následné bezdomovectví. Odstranění porodného, pokud k němu opravdu dojde, je skutečně dokonalým příspěvkem této vlády k populačnímu vývoji. A to jsem zatím ještě zapomněl na zdravotnictví. Myslím, že celé vrstvy obyvatel naší země pochopily po přijetí systému finanční spoluúčasti, že jejich přístup ke kvalitní zdravotní péči bude velmi ztížen. Ministr zdravotnictví by se sám měl zachovat jako čestný muž, a nebude-li bezezbytku splněn jeho závazný slib na navýšení platů pracovníků ve zdravotnictví, starý jeden rok, měl by odstoupit ze své funkce. Není dobré lpět za každou cenu na své funkci, já to mohu říct ze své zkušenosti.

Jak se zdá, hlavním dějištěm boje proti vládě nebude již napříště parlament, ale ponesou jej v příštích měsících odbory a protivládní občanské iniciativy, které se množí jako houby po dešti. Suma sumárum, čím dříve tato vláda skončí, tím lépe a předčasné volby se mohou uskutečnit v termínu podzimních voleb do krajských zastupitelstev a Senátu. Všichni si po nich oddechneme. Ruku na srdce, oddechnou si asi i představitelé vlád-

ních stran. Měli by si zcela sportovně přiznat, že prostě neumějí vládnout.

Čeká nás, dámy a pánové, opravdu horké jaro a já věřím, že to bude poslední jaro této vlády, tedy pokud tato vláda projde dnešním hlasováním o důvěře. Děkuji. (Potlesk vlevo.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní faktická poznámka pana ministra financí Miroslava Kalouska. Prosím, pane ministře.

Ministr financí ČR Miroslav Kalousek: Děkuji za slovo. (Poslanci tleskají přicházejícímu poslanci Vysloužilovi. Předsedající žádá o klid.) Já jsem pochopil, že ten potlesk nepatřil mně, ale porodníkovi. Dovolte mi, abych mu poblahopřál za nás za všechny. (Potlesk.)

Děkuji za slovo, paní předsedkyně. Pane poslanče Paroubku, já bych vám rád teď gentlemansky poblahopřál, protože všechny poslankyně TOP 09 se shodly na tom, že verbálně jste minimálně stejně poutavý řečník jako já, nicméně na rozdíl ode mě lajdáka máte vždy pečlivě nabarvenou kšticí, čímž jste mnohem přesvědčivější. Já přiznávám svoji porážku a blahopřeji.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní se vracíme do řádných... Pan poslanec Paroubek faktická poznámka? Ano, faktická poznámka.

Poslanec Jiří Paroubek: Víte, pane ministře, já se nechci dostat do nějakých trapných osobních výlevů, nechci, bohužel musím říct, klesnout na vaši úroveň. Přese všechno, co mě od vás všechno odděluje názorově, tak si myslím, že jste jeden z mála členů vlády, který své práci, jakkoli s ní nesouhlasím, tedy s jejími výsledky, rozumí. Nicméně já nepůjdu tou cestou jako můj přítel Gerhard Schröder, který se dokonce soudil s někým, když o něm napsal, že má nabarvené vlasy. Když se podíváte pozorně a zblízka, možná že by se mě vaše kolegyně neměly tolik bát, tak by viděly zblízka pár těch šedin, které mám na skráních, a to svědčí o tom, že bych opravdu musel velice mistrně umět barvit své vlasy.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Prosím pana poslance Jiřího Šlégra. Prosím.

Poslanec Jiří Šlégr: Děkuji za slovo, vážená paní předsedkyně. Vážená vládo, kolegyně, kolegové, proč by měla tato vláda odejít? Protože žije ze slibů, které neplní, a protože pohrdá hodnotami právního státu. Právce voličům slibovala snižování státního dluhu a zrychlení hospodářského růstu a místo toho státní dluh rekordně roste a ekonomika začala zpomalovat od chvíle, kdy se první pravicová vláda ujala moci.

Když pak nastoupila ta Nečasova, převzala prakticky všechny recepty po vládě Topolánkově, jen musí dělat víc záchranných opatření, jak se jí to hroutí pod rukama. Ano, vláda si zahrává s budoucností České republiky vršením nesplnitelných dluhů. Ale kritiku této oblasti ponechám povolanejším. Je to sice zlé, ale možná nikoli nejhorší.

Děsivější je, jak si zahrává s budoucností, která spočívá v naší mladé generaci. Vynechám kritiku na školské reformy ministra Josefa Dobeše, jejichž sláva dolehla až do Bruselu jako poslední argument pro to, že evropské peníze do rukou této české vlády opravdu nepatří, ale chtěl bych obrátit pozornost mimo školu.

Velice nebezpečná je vysoká úroveň kriminality mládeže a narůstá zejména brutalita násilných činů. Něco jistě přinesla doba. Sociologové upozorňují na důsledky roztržité společnosti, kdy si kluka nebo mládence nikdo nevšímá, na nudu prázdného života bez podnětů a samozřejmě na kulturu sídlišť a na citovou vyprahlost generace, která zná jen počítačové střílečky a herní automaty. Ale to přece není šůry dáno, není to něco, před čím není úniku. Dokonce se ví, co je velice efektivní prevencí kriminality, že se to dá takřikajíc koupit. Jsou to peníze investované do rozumně tráveného volného času mladých lidí. Ví se to, ale nedělá. V Česku tak vidíme dva trendy. Kriminalita roste a příspěvky na sport a další formy volnočasové péče pro mládež klesají.

Evropská síť prevence kriminality letos představila výsledky nejnovějšího výzkumu na téma vlivu sportovních, poznávacích a uměleckých aktivit na prevenci zločinnosti dětí a mládeže. Znovu jednoznačně ukazují, jak tato forma prevence kriminality funguje. Třeba tím, že děti, které jsou pod dohledem trenéra nebo vedoucího, mají nějaký cíl. Jsou povzbuzovány výsledky v soutěžích a touhou posunout se v pořadí mezi soupeři, a tak mají méně času na bezcílné potloukání se po ulicích. Jsou také odolnější vůči dotírání dealerů s drogami a nemají žádný zájem o prostředí kriminálních partiček.

Jistěže je to o penězích. Můžeme si vlastně vybrat, jestli vytvoříme podmínky pro podporu sportu a poskytneme určité prostředky na to, aby například parta mladých silných kluků z předměstského hokejového oddílu dostala hokejové chrániče, trenéra a přístup k ledu, nebo zda tyhle kluky necháme potloukat životem bez motivace a usměrnění, a potom dáme stejný nebo mnohem větší peníze na rozšiřování věznic a také na pomůcky policejních těžkooděnců, aby si vynucovali aspoň chvilkové zdání pořádku.

Studie ukazuje jednoduché vztahy. Jsou jimi problém příležitostí, problém vrstevníků, problém společenských vazeb a problém fyzické a duševní kondice. Problém příležitostí ukazuje, že mladiství jsou snáze zataženi do kriminality, pokud k tomu dostanou příležitost a chybí sociální kontrola. Toto nebezpečí klesá, když se dostanou méně často do blízkosti kri-

minálního prostředí, nenudí se a věnují se strukturovaným aktivitám pod společenským dohledem. Studie dále ukazuje problém vrstevníků. Mladiství snáze napodobují kriminální vzory v partách, pokud nejsou obklopeni lepšími vzory, které by mohli následovat. Problém společenských vazeb. Mladiství, kteří jsou ponecháni sami sobě a ke kterým se nikdo nehlásí, si nelámou hlavu s kriminalitou, protože stejně nemají co ztratit. A problém fyzické a duševní kondice? Mladiství, ve kterých je utrzován pocit méněcennosti, vyhledávají útočiště v pochybných partách. Byli by z nich jiní lidé, kdyby dostali příležitost posilovat sebevědomí, odolnost, sounáležitost s týmem, koncentraci a sebekontrolu a kdyby mohli přebytky své energie odevzdávat na hřišti.

Viditelně tu máme dva konce jednoho problému, dva přístupy. Ten první je motivační, pozitivní, je to přístup, který přispívá k výchově zdatných, sebevědomých, společensky vnímaných občanů. Ten druhý je represivní, negativní a často i bezbranně přihlížející zločinu, usnadňuje reprodukci kriminality, zatímco rostoucí část mladé generace se mění v bezohledné, agresivní a kriminálním prostředím podmaněné společenské trosky. Důsledky pak dopadají na ostatní.

Problém je tedy velice jednoduchý. Proč se pořád vrací? Protože kriminální prostředí dostává v této zemi přednost. Protože je to kriminální prostředí, co v této zemi evidentně určuje priority.

Arogance vlády, která ždímá důchodce a matky s dětmi a přehlíží desítky miliard korun utopených v násobně předražených dálnicích. To je jasná odpověď na otázku, zda tato země straní právu, nebo zda je v rukou temných struktur, které to s touhle vládou prostě umějí.

Fyzicky zdatné, sebevědomé a společensky vnímané občany tu vlastně nikdo nepotřebuje. Je zřejmě lepší, když se lidé plazí. Důvodů mají dost. Člověk, který normálně chodí do práce a vrací se s běžnou výplatou, je vystavován stále většímu tlaku nejrůznějších parazitů. Objeví se exekutor, který chce zabavit dům, protože někdo z rodiny před lety nezaplátil za popelnici. Z úslužných pracovníků jakési energetické firmy se vyklube podvodník, který vymáhá astronomické penále za odmítnuté služby. Na katastru náhle zjistíte, že někdo cizí prodal váš dům. Peníze, které měly být zhodnoceny na investičním účtě, zmizely v poplatcích za nesmyslné obchody. Nechráněný člověk je v takové džungli naprosto ztracený. Jdete na policii, k soudu, sepisujete supliky, ale druhá strana měla nakonec dražší advokáty, kteří lépe věděli, jak to chodí.

Dluhové pasti, majetkové odklony, dražební pletichy, podvody s falešnými pohledávkami, které soudy bez zkoumání posvětily svým razítkem, to všechno ukazuje, jak v této zemi prorůstá rozsáhlé oblasti našeho života kultura zločinu a jak se jí daří s rostoucí účastí státní moci.

Výraz justiční mafie byl nakonec soudně obhájen. Válka státních

zástupců v přímém přenosu camorrového dohledu ukazuje, že spravedlnost není slepá. Podvody, korupce, cinknuté veřejné zakázky, různá daňová kolečka jsou nejvýnosnějším hospodářským odvětvím. Stamilionové faktury za nic se tak zabydly i v naší vládě. Zločin je vnímán jako komparativní výhoda České republiky, každého obereme, nikdo si na nás netroufne. Vláda, která cosi mumlá o protikorupčním boji, ustupuje před zločinem v uctivém předklonu.

Tahle vláda nemá důvěru veřejnosti nejen pro to, co dělá, ale zejména pro to, co svým chováním chystá na dlouhá desetiletí dopředu. Měla by sama dobrovolně odstoupit, aby s ní odešla i neúcta k občanskému sebevědomí, k rovnému jednání, ke zdravému soutěžení podle pravidel, k občanské vzájemnosti a všemu tomu, čemu se musí mladí lidé naučit, aby nepřišli o takovou životní příležitost, ke které si lze dopřát klidné spaní.

Někomu se zdá být banalitou, když se park změní v parkoviště nebo když na místě pro hřiště vyroste herna a okolí se zastaví zastávkami, a mnozí možná uvítají, když se mladí ani nedozvědí, co je to hrát fér. Já si ale myslím, že něco takového může způsobit větší neštěstí než astronomické státní dluhy. Proto i já budu hlasovat pro nedůvěru k této vládě. Děkuji.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní faktická poznámka – pan poslanec Viktor Paggio. Ne? Objevil jste se mi na displeji, takže to je neplatné.

Pan poslanec Miroslav Grebeníček je dalším přihlášeným do rozpravy.

Poslanec Miroslav Grebeníček: Vážená paní předsedkyně, dámy a pánové, v běhu času si mnohdy neuvědomujeme, co se s námi děje. Teprve při setkání s realitou, kdy se na rozdíl od častého pohledu do minulosti ocitneme tváří v tvář budoucnosti, je všechno jinak. Najednou jsme před řešením problémů, které jsme mnohdy nepředpokládali, nebo jsme si jejich podstatu neuměli ani představit. Mám na mysli zejména převažující silové řešení ekonomických a sociálních problémů, které se z globálního rozměru přelilo i do našich podmínek a stalo se určujícím nástrojem řízení a komunikace pro stávající českou koaliční vládu.

Základním problémem současnosti je pak ústup od sociálního rozměru kapitalismu, tedy řádu, který jako jediný spolu s demokracií má prý, alespoň dle euroatlantických ideologů, právo na budoucnost. Že ale vznikají závažné poruchy v chování společnosti, to je zcela zřejmé. Potvrzuje se zejména postulát vztahu nezaměstnanosti a chudoby jako socioekonomických kategorií a zdroje řady dalších sociálněpatologických jevů.

S tím nesporně souvisí i primární význam práce, která je základním socializačním činitelem a spolu se vzdělaností podmínkou kvalitního života člověka. Kauzalita nezaměstnanosti, chudoby, bezdomovectví, nemoci, al-

koholismu, rozvodovosti, kriminality, sebevraždy a dalších sociálněpatologických jevů je naprosto evidentní.

Ne, ne, desocializace není jen prázdný pojem, ale reálná sociální hrozba. Při pohledu na problémy sociální disharmonie a kauzální souvislosti s osobními pocity občanů stále častěji nalézáme změny priorit.

Donedávna byla základním prizmatem vnímání naší reality osobní svoboda. To zní nepochybně velmi dobře a je lákavým tématem intelektuálních diskusí. Jinak ovšem zní slovo svoboda těm, kteří nemají problém s naplněním požadavků základních životních potřeb, a zcela jinak pak těm, kteří jsou v podstatě bez šancí nejen na společenské uplatnění, ale kterým chybí reálná možnost obrany proti sociálnímu vyloučení.

Dámy a pánové, je vskutku znepokojivé, že narůstá četnost postojů, především těch úspěšných, kteří z tíživé sociální situace viní jen nositele této problémové sociální role. V Praze, Brně a dalších městech protestovaly v uplynulém týdnu tisíce občanů proti současné vládě, korupci a rozkládání republiky. Veřejnoprávní televize měla zprvu problém podat objektivnější obraz protestů. Pod tlakem protestujících musela ale svůj přístup postupně změnit.

Pozoruhodně demagogicky a arogantně na protesty veřejnosti zareagovali čelní představitelé prokorupční Nečasovy vlády. Předseda vlády médiím oznámil, že sice občané právo vyjádřit vlastní názor mají, ale že jeho vláda si bez ohledu na to bude dělat, co chce, a bude kritické názory veřejnosti ignorovat.

Ministr financí Kalousek zašel dokonce ještě dál. Protesty občanů proti korupci, rozkrádání veřejného majetku a proti neschopné a asociální vládě označil za ohrožení demokracie. Volání českých občanů znechucených současnou vládou po spravedlivějším režimu a spravedlivějším vládnutí přirovnal Miroslav Kalousek, sice oklikou, ale přece jenom, k myšlení a snahám Adolfa Hitlera. Pokud vezmeme ministra Kalouska za slovo a uplatníme jeho logiku do důsledků, pak ministr financí de facto oznámil, že režim založený na korupci a okrádání občanů je totožný s demokracií a že občan, který proti režimu korupce a rozkrádání protestuje, není demokrat. Toho, kdo chce změnu současného korupčního a asociálního stylu vládnutí a současného nedemokratického systému, ministr financí přirovnává s mazaností jemu vlastní k Hitlerovi.

Z arogance premiéra Nečase k názorům veřejnosti a z neomalenosti ministra financí k těm, kdo si dovolili vyjádřit nesouhlas s režimem a vládou, je zřejmé, že koalice ODS, TOP 09 a Věcí veřejných a její papaláši už překročili všechny myslitelné meze. Členové Nečasovy vlády a stranické špičky vládní koalice se brodí v lobbistických a korupčních skandálech, plnými hrstmi rozhazují veřejné prostředky svým klientům, kmotrům a některým vyvoleným úřednicím a úředníkům. Veškeré náklady svého mi-

zerného, ekonomicky negramotného a prokorupčního vládnutí přesouvá vládní koalice na občany a stát. Těm, kdo žádají nápravu, se otevřeně vysmívá, uráží je sprostými nálepkami.

Veřejnost se v posledních letech znovu a znovu dovídá o tom, že desítky a stovky miliard odtékají z veřejných rozpočtů, z veřejného pojištění, mizí v daňových únicích. V těchto týdnech nám nejčistší předseda vlády a nejlepší ministr financí sděluje, či sdělují, že jim, jejich negramotné ekonomické politice nestačí ani zdražení potravin a dalších základních potřeb. Slovy vládního programového prohlášení, sociálně citlivým způsobem dojde ke zkrácení, zefektivnění čerpání a k zamezení zneužívání porodního a důchodů.

K tomu jen krátkou poznámku. Vyhladověním krávu k dojení ani moderní ekonomiku k růstu nikdo nepřivede. Tvrdím, že vláda, která nechápe ty nejzákladnější ekonomické souvislosti, nemá právo na existenci. Tupým snižováním soukromé a veřejné spotřeby a likvidací nebo privatizací veřejných služeb se nejen v této zkorumpované zemi ekonomika nezvedne. Multiplikační efekty negramotných škrtů ve veřejných výdajích a omezování mezd a spotřeba vedou logicky jen ke stagnaci a k prohloubení krizových tendencí.

Dámy a pánové, měli bychom možná politovat nebohého premiéra Nečase za to, že nevěděl, s kým vlastně sedí v Topolánkově kabinetu. Měli bychom mu vyjádřit upřímnou lidskou účast nad tím, že se mu přes jeho horlivou snahu o dobré, rozpočtově odpovědné a protikorupční vládnutí nahnuli do vlády lidé politicky i jinak zdiskreditovaní, s velkým apetitem a mnohdy i bez jakékoli odbornosti pro řízení resortů, které jim důvěřivě svěřil. Je nutné předsedu vlády litovat v situaci, kdy mu rodná strana neumožňuje odpovědně a protikorupčně vládnout a kdy mu grémium Občanské demokratické strany hází klacky pod nohy, dodává těžko použitelný personál a snaží se místo něj řešit i problémy státního zastupitelství? Je skutečně nutné politovat čistého a s ohledem na vzdělání logicky a přesně uvažujícího předsedu vlády, který se skutečně nemůže orientovat v prudkých změnách počasí a ve vývoji ekonomiky, ani v prudkých změnách kurzu v resortech, které by měl řídit?

Jistě na tom něco bude. Kdo by ostatně určil ministra školství, který personálně a koncepčně nosí a mění zásadní návrhy i rozhodnutí ze dne na den? Kdo by určil ministra práce a sociálních věcí a jeho koncepční a softwarové kreace? Je jistě nad lidské síly předsedy vlády věčně budit ministra zahraničí a dohadovat se s ním, kdy mluví na oficiálních jednáních ze spaní a kdy vyjadřuje oficiální postoje premiéra a vlády. Kladu si otázku, zda parlamentní opozice na takto politováníhodného premiéra v jeho slabé a nezáviděníhodné pozici není příliš přísná.

Ze zjištění Centra pro výzkum veřejného mínění ale vím, že s činností

současné vlády není v poslední době spokojeno 79 % občanů. Celých 83 % dotazovaných se pak nelíbí personální složení kabinetu. Takže dámy a pánové, parlamentní opozice je v kritice vlády s občany naprosto zajedno.

Parlamentní volby ve Slovenské republice skončily nedávno přesvědčivým vítězstvím levice. Už před volbami se uváděly dvě příčiny toho, proč Fico porazí na hlavu své pravicové soupeře. První byla asociální politika dosavadní vládní pravicové koalice, druhou pak do očí bijící zkorumpovanost vládních stran a v důsledku toho rostoucí odpor slovenské veřejnosti ke korupci a klientelismu v politické i jakékoli jiné podobě.

Koalice Občanské demokratické strany, TOP 09 a Věcí veřejných se chová obdobně asociálně jako strany slovenské pravice. Na Slovensku se strany vládnoucí pravice zkompromitovaly v korupční aféře nazvané příznačně Gorila. Na české politické scéně se dnes veřejnost v korupčním procesu špiček strany Věcí veřejné stává diváký téhož. Je jedno, zda se pro politické kšefty a korupce použije na Slovensku krycí jméno Gorila či v České republice označení dinosaurů nebo veverek.

Ne, opice, veverky a plazi jsou v tom samozřejmě úplně nevině. Těmi, kdo za bezbřehou korupci, klientelismus, špiclování sebe navzájem i opozice a za beztrestné gigantické okrádání českých zaměstnanců, podnikatelů, sociálně slabých, rodin s dětmi i penzistů nesou odpovědnost, jsou stejně jako na Slovensku konkrétní politické strany, skupiny jejich kmotrů a konkrétní politické a kriminální špičky.

Dámy a pánové, Slováci nedávno volili proti korupci, podvodům a klientelismu. Je odpovědností české levice a je nutné pracovat na tom, aby i čeští voliči dostali stejnou šanci. Kéž by se to podařilo právě dnes.

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců KSČM.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Jako další je přihlášený do rozpravy pan poslanec Stanislav Grospič.

Poslanec Stanislav Grospič: Děkuji, paní místopředsedkyně. Vážené kolegyně a kolegové a vládo, zazněla tady dnes dvě přirovnání. Jedno to přirovnání znělo, že snad ani česká vláda, předseda české vlády, jednotliví ministři nevědí, co činí, když se chovají tak, jak je vnímá česká společnost, a předkládají jeden návrh za druhým, který ztrácí jakoukoli věcnou logiku. Myslím si, že česká vláda, předseda české vlády i její jednotliví ministři velice dobře vědí, co činí, a znají cíl tohoto jednání.

Ten druhý příráměr se týká stoupajícího nesouhlasu veřejnosti v české společnosti s politikou této vlády. A je třeba se tady zastavit nad onou volební geometrií, která umožnila, že nikoli vítěz voleb v roce 2010 a nikoli

většina voličů v České republice umožnila, že tři politické strany vytvořily vládní koalici s většinou tehdy 118 a dnes 115 hlasů.

Když tato vláda v srpnu roku 2010 předstupovala před Poslaneckou sněmovnu s žádostí o důvěru, tak jak jí ukládala Ústava České republiky, předložila rovněž své programové prohlášení, v němž specifikovala pět základních úkolů, které si určila za rozhodující. Opakování je matka moudrosti, a proto je dobré je připomenout: Reforma veřejných financí s cílem zastavit rostoucí veřejný dluh a nastavit parametry rozpočtové politiky tak, abychom v roce 2016 dosáhli vyrovnaných veřejných rozpočtů. Provést takovou reformu důchodového systému, aby byl dlouhodobě udržitelný a schopný reagovat na měnící se demografickou strukturu české společnosti. Přijmout sadu reformních opatření vedoucích k modernizaci a vyšší efektivnosti zdravotnického systému. Realizovat reformu systému terciárního vzdělávání a přijmout opatření vedoucí k zásadní vyšší míře transparentnosti v oblasti veřejných zakázek a opatření snižující prostor pro korupci ve veřejném sektoru.

Když se vláda premiéra Nečase poprvé ucházela o důvěru Poslanecké sněmovny, měla Česká republika za sebou těžké dva roky hospodářské krize doprovázené hlubokou krizí politickou a i mravní. Reformy předchozí Topolánkovy vlády s rovnou daní, superhrubou mzdou, zpoplatněním služeb ve zdravotnictví zanechaly své dílo. Fischerova vláda neučinila nic. Přestože si činila nárok na vládu odborníků, vládu apolitickou, vládu nezávislou na Poslanecké sněmovně, ukázala jasně svůj politický cíl a ponechala reformy v platnosti. Nebyla k nim politická shoda. Žilo se v očekávání předčasných voleb. A když Ústavní soud zasáhl, pak se zvolila metoda udržování daného stavu v rámci politických dohod. Kdo na to doplatil, byl občan České republiky ve větší míře než malá část lidí, která ekonomicky ovlivňovala a posouvala těžiště vládní moci.

Když vláda nastupovala, tak evidovaná míra nezaměstnanosti přesahovala půl milionu lidí. Většina občanů byla znechucena politickými aférami a korupcí. Je třeba připomenout, že to byla právě pravice a především Věci veřejné, které si z tématu korupce učinily vlajkovou loď své předvolební rétoriky. Sliby, iluze čestnosti, nezkorumpovatelnosti a strach ze scénáře řecké krize a dluhů, to byla řeč české pravice, dojemně doplňovaná rozdělováním společnosti na mladé lidi, lidi ekonomicky aktivní, postavené jako průměr proti lidem starým, pobírajícím zasloužený důchod za svou celoživotní práci.

Snad je třeba připomenout historický počín právě poslanců strany Věci veřejné, kteří jako svůj vstup do Poslanecké sněmovny navrhli opětovnou legalizaci anonymních akcí na jméno v zákoně o zadávání veřejných zakázek. Odůvodnili to tehdy vyšším zájmem a naplněním vyšších cílů, které jim umožní posléze prosadit jejich, zdůrazňují vlastní, návrh úpravy

(nesrozumitelné) akcí. Hovořím o tom proto, že to byl prvý reálný počín, který však s odstupem doby téměř dvou let v sobě obsahoval hlubokou symboliku skutečné podstaty vlády Občanské demokratické strany, TOP 09 a Věci veřejných.

To, co následovalo, bylo a stále je učebnicovým příkladem vlády nikoliv demokratické, opírající se o parlament a společenský konsenzus, ale vlády oligarchie, vlády těch, kteří rozhodují o svých ekonomických aktivitách a jsou jimi tolik zaměstnání, že se sami nemohou bezprostředně podílet na výkonu funkcí politických. Snaží se dosáhnout pro sebe za každou cenu maximálního zisku a reálně si dosazují prostřednictvím darů v podobě třeba Bakalových milionů politické figurky, které poslušně vykonávají představy svých chlebedárců.

Kdyby to bylo jinak, nebylo by přece možné, aby na hospodářskou krizi, propad výroby, vysokou nezaměstnanost a rozevírající se státní dluh agovala vláda tím, že každému občanu bez ohledu na jeho sociální situaci a výši příjmů začne předepisovat povinnost platit spekulativní dluhy nejen nadnárodních korporací a bank, ale i vlastní nešikovnosti a amatérismu. Kdyby tomu bylo jinak, nemohla by vláda přikročit ke zvýšení daně z přidané hodnoty, iniciovat zvýšení cen základních životních potřeb – potravin, vody, energií, léků, bydlení, služeb, dopravy.

Nemohla by přece přikročit k snížení důchodů, privatizaci důchodového systému, nemohla by vláda v takovéto situaci bez ohledu na reálný stav společnosti, zdravotní pojištění zvyšovat spoluúčast pacientů při hrazení zdravotní péče a rozdělovat ji na povinně placený standard a nepovinně placený nadstandard, chce-li si člověk zajistit své zdraví. Účelově v rozporu s Listinou základních lidských práv a svobod tak rozdělovat občany na privilegované a neprivilegované, na ty, kteří si mohou dovolit zaplatit, a na ty ostatní, kteří skončí a budou odkázáni na služby veřejné v podobě chudobinců odkázaných na milosrdenství bohatých.

Kapitolou samostatnou je i snaha o zavedení školného nebo vyššího zápisného. Nejde o nic jiného, než zadlužit člověka od okamžiku jeho narození po jeho úmrtí. Podvázat ho tím, že si bude sám půjčovat na to, aby mohl získat vzdělání, posléze na to, aby získal bydlení, posléze na to, aby získal lépe placené místo, a vzápětí si začal spořit také na starobní důchod. Není to logika, která vedla vládu ve vztahu k míře solidarity s občany této republiky, když liberalizovala zákoník práce a jednostranně snížila ochranu zaměstnanců a vystavila je záměrně zvýšenému ekonomickému tlaku, který je nutí přijmout jakoukoliv placenou práci za jakýchkoliv podmínek na jakoukoliv pracovní dobu. Je možná symbolické, že realitou dneška se stalo, že osmihodinová pracovní doba je vzdáleným snem, ale mzda je vyplácena přesně podle ustanovení zákoník práce a mezinárodních smluv za osmihodinovou pracovní dobu.

Novodobý systém otroctví se promítl do sociální politiky vlády, která nejenže prosadila snížení míry sociálního zabezpečení a ochrany, ale privatizovala zčásti veřejný systém ochrany a podpory nezaměstnanosti.

Jestliže byla prvním počinem vládních poslanců snaha uzákonit opět anonymitu vlastnictví, tak tím druhým velkým počinem byl právě poslanecký návrh z vládních řad, který přinesl onu reformu úřadu práce. A tak když by se někdo v polovině loňského roku zeptal a řekl, že se v Slovenské republice budou rozdávat potraviny jako pomoc těm nejpotřebnějším v jejich hmotné nouzi a chudobě, tak by se ledaskdo usmál a řekl by, že se to děje někde v třetím světě, ale nemůže se dít v Evropě a na Slovensku. Máme tam přece své známé a příbuzné a realita je přece úplně jiná. Stalo se skutečností. Kdyby někdo tuto otázku položil v České republice před koncem roku, většina lidí by se usmála a řekla, že se nemůže takováto věc stát realitou České republiky. Nevěřili by. Věřili by iluzi. Stačilo několik dní po Novém roce zpackané sociální reformy ministra práce a sociálních věcí a stala se i tato věc realitou České republiky.

Vláda není vládou parlamentní demokracie. Je to vláda lidí, kteří ekonomicky zosobňují svůj zájem využívající bezostyšně 115 poslanců jako hlasovacího stroje. Kdyby tomu bylo jinak, nemohl by předseda Věcí veřejných Radek John těsně před touto schůzí veřejně prohlásit do televizních kamer, že hodina práce Poslanecké sněmovny stojí 300 tisíc korun a je v podstatě vinou opozice, že musí český parlament zasedat a tahat peníze z kapes daňových poplatníků. Ano, ti, kdo prosazují v době hospodářské krize velkorysé dary, jakými je 134 miliard církevních restitucí především pro katolický klér bez ohledu na historickou skutečnost, opravdu měří hodnotu demokracie pouze penězi. Jinak ji měří lidé, kteří jsou odkázáni na svou práci.

Ostatně je tato vláda tou vládou, která stále více prosazuje onen majetkový cenzus i do práva. Logika pravice je stejná v přístupech důchodového systému, zdravotnictví, v sociální oblasti zaměstnanosti i podpoře ekonomiky. Kdo bude mít dostatek peněz, bude si moci zaplatit i právo, soudní ochranu, zvolit alternativní trest, dovolit si mediaci a podle nového občanského zákoníku si zaplatí i právní pomoc a ochranu nadstandardně ve svých rozvleklých občanskoprávních sporech, jejichž budoucnost bude vysoce nejistá. Většina lidí si nebude moci dovolit nejen zaplatit, ale ani o tom reálně uvažovat.

Dávám to záměrně do kontextu s původním prohlášením tří koaličních stran a vlády v boji s korupcí. Nebudu zmiňovat korupční kauzy, kterými tato vláda je těhotná po celou dobu své existence. Možná jen pro příklad by stálo za úvahu vzpomenout Mostecké uhelné a nebo probíhajícího procesu s představiteli strany Věcí veřejných.

A možná že by také stálo za úvahu připomenout onen názor

současného prezidenta České republiky Václava Klause jako konzervativního pravivového politika, když tento proces posoudil jako absurdní reality show, když si velice dobfře uvědomil míru bezostyšné korupce zasahující českou pravivovou scénu i vládní kruhy a uvědomil si obrovské ohrožení, které to znamená pro českou pravici a zklamání v řadách občanů.

Pro komunistickou stranu jsou to věci zásadní. My nebudeme dělat a nechceme dělat z ústavy účelový trhací kalendář, nám v této souvislosti ústava vyhovuje. My ji respektujeme a budeme ctít. My si neděláme trhací kalendář z pracovního práva. My nehrozíme řeckou krizí ani nezaměstnaností. My nechceme privatizovat důchody nebo je mrazit a reálně snižovat jejich hodnotu ani hodnotu průměrných mezd a platů.

My se díváme prakticky s obavami na budoucnost České republiky. A možná v tom kontextu, kolegyně a kolegové, je třeba a dobré připomenout slova, která zazněla v jednom projevu v předválečné Československé republice 21. listopadu roku 1936. Podle cen v přítomnosti platných potřebovala by pětičlenná dělnická rodina na nákup nutných potravin korun 150 týdně, nehledě k vydání na obuv, šatstvo, prádlo, nájemné atd. a o potřebách kulturních ani nemluvě. Proti této nutné potřebě pouze na potraviny asi korun 150 týdně stojí výdělek dělníka kolem korun 120 až 130 při celoroční zaměstnanosti. Pouze některé kategorie dělnictva a pouze v některých oborech výroby vydělávají více než 120 korun až 130 korun týdně. Z toho je vidět, že velká část dělnictva trpí nyní podvýživou a nedostatečným opatřením nejnutejších potřeb životních.

Tento projev přednesl ministr sociální péče inženýr Nečas. Nutno dodat, že na rozdíl od dnešního předsedy vlády člen strany sociálně demokratické.

Kolegyně a kolegové, Komunistická strana Čech a Moravy velice dobfře vnímá sociální napětí ve společnosti, oprávněnou rozhořčenost občanů a požadavky občanských aktivit a zejména odborových svazů. Plně se za ně stavíme. Nevyslovili jsme této vládě důvěru a nemůžeme ji vyslovit ani nyní. Tato vláda by měla odstoupit. (Potlesk nalevo.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: S přednostním právem se do rozpravy hlásí pan poslanec Sobotka.

Poslanec Bohuslav Sobotka: Děkuji. Vážená paní místopředsedkyně, kolegové a kolegyně, já se obávám, že tahle vláda sama dobrovolně neodstoupí. Už měla řadu příležitostí. Bohužel je nevyužila, takže buď lidé tuto vládu vyženou permanentními demonstracemi v ulicích, nebo budeme muset my tady v Poslanecké sněmovně této vládě vyjádřit nedůvěru. A pokud se to nepovede dnes, tak nepochybně najdeme jiný termín a jiné možnosti, abychom o této otázce tady hlasovali.

Ale já bych rád teď využil chvíle, kdy přece jenom dorazili někteří členové vlády, aby se zúčastnili této diskuse, a rád bych se vrátil k některým paradoxům, na které se mě ptají občané a voliči a píší mi dopisy a posílají mi maily. A myslím si, že by bylo dobře, kdyby se k těmto otázkám někdo ze strany vlády jednoznačně, teď, při této příležitosti, vyjádřil.

Víte, řadě lidí nejde do hlavy, jak je možné, že stejní lidé, úplně stejní lidé, Petr Nečas a Miroslav Kalousek, prosazovali zavedení takzvané superhrubé mzdy do našeho daňového systému v roce 2007 a úplně tížící politici tuto promyšlenou reformu – podle jejich slov – navrhuji zrušit. Myslím si, že řadě lidí připadá nepochopitelné, že Petr Nečas a Miroslav Kalousek prosazovali tady, na tomto místě, takzvanou rovnou daň, aby po čtyřech letech přišli s návrhem, že tuhle promyšlenou, připravenou pravicovou reformu je potřeba nahradit (s úsměškem) daňovou progresí. A řada lidí nerozumí tomu a ptají se na to, jak je možné, že poté, kdy tady v Poslanecké sněmovně sociální demokrati v minulých pěti letech asi třikrát navrhovali, a bychom se vrátili k daňové progresi, a zástupci pravice, ODS a potom TOP 09, tady vystupovali a říkali „proboha, to je přece něco, co zlikviduje zaměstnanost a hospodářský růst“ a vždycky ten návrh na zavedení daňové progresie tady v Poslanecké sněmovně, zamítli, tak jak je proboha možné, že tentýž Petr Nečas a Miroslav Kalousek teď říkají, že to je nezbytné konsolidační opatření, které tady budeme muset provést.

Myslím, že nejsem jediný, komu tady něco nesedí, protože buď platí, že pravicové reformy jsou připravené, promyšlené, spočítané, že Petr Nečas a Miroslav Kalousek vědí, co dělají, a pak věděli, co dělají, i v roce 2008, když tady zavedli svoji daňovou reformu, nebo platí, že to tehdy prostě spočítané, připravené, promyšlené neměli. Ale pak by se měli omluvit veřejnosti za to, že zdevastovali náš daňový systém a že čtyři pět let jsme tady fungovali na základě daňového systému, který nás připravil o desítky miliard korun. Prostě není možné v horizontu několika málo let dospět k absolutnímu popírání toho, co tady stejní politici na tomto místě plamenně obhajovali v letech 2007–2008. My jsme s nimi polemizovali. Tehdy tady sociální demokraté přišli a říkali: proboha, superhrubá mzda, to je experiment, to není nikde na světě, v Evropě. Hlasovali jsme proti tomu. Tehdy nám ministr financí tvrdil, jak to bude úžasné, báječné, ten systém. Firmy daly obrovské peníze za nový software. A teď tentýž člověk říká, že to je chyba, že se budeme vracet ke standardnímu zdanění hrubé mzdy. Totéž se týká daňové progresie. Čili absolutně tomu nerozumím.

A myslím si, že velmi překvapení byli také pracující důchodci, když zjistili, že tentýž ministr financí, který jim v roce 2007 prosadil základní slevu na dani, na kterou do té doby neměli nárok, že úplně tentýž Miroslav Kalousek, tentokrát tedy za jinou politickou stranu, tady navrhuje zrušit pracujícím důchodcům základní slevu na dani. Čili opět: Byla to tehdy

promyšlená, připravená reforma, u které bylo jasné, k čemu má vést, nebo to tehdy promyšlené a připravené vůbec nebylo, byl to experiment, který teď končí katastrofou? A my si jako sociální demokraté myslíme, že to b) je správně, že to bylo nepromyšlené a končí to katastrofou. A kde máme záruku, že tížící lidé, kteří se tak dramaticky spletli v roce 2007, když tady prosazovali reformy, které dneska sami ruší, tzn. reformují reformované, že tížící lidé neudělají stejné chyby, když tady prosazují reformu důchodového systému a další změny v daních? Kde máme tu záruku? Já si myslím, že ji tady nemáme.

S tímto logickým paradoxem by se přece představitelé vlády měli vyrovnat. Pak se nemohou divit, že lidé nad nimi kroutí hlavou, že prostě nedokážou pochopit takovéto veletochy, ke kterým tady v řadách naší současné vlády dochází. Prostě v realitě je to chaos, ruší se to, co stejná vláda zaváděla. A pak se vláda nemůže divit, že jí nikdo nevěří. A ani slovo omluvy. To, myslím si, je úplně nejhorší pro politickou kulturu. Ani slovo omluvy. Prostě superhrubá mzda byl nesmysl. Omlouváme se. Rovná daň byl nesmysl. Omlouváme se, vracíme se k progresivní dani z příjmů prostě proto, že si to veřejné rozpočty nemůžou dovolit.

A druhé téma, které bych tady chtěl velmi stručně otevřít – ale myslím si, že je potřeba, abychom si to tady řekli jasně. Pan premiér zmínil, že opozice si hraje se sudem s prachem. Těch příměřů, které se týkají ohně, tady bylo dnes večer víc (s úsměškem) a možná ještě nějaké přibudou. Ale otázka je, co je ve skutečnosti sud s prachem. A já mám jeden absolutně konkrétní příklad sudu s prachem. Myslím si, že to tak je.

Je tady 8000 zaměstnanců úřadů práce, kteří byli konfrontováni s tím, že od Nového roku museli začít fungovat podle nového softwaru, který jim ale do té doby nikdo neukázal a nikdo je na něj neproškolil. Úřady práce zkolabovaly, několik měsíců se potýkaly s absolutním chaosem. My jsme to tady řešili, mluvili jsme o tom, psaly o tom noviny. Ti lidé pracovali přesčas, po nocích, o sobotách, o nedělích, řada zaměstnanců zkolabovala a ještě víc jich dalo výpověď, protože řekli, že v takovém blázcinci pracovat nebudou. A pak se ti lidé dozvědí – a to je ten sud s prachem – pak se ti lidé dozvědí, že ten software, který byl chybný, ten software, který to všechno zavinil, ministerstvo pořídilo bez výběrového řízení a vymlouvá se na nějakou smlouvu z roku 2008, kterou uzavřel Ivan Langer. A pak se náhodou zjistí, že mezi těmi čtyřmi firmami, které to dělají, jsou i firmy, které mají vazby přímo do okolí ministra práce a sociálních věcí. To je podle mě sud s prachem, když se něco takového v této zemi děje. Já nechci upírat fakt, a to je, myslím, v pořádku a my jsme se na tom procesu také podíleli jako opozice, že je tady nový zákon o zadávání veřejných zakázek. Ale je důležité, když tato vláda pořizuje nový software za miliardy korun, aby sama podle toho zákona o zadávání

veřejných zakázek alespoň postupovala. Prostě tohle je konkrétní příklad sudu s prachem, který vůbec nikdo nepochopí.

A abych ještě přiložil ten doutnák tomu sudu s prachem z úřadů práce a z ministerstva pana Drábka. Víte, jaké se tam rozdělovaly odměny? A víte, kdo dostal onen milion korun odměny ještě ke svému platu za loňský rok? Nebyl to náhodou náměstek, který měl na starosti celý ten projekt reformy úřadů práce? A za co ty peníze dostal? A když nedostal milion, tak možná dostal 600 nebo 700 tisíc jako další náměstci na tom ministerstvu? Tohle je sud s prachem. Tohle je doutnák, který k němu vláda přikládá.

A takových sudů je tady celá řada. Já je nechci rozvádět. Možná je jenom vyjmenuju a heslovitě je vyjmenuju. Loni byl největší schodek v důchodovém účtu v historii země. Je to zajímavé. Vláda rozpočtové odpovědnosti, vláda Petra Nečase – loni největší schodek na důchodovém účtu, 400 mld. A víte, co je tady ten sud s prachem? To je vaše důchodová reforma, protože ona může ten průběžný systém vyhodit do povětří. To je sud s prachem. A také vaše daňová reforma je sud s prachem, protože v tomhle rozpočtovém srabu, ve kterém jsme, vy ještě snižujete výběr daní o 20 až 30 mld. korun vaší daňovou reformou, jejíž účinnost má naběhnout v roce 2015. No, já doufám, že se to nikdy nestane. A víte, kde je taky sud s prachem? Sud s prachem je v sociálně vyloučených lokalitách, protože není jenom Šlukovsko. Tam je sud s prachem. A je otázka, kdy ta situace znovu eskaluje a kdy znovu vybuchne, protože ona není systémově vyřešena. Sud s prachem je na severní Moravě, kde je vysoká nezaměstnanost a teď tam roste dramatickým způsobem kriminalita. A sud s prachem představuje také zrušení 10 tisíc míst policistů v příštích letech v těchto regionech. I v těchto regionech, kde roste sociální napětí. Tohle je sud s prachem, který tady skutečně je nebezpečný. A bohužel, já se obávám, že vláda hazarduje s občany této země.

Děkuju. (Potlesk poslanců ČSSD a KSČM.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Další přihlášku do rozpravy podala a nyní v rozpravě vystoupí paní poslankyně Marta Semelová.

Poslankyně Marta Semelová: Dobrý večer. Vážené dámy, vážení pánové, je Nečasova vláda takovou, aby si zasloužila důvěru nejen politických stran, ale především občanů této země? Jakými výsledky se může pochlubit? Vysoká nezaměstnanost, rostoucí chudoba, zadluženost státu, občanů a rodin, korupční aféry, podivné podnikání, neprůhledné zakázky. Jedna z posledních například na Ministerstvu práce a sociálních věcí, očividně velmi uspěchaná zakázka na nové počítačové systémy na vyplácení dávek, které od počátku přispívají ke kolapsům na úřadech práce.

Přihrávání pohádkových odměn svým kamarádům a kamarádkám, roz-

dávání nedozírného majetku církvím, pro ně peníze jsou, vyhazování milionů za vysvětlování nevysvětlitelného, například vládních deforem, překopávání a rozbití fungujícího a namísto toho zavádění něčeho, co není řádně připraveno. Bez analýzy stávajícího, zbrkle, překotně, jen aby se ušetřilo. Pochopitelně na těch, kteří jsou na tom finančně už tak dost mizerně a kteří se nemohou bránit.

Jenže lidé se začínají ozývat, a to dost hlasitě. Ono není divu. Výsledky Nečasovy vlády jsou opravdu nevídané, a tak se o nich mluví víc a víc. I na těch ulicích, kam vycházejí občané, aby patřičně ocenili to, co pro ně děláte. Možná by bylo dobře, kdybyste si je šli někdy poslechnout. Tedy ne s úmyslem provokovat a vyvolat tak agresivní reakci, která je některým ministrům vlastní, ale abyste se dověděli, jak se lidem za vaší vlády žije, co se jim líbí, co požadují a co odmítají.

Jak jste určitě zaznamenali, v posledních dnech a týdnech se nespojenost lidí stupňuje a stupňovat se bude i nadále. Dotýká se přitom všech možných oblastí. Patří mezi ně i resort školství. Proti vysokoškolské reformě se bouří studenti i učitelé, kteří odmítají, aby akademickou půdu ovládaly politické a podnikatelské skupiny. Tisíce podpisů jsou pod peticí proti školnému, ať už mu ministr Dobeš, který mimochodem stejně jako předseda vlády či prezident Klaus a jiní vystudovali zadarmo a nikdo je neoznačoval za parazity, ať už tomuto zpoplatnění tedy říká školné, nebo zápisné, jedno je jisté: jeho zavedení znemožní studium, popřípadě odradí od něj mnohé talenty z chudších rodin. Vysoké školy nezachrání, vydělají na něm jedině banky a proděláme my všichni. Předpokládat pak můžeme další omezování financí ze státního rozpočtu, z něhož jde už teď na vysokoškolské vzdělávání méně než polovina toho, co je evropský průměr. Za poslední tři roky navíc ještě vláda snížila dotaci z 21 na 18 mil. korun ročně.

Oprávněně se také ozvaly protesty především z krajů, obcí a ze škol proti návrhu reformy financování regionálního školství, která ohrozí existenci mnohých škol zvláště v menších obcích, ale také škol učňovských, omezí dostupnost vzdělání, zvýší nezaměstnanost a postaví proti sobě jednotlivé starosty, kteří se budou dohadovat, kde škola zůstane zachována a kde se zruší.

Obavy odborníků vyvolávají i diskuse o dalším osudu speciálních škol, ale také kojeneckých ústavů a dětských domovů, které tvoří fungující systém péče o děti, které to potřebují. Naprosto mimo realitu je záměr propustit v rámci úspor do dvou let 17 tis. učitelů, z nichž většina bude s největší pravděpodobností pár let před důchodem, takže si jen velmi těžko najdou nějakou práci. Stejně tak návrh ministra financí Miroslava Kalouska seškrtnat kapitolu školství ještě v tomto roce o 4,4 mld. korun, z toho v regionálním školství o 3,4 mld. korun, do roku 2013 o 4,6 mld. a v roce 2014 o dalších 6 mld. korun. Tento úmysl vážně ohrožuje vzdělávání jako takové a

destabilizuje školství v celé České republice. To samo o sobě je dlouhodobě podfinancované. Chybějí prostředky na speciální pedagogy, na psychology, asistenty, na učebnice a učební pomůcky, na kurzy, které jsou součástí výuky žáků, na další vzdělávání učitelů, na platy pedagogů i nepedagogů. Oproti roku 2007 se státní dotace školám snížila zhruba na třetinu. A to má být vláda rozpočtové zodpovědnosti?

Investice do vzdělání jsou investice do budoucnosti. Úspory za každou cenu se negativně projeví v dalším poklesu úrovně a dostupnosti vzdělání, ve snížení konkurenceschopnosti České republiky a zvýšení sociálního napětí. Školské odbory proto naprosto oprávněně vyhlásily stávkovou pohotovost.

Nečasova vláda škodí i v dalších oblastech. Díky politice rozpočtové nezodpovědnosti se hroutí systém sociálních služeb. Víc než dvěma stovkám provozovatelů těchto služeb hrozí kvůli nedostatku financí uzavření, což by dopadlo na 25 tis. zdravotně postižených, seniorů a dalších osob. Od roku 2009 se dotace z Ministerstva práce a sociálních věcí na sociální služby snížily ze 7,4 mld. na 6,1 mld. korun. K tomu se musí vyrovnat se zvýšením DPH či výpadky peněz z evropských fondů.

Když jsme jako KSČM žádali navýšení peněz pro sociální služby, odmítli jste to. Ministerstvo práce a sociálních věcí dokonce míní škrtat dál. Tentokrát výdaje na sociální dávky a podpory, a to ve výši tři miliardy korun. Ušetřeno nemá být ani zdravotnictví, kde se chystá omezení zdravotní péče. Je proto naprosto pochopitelné, že příští týden vyjdou do ulic i zdravotníci a sociální pracovníci. Bouří se také hasiči i policisté. I na nich chce vláda ušetřit, aby měla pro hrstku vyvolených, jejichž příjmy a majetek jsou nedotknutelné. Propuštěno má být na 10 tis. policistů z nynějších 39 tis. a uzavřena nejméně jedna čtvrtina služeben v regionech. Podobně hasiči. Ti varují, že budou muset zavřít dokonce až dvě třetiny svých stanic. Nečasova vláda hazarduje se životy a bezpečím občanů, s jejich zdravím a majetkem a zároveň nahrává kriminálnímu žvlům. Asi ví, co dělá. Policie totiž připouští, že bude nucena částečně rezignovat na vyšetřování trestné činnosti, a to se zřejmě v dnešní době někomu náramně hodí.

Toho si všímají i občané, na jejichž životní potřeby se absolutně neohlížíte. Vnímají to, že si někteří v této zemi mohou dovolit, co chtějí, a ostatní mají držet ústa a krok. Že někteří žijí v nezaslouženém přebytku a druhému se prudec snižuje životní úroveň.

Jak se můžeme dočíst v publikaci MPSV z loňského roku o vývoji životní úrovně, úroveň reálných příjmů poklesla oproti roku 1989 o víc než 10 %. Stále víc našich spoluobčanů se dostává do zoufalé situace. Nemají na bydlení, nemají na základní životní potřeby a musí si půjčovat. Jenže pak nastane povinnost splácet a ono není z čeho. Problém splácet své závazky mělo loni téměř 300 tis. lidí. Objem ohrožených nesplacených

úvěrů stoupl na 40 mld. korun. Meziroční navýšení počtu exekucí činí čtvrt milionu a jejich celkový počet je tak 936 200.

Většina lidí se má co ohánět, aby se vůbec užívala. Respektive aby přispívala na ty, kteří jsou takřikajíc za vodou. Kteří získali obrovské majetky privatizacemi, restitucemi, tunelováním, spekulacemi a podobně. Poměr mezi minimální mzdou, která je zákonem stanovena na 8000 korun, a nejvyššími příjmy, je až sto- i vícenásobný, v případě průměrné mzdy zhruba 24 tis. korun čtyřiceti- a vícenásobný. A to přes 60 % zaměstnanců na průměrnou mzdu nedosahuje, většina má plat kolem 12 až 16 tis. hrubého.

To si opravdu myslíte, že ti současní milionáři a miliardáři tolikanásobně víc pracují než normální lidé, kteří žijí doslova od výplaty k výplatě a nemají ani žádné úspory, protože je prostě mít nemohou? A připomínám, že podle statistik u nás žije na hranici chudoby kolem milionu lidí, ale právě nízká středněpříjmové občany víc a víc ždímáte. Bohatí mohou klidně spát, své ochránce mají v této vládní koalici. Ale co ti ostatní, kterých je většina?

Komunistická strana Čech a Moravy jako opozice na to upozorňuje na každém jednání Poslanecké sněmovny. Věcně dokazujeme, že to, co předvádíte, bude mít vážné dopady na občany. Předkládáme vlastní návrhy, jenže vy veškeré naše výhrady a argumenty odmítáte, stejně jako například námi navrhované zákony či progresivní zdanění nebo zrušení zastropování pojistného. Přitom obojí by přineslo desítky miliard korun do státního rozpočtu. Své vládnutí jste založili na lžích a aroganci vůči všem, kdo mají jiný názor než vy, na zastrasování lidí, kteří se bojí, že přijdou o práci či o střechu nad hlavou, na porušování lidských práv, jako je právo na práci, na bydlení, na bezplatnou zdravotní péči a vzdělání.

Zůstává za vámi spoušť a země plná korupčních afér vedoucích do nejvyšších pater. Reformy, které nezřídka doslova ponižují důstojnost lidského života. Zdravotní, díky které jsou zvlášť starší lidé nuceni zvažovat, zda si mají koupit nutné léky, nebo raději jídlo. Sociální, která způsobila problémy poskytovatelům sociálních služeb, zaměstnancům úřadů práce, ale především těm, kteří tyto služby potřebují. Důchodová, která nutí lidi připlácet si na to, na co ve skutečnosti mají nárok a která vyvádí peníze daňových poplatníků do soukromých fondů. Daňová, zdražující lidem bydlení, vodu, teplo, energii, zdravotní péči, jídlo, vzdělání, dopravu, prostě všechno, co potřebují k životu. A školská, zhoršující dostupnost a kvalitu vzdělání, podmínky učitelům i nepedagogickým pracovníkům, zvyšující nezaměstnanost a zavádějící školné.

Vláda, která ztratila důvěru lidí, nemá právo vládnout a vy jste tu důvěru lidí ztratili už dávno. Vyzývají vás k demisi a mají pravdu. I já budu hlasovat pro vyslovení nedůvěry této vládě. Děkuji. (Potlesk poslanců KSČM.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Dalším přihlášeným do rozpravy je pan poslanec Miroslav Opálka.

Poslanec Miroslav Opálka: Děkuji, paní předsedkyně. Vážené kolegyně, kolegové, vážení členové vlády, celé popřevratové období je v České republice poznamenáno transformačními experimenty, diletantskými přístupy, nečistými úmysly a řadou důsledků, které jsou v rozporu s národními zájmy. Obrovský státní, obecní a družstevní majetek byl vyprodán, vytunelován či znehodnocen a při těchto obrovských finančních transferech nevytvořily vlády takzvaných odborníků žádnou rezervu. Naopak, vytvořily při správě státních a veřejných financí obrovský deficit, obrovský dluh. Ten již překročil 1,5 bil. korun a splatit ho mají ti, kteří tuto situaci nikterak nezavinili, současné i budoucí generace.

Proto občané České republiky vyjadřují své rozhořčení a rozhodný odpor vůči cílům i způsobům, které uplatňuje pravicová politická reprezentace při svém jednostranném vládnutí již od podzimu roku 2006. Je to zákonitě, neboť jejich politika je nespravedlivá a má negativní dopady do všech sfér života společnosti a tvrdě dopadá zejména na nízkopříjmové skupiny a takzvanou střední třídu. Nespokojenost veřejnosti se současnou vládou dokládají i sociologické průzkumy, ve kterých se k politické situaci negativně vyjadřuje dle agentury STEM přes 20 % respondentů. Měsíční i meziroční trend se v neprospěch vlády stále zvyšuje. V naší zemi postupně zaniká evropský výdobytek kapitalistické společnosti, ještě nedávno konkurent či alternativa kritizovaného socialistického státu – sociální stát.

Česká pravice jeho likvidaci prosazuje programově prostřednictvím omezování funkcí státu, postupnou privatizací různých veřejných činností i řízeným snižováním dynamiky příjmů do veřejných rozpočtů. Přitom však vládní koalice nezakrytě korumpuje své voličské jádro – vícepříjmové skupiny – daňovými či pojistnými úlevami, různými podporami a výhodami. Na úkor veřejných financí jsou navyšovány příjmy těm bohatým. A tak jsme v naší vlasti svědky toho, že bohatí stále bohatnou na úkor chudých a středních vrstev, ale i na úkor státu. Vysoké příjmy privilegovaných však neodpovídají výkonům ani společenské důležitosti jejich pozic a jejich zodpovědnosti. Pomínu podnikatelskou sféru, ale například vyvolení státní úředníci mají vyšší, podotýkám registrované, roční příjmy než jejich nadřízení ministři. Naopak nízké příjmy nestačí pokrýt spotřebu řady domácností s dětmi, a určitě by konkrétní případy nekorespondovaly s tím, co zde předkládal pan premiér, ale taky rodiny či domácnosti se zdravotně postiženými, nezaměstnanými či seniory.

Nemravné či neoprávněné rozdílů mezi bohatými a chudými se tedy dynamicky prohlubují, a to vše v souladu s liberalizačními teoriemi a trendy

prosazovanými Mezinárodním měnovým fondem, Světovou bankou, OECD a představami světového kapitálu, představami, které však v řadě poslušných zemí již přivodily nezládnutelný rozval veřejných financí a krach jejich sociálních systémů.

Souputníkem tohoto způsobu vládnutí je i řada skandálů, neboť jde v prvé řadě o politickou moc, moc nad rozhodováním o penězích ze státního a veřejných rozpočtů, které nezřídka slouží i ke korupci všeho druhu včetně příjmů stran. Důsledkem tohoto vládnutí je i ochromování hospodářského rozvoje a výkonnosti domácí ekonomiky, což je překrýváno drancováním zbytku majetku státu a jeho občanů. Vládní koalice se chová sobecky. Protlačuje asociální zákony a omezuje potřebný objem peněz pro veřejné služby, jako je například rozvoj regionů a obcí, dostupné zdravotnictví, bezplatné školství, potřeba dopravní infrastruktury a dostupnost, účinná bezpečnost, pomoc hendikepovaným, dostatečná valorizace důchodů, prostě sociálně spravedlivý růst životní úrovně pro všechny, nejen pro vyvolené.

Radikalizaci politických stran, odborů a občanských hnutí se pokouší vláda omezovat jejich pomlouváním a špiclováním prostřednictvím státních bezpečnostních složek a mediální dehonestací jednotlivců i celých struktur. Dokonce se chystají i represivní zákony proti silící nespokojenosti vlastních občanů. Slyšíme z úst koaličního tábora, že nejsou zdroje. Ale neschopnost vlády vybírat všechny zákonem stanovené daně, vypořádat se s hazardem, s prostitucí, eliminovat šedou a černou ekonomiku, odstranit vysoký stupeň korupce, vrátit se k motivačně únosnému – podotýkám únosnému – progresivnímu zdanění fyzických i právnických osob a solidárnímu odstranění stropu pro bohaté na odvody do zdravotního a sociálního systému, jakož i neschopnost vlády zlevnit státní a veřejnou správu a snížit kriminalitu dokládá, že zdroje lze hledat i mimo peněženky potřebných.

Jsme v krizi. Přitom stát snižuje výdaje na nezaměstnané. Například oproti roku 2009 v roce 2011 o 5,1 miliardy korun. Když se podíváme na aktivní politiku nezaměstnanosti, činí snížení v roce 2011 oproti roku 2009 1,2 miliardy korun. Státní sociální podpora byla v roce 2011 oproti roku 2009 nižší o 5,1 miliardy korun. A mohl bych pokračovat. A v roce 2012 se realizují další a další reformy. Pocítili to zaměstnanci v řadě odvětví, nezaměstnaní, zdravotně postižení, rodiny s dětmi i další. Dostáváme, a já myslím, že snad všichni téměř denně, nemálo informací o řadě osobních a rodinných tragédií, ale i o nečistých praktikách při zavádění různých reforem, výběrových řízení a vlastně o tom už bylo i zde hovořeno.

A co připravuje vláda na rok 2013, je už neslýchané! Vzpomenu jen jeden příklad. Reálné snížení důchodů má nahradit výpadek v důchodovém účtu, který však zapříčinila vysoká nezaměstnanost a přes

půl milionu v současné době registrovaných předčasných důchodců. Neschopnost vlády řešit politiku zaměstnanosti se řeší na úkor důchodového pojištění a přitom se vyvolává nevole a tragické přístupy v nutnosti důchodové reformy zcela z jiných důvodů. Nebudu již pokračovat, neboť o tom hovořili mí předřečníci.

Závěrem. Vláda, která jde proti většině národa a bojuje jen za zájmy nejen domácích, ale i nadnárodního finančního kapitálu a jím vyvolených, zákonitě ztratila důvěru veřejnosti, ztratila oprávnění, řekl bych, ke své misi v České republice. Sice ví, co dělá, a dělá to programově, ale zaslouží si za to jen a jen vyjádření nedůvěry! Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců KSČM.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Dalším přihlášeným do rozpravy je pan poslanec Jiří Dolejš.

Poslanec Jiří Dolejš: Děkuji, paní předsedající, za slovo. Milé kolegyně, vážení kolegové, odpoledne jsem slyšel takové krátké zamýšlení od nehrajícího kapitána jedné z koaličních stran kolegy Johna, že tady zbytečně prosvítíme moc proudu. Já myslím, že za ty tři hodiny, co tady diskutujeme, jsme rozhodně prosvítili méně, než kolik probendila tato vláda za dva roky.

Ale abychom opravdu ven vzkázali něco podstatného a koncentrovaného, tak když dovolíte, při poslechu této debaty se zaměřím pouze na čtyři poznámky, protože mnoho tady bylo řečeno a já myslím, že v té mnohosti faktů a úvah a myšlenek by neměly zapadnout některé podstatné věci. Já to říkám proto tímto způsobem, protože předpokládám, že se najdou odvážlivci, kteří nás sledují na televizních obrazovkách, popřípadě si dokonce přečtou i stenozáznam a budou tam ty myšlenky hledat. Lidé opravdu hledají. Hledají myšlenku, hledají, kdo jim řekne, jak změna, kterou všichni očekávají, bude probíhat, anebo zda to světlo na konci tunelu skutečně nedohlédnou. A já si myslím, že ta změna šanci má. Jen se chytit o ní bavit. Když se nebavíme tady mezi sebou, tak se bavme aspoň s těmi občany!

Čili poznámka první. Pan premiér, když tady vystoupil, obhajoval reformní étos své vlády a samozřejmě i své strany jakožto nejpočetnější složky vládní koalice a cítil jsem z toho tak trošku jeho vnitřní přesvědčení, že on sám i se svými ministry se tomuto étosu, té myšlence doslova a do písmene obětuje. Co je výsledkem tohoto obětování? Jaké jsou to reformy? Já se obávám, že pokud to, co vláda předvádí, sama označuje za reformy, tak je to dost špatný vtip, i když vtip sezóny, protože za prvé kritika přichází i zprava. Původní teoreticky katedrově čisté představy, jak by změny měly vypadat, dostávají realitou na frak, a to jak realitou hospodářské recese, tak

i tím, že se odhalují slabá místa reforem. Postupně se reformy hrouť a vlastně o žádné reformy nejde. Krásným příkladem může být daňová reforma. Před volbami žádná z vládních stran neslibovala, že bude zvyšovat daně, a vidíte, děje se tak a zbývá nám už jenom debata, jestli to budou ty či ony daně a jestli to vezmeme z pravé, anebo z levé kapsy. Tak za takové reformy děkuji pěkně!

Vláda k tomu dodává, že ty náklady, to břemeno reforem, spravedlivě rozdělí. Další hořký humor! Jednoduchá statistika – od roku 2009 procházíme druhou vlnou krize, dalo by se říct, všichni se musíme uskromnit, ale realita je taková, že podle statistik zveřejněných na konci loňského roku v České republice, tedy ne cizině, ale v ČR přibýlo dolarových milionářů. Konkrétně mezi rokem 2010 a 2011 jich přibýlo o 29 % a v každém případě je dnes dolarových milionářů víc než před krizovým rokem 2009. Takže to je to spravedlivé uskromňování každého.

Další vzkaz z vládních lavic nespokojencům zde i na náměstích je, že když organizují debatu o smysluplnosti této vlády, a dokonce chtějí hlasovat o nedůvěře, tak že je to jenom populistická fraška, že je to bez šance a že vlastně ani jiná možnost není. Stačí si uvědomit, že toto říkáte zhruba čtyřem z pěti občanů, cca 80 % občanů nevěří této vládě. A myslíte, že těch 80 % občanů České republiky jsou pitomečkové, kteří nedomyšlejí reálné možnosti jak ekonomiky, politiky atd.? Samozřejmě lidé jsou různě vybaveni informacemi. Někteří se dají omámit propagandou tou či onou, ale 80 % idiotů v tomto státě?

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Pane poslanče, já vás prosím, abyste nevolil tak expresivní výrazy. Děkuji vám za porozumění. (Projevy nesouhlasu poslanců KSČM.)

Poslanec Jiří Dolejš: Idiocie je diagnóza. Já tu diagnózu občanům nestanovuji. Bohužel někteří se tak chovají, jako by tuto diagnózu měli. Jistě občan, který mě poslouchá, pochopil, že já z něj idiota nedělám.

Takže bych pokračoval. Osmdesát procent podle průzkumů veřejného mínění si už nemyslí, že tato vláda je jejich vládou. Mělo by se to nějak odrazit ve vašem chování. Bohužel zatím nula!

První bloček. Řekl jsem čtyři, takže okamžitě přikročím k druhému.

Říkáte, že v koalici vládne takřka idylický soudržnost, pokud jde o zachování vlády, možná myšleno spíše vládních křesel. Takže tato nesvorná koalice bude i po dnešní noci pokračovat, bude dál pracovat na úkolech, jak si je zadala ve vládním programovém prohlášení. Co je tím svorníkem této vlády, když každá z těch stran se chová naprosto odlišně, jde si navzájem po krku? TOPKA říká, že pokud bude odsouzen pan ministr, dříve ministr dopravy, že nemůže v této vládě vydržet. Věčkaři oprašují svůj vo-

lební program a požadují to či ono až do té doby, než musí o tom hlasovat. A bártostrana ústy svých představitelů ještě dodává, že vyjednala lidem vynikající věci, protože to nikdo jiný za ně neudělá. Skóre je jednoduché: Měla být daňová progresse – není! Mělo být majetkové příznání – není! Mám pokračovat?

Čili svornost není na věcech, svornost není na myšlenkách, svornost je na tom zachovat si své pozice a splnit základní úkoly. A tím není rozložení břemene. Tím je odvést miliardy církvím, odvést miliardy do penzijních fondů. No a pak, jak řekl jeden dávný král, po nás potopa. Čili tak to myslí TOP 09, když říká: neopustíme loď v bouři. No bodejť by ji opustili, když mají takovéhle úkoly. Ty musí dokončit.

V podstatě jsme tady svědky, že za tou idylickou fasádou se schovává bankrot prodavačů iluzí, kteří cosi naslibovali před dvěma lety a jsou čím dál méně schopni se dokonce tvářit, že by to byli schopni plnit.

Podívejme se na jednoduchou věc, která je pilířem, doslova pilířem a základním znakem této vlády, a to je rozpočtová odpovědnost. Neustále slyšíme, že do roku 2013 se má deficit snížit pod 3 % a na tomto základě v roce 2016 má být dokonce deficit nulový a nastane zásadní obrat. Ale vždyť nemáte nejmenší naději, že tato čísla splníte! Podívejte se na rozpočet v roce 2009, jak dopadl, jak se vám sype rozpočet, a to nejenom státní, ale celý systém veřejných rozpočtů v roce 2012. Takže těžko, těžko vyjdou očekávání, která tak trošku připomínají – možná si vzpomenete, pamětníci, že se rádi na ten film díváte, o básnících. Vzpomínáte si, když tam pan učitel Hájek říká „dosáhneme tohoto bodu a pak už přijdou jenom samá pozitivita a sociální jistoty“? Vy jste jak ten pan učitel Hájek. Bohužel, jemu to nevyšlo a vám to také nevyjde.

A třetí poznámka. Jestliže maskujete, že vám vaše rovnice včetně těch rozpočtových výhledů nevychází, tak co nás čeká. Jednou variantou je, že ekonomický vývoj ve světě i u nás a samozřejmě i slábnoucí sociální smír si vynutí zpomalení oné vyrovnávací politiky, konsolidace veřejných financí. To se může stát velice snadno realitou a je otázkou, jak se k tomu postavít, protože Česká republika má daleko lepší manévrovací prostor než jiné země a může se daleko víc zaměřit na kofinancování evropských projektů, na zaměření daleko větší kapitálové injekce do vybraných multiplikujících projektů. Může to udělat, protože opravdu do toho Řecka máme daleko. Ale nic takového se nepřipravuje, takže i ten prostor, který tady je, nebude využit.

Druhá možná varianta či druhý možný pohled na tento problém nesplněných plánů, na fiskální konsolidaci, je, že by se mělo uvažovat o odlišném mixu, spravedlivějším mixu těch opatření. Příjmy, výdaje, přímé daně, nepřímé daně. Opět o tom je minimální diskuse. Víme jediné, že se hledá nejlépe stravitelná a pokud možno salámovou metodou podávaná

varianta zvyšování nepřímých daní, protože ty se dobře vybírají, ale ten objem je zhruba 40 mld., když vezmu, že část půjde na penzijní reformu, část, protože jde o sdílenou daň, tak bude směřována k územním rozpočtům, kde se paradoxně zase DPH bude vybírat, a jenom část přijde do státního rozpočtu. Copak neexistuje jiná alternativa, jinak nastavené daně? Když se podíváte do zemí Evropské unie, tam tu alternativu samozřejmě vidíte. Nikdo dnes nebude navrhovat nějaké extrémní hodnoty daňových sazeb, ale třípásmová a daleko výraznější daňová progresse, než o které uvažuje pan ministr financí, je myslím reálná. To, co slibují věčkaři, je velice symbolický akt, protože tímto způsobem se vyberou tak tři čtyři miliardy, víc to nebude, na dani z příjmů. To je opravdu tak malý peníz, že to nepokryje ani peníze, které získali tito milionáři tím, že jste jim zrušili stropy na odvody do sociálního a zdravotního pojištění. Takže nula od nuly pojde.

Další možnost – korporátní daň neboli daň z příjmů právnických osob. Nemusí být plošná. Proč pronásledovat malé firmy, malé korporace? Opakovaně jsme tady mluvili o dvou sazbách, pro velké podniky zvlášť a pro malé podniky zvlášť. Ty velké podniky to určitě nepoloží, ty mají úplně jiné uvažování a jinou strategii svého pohybu v tomto hospodářském prostoru. Zvažme třeba i zdanění dividend, to také není malá částka. Zrovna teď je ta doba, kdy máme dát tento dáreček střihačům kuponů, jak se říká. Já si myslím, že minimálně se to dá odložit. Podobná věc, progresse majetkových daní. Ve světě je jednak vyšší a jednak větší progresse. U velkých majetků prostě víc, u menších majetků méně. Opět budeme šanovat menší majetky a vybereme od těch opravdu velkých, a to už jsme někde na řádu 30, 40 miliard velmi střizlivě počítané. A to nemluvím o tom, že vy neustále odkopáváte v Evropě už poměrně běžně diskutovanou záležitost podílu bankovního sektoru na těchto problémech, tedy onu známou daň z finančních transakcí. A máme rozpočet zbilancovaný daleko méně bolestivě, než navrhujete vy.

Samozřejmě, že součástí veřejných financí jsou i bilance veřejného pojištění. No ale proč se strašíme, že se nám zhroutí penzijní účet, protože nám stárne populace, když je i nezávislymi experty spočítáno, že toto riziko nastoupí nejdřív za 15 let? To za prvé. Za druhé, zbilancovat to jde i tím způsobem, že v systému necháme peníze, čili to je ten op-out. Nevím, kolik odvážlivců se najde, že do toho systému vůbec půjde, ale může to být 15, 20 miliard ušetřeno. Dále když zrušíme ony již zmiňované stropy, opět peníze. A je-li situace skutečně tak mimořádná, než ekonomika chytne druhý dech, no tak můžeme znovu začít diskutovat superdividendy. Jestli myslíte, že ČEZ je v tak špatné kondici, že by si superdividendu nemohl dovolit, já si to nemyslím. Vy bohužel uvažujete jinak, a proto chystáte občanům dáreček v podobě energetických daní, které by měly vydělat do

rozpočtu dalších 6 miliard, ale u řadových chudých domácností to vyvolá tlak na sociální kompenzace a na ty opět chybí.

Čili je tady celá řada reálných návrhů, které kdo chce, slyší, kdo nechce, neslyší. Nedolehne to do těch mozkových závitů. Já věřím, že aspoň občané o tom budou diskutovat, přemýšlet, protože to je přesně to, co v tuto chvíli potřebujeme. Demokracie, to není dát občanům formální šanci přijít ke zdi nářků a tam se vyplakat. Demokracie je dialog s občany a vybírání z více variant řešení tak, aby to vyhovovalo většině, ale aby to vyhovovalo i v budoucnosti, protože jestliže bude růst ve společnosti vztek z bezvýhodnosti protestů, tak to je přesně to, co nahrává fašizaci. Fašizaci nezpůsobí různí řadoví, možná někdy naivní lidé, kteří se usilují sdělit vládě, co si o ní myslí. Fašizaci způsobuje těžká sociální situace a bezvýhodnost. A jestliže chceme fašizaci čelit, tak musíme především se zbavit onoho tabu, že jiné cesty neexistují.

Vždycky existuje více cest. My je klademe na stůl. Jestli vy je nechcete zvednout, zvedne je někdo jiný – a třeba nebudeme muset čekat tak dlouho. Je to legitimní, demokratické, je to možná pro vás nepřijemné, ale už si na to zvykejte, protože to přijde. A inspirace ze zemí, kde se již tak stalo, nemusí to být jenom to Slovensko, je myslím dost zřejmá.

Děkuji, děkuji. (Řečník reaguje na poznámku poslankyně Kohoutové z pléna.) Prostřednictvím paní předsedající vám samozřejmě děkuji. Ale já si myslím, že podobné znevažování nesouhlasu občanů a to, že se opozice snaží tento nesouhlas nejenom tlumočit, ale ošetřit určitými řešeními, není na místě. Jestli se chceme považovat za politicky vyspělou zemi, tak bychom to měli pochopit. Věřím, že mnozí z vás to konečně pochopí. (Potlesk zleva.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Nyní je ke svému vystoupení připraven pan poslanec Michal Hašek, poté se s přednostním právem hlásí předseda poslaneckého klubu pan poslanec Gazdík. Prosím, pan poslanec Hašek má slovo.

Poslanec Michal Hašek: Děkuji za slovo, vážená paní místopředsedkyně. Vládo, kolegyně, kolegové, dobrý večer také ode mě. Dovolte, abych přispěl svým projevem k projednávanému bodu, kterým je návrh na vyslovení nedůvěry vládě České republiky.

V úvodu programového prohlášení současné vlády se hovoří o tom, dámy a pánové, že vláda zakládá svoji existenci na mandátu od občanů České republiky ve volbách v roce 2010. Musím v tuto chvíli vyjádřit zásadní pochybnost o tom, zda tento stav trvá i v dnešních dnech. Pokud totiž vláda opírá svoji existenci o mandát od voličů, pak bych rád přítomné i nepřítomné členy vlády, přítomné i nepřítomné koaliční poslance informo-

val o tom, že tento mandát už máte pouze na papíře, dámy a pánové, možná ve volební statistice z roku 2010. Tehdy jste získali ve volbách jako strany vládní koalice zhruba 48 % hlasů občanů. Nyní, za poslední tři měsíce, když se sečtou vaše preference, nedosahují ani 30 % a činnost vlády hodnotí kladně už pouze 16 % české společnosti. Vaše vláda ztratila významnou část své podpory mezi občany naší země a také sympatie veřejnosti. Stejně tak se poprvé v novodobé historii České republiky dlouhodobě v ulicích řady měst naší země objevují tisíce a tisíce nespokojených lidí všech generací. Jsou to mladí lidé, vysokoškoláci, jsou to senioři, jsou to nezaměstnaní, jsou to další občané České republiky, kteří už mají politiky současné vlády plné zuby a nebojí se veřejně vyjádřit vlastní názor. To je koneckonců také jejich svaté právo garantované Ústavou České republiky.

Možná by série kauz, špatných rozhodnutí a také neúspěšného vládnutí ve standardní západoevropské zemi už stačila k tomu, abychom tady dnes neseděli a politické strany připravovaly nové volby, protože by vláda sama odešla. Bohužel, v České republice takovou rozumnou vládou nedisponujeme a to je důvod, proč dnes večer musíme znovu řešit otázku vyslovení nedůvěry vládě.

Jaké jsou tedy závažné důvody, které vedly sociální demokracii k podání příslušného ústavního návrhu na dnešní jednání Poslanecké sněmovny? Předně se jedná o nespravedlivé reformy. Je jasné, že naprosto dominantně postihují především nejslabší členy naší společnosti, zatímco těm nejvíce bohatým, ale také největším firmám se zcela záměrně vyhýbáte. Seniors, rodiny s dětmi, zdravotně hendikepované a celou řadu dalších skupin společnosti posílá tato vláda kvůli svým úsporným opatřením minimálně do chudoby, ne-li k něčemu horšímu, ale naprosto bez povšimnutí nechává ležet miliardy a miliardy, které například banky a telekomunikační firmy odesílají bez spravedlivého zdanění mimo Českou republiku. Naopak, je to další zdražování DPH nebo zpomalení valorizace důchodů, které jsou hlavní zbraní současné vlády pro snižování schodku veřejných financí.

Dovolte mi krátké zastavení u zvyšování DPH na potraviny. V situaci, kdy vláda ostentativně bagatelizovala dopady zvýšení DPH, je dnešní realitou zvýšení cen potravin o minimálně 5 %, možná ještě výrazně vyšší. A to hovořím jenom o poslední změně DPH, která byla provedena mezi loňským a letošním rokem. Já nevím, jestli vám to dochází, dámy a pánové, ale od roku 2008 už pravicové vlády v České republice zvedly DPH na potraviny o 10 procentních bodů. Začínali jsme na 5 % snížené sazbě DPH, teď je to 14 %, bude to 15 %, pane předsedo Stanjuro prostřednictvím paní předsedající, a možná to bude i 20 %. Takže jsme u té desítky velmi blízko, dámy a pánové. Současně s tím čelí spotřebitelé nebyvalému nárůstu

podvodů s trvanlivostí potravin, falšováním původu a klesající kvalitou produktů. Nedělejme si iluze, že další zvyšování DPH tento stav zlepší. Spíše naopak.

Už dnes se tak zvyšuje podíl výdajů na potraviny, který u nízké a středněpříjmových skupin obyvatelstva může dosáhnout 20 až 25 %, a tento podíl výdajů na potraviny nás velmi přibližuje situaci ve středně a méně rozvinutých zemích. Výsledkem pak nebude nic jiného než pokles poptávky po potravinách, snížený výběr DPH a dostaneme se do stadia, kdy výsledkem vyšší sazby DPH nebude předpokládaný výnos pro státní rozpočet, ale naopak. Postihne to celý sektor agropotravinářského komplexu a velmi pravděpodobně to sníží produkci, odhadem až o 10 %.

Nicméně vláda jménem úspor a reforem i tak vyzývá občany naší země k dalšímu utahování opasků s občasnými dovětky typu – teď cituji jednoho z členů vlády – žijeme si jako prasata v žitě. Kdo to asi byl? Ano, dámy a pánové, ministr financí České republiky Miroslav Kalousek. Jaksi při tom osekávání ale vláda zapomíná sama na sebe, a v novinách tak pravidelně čteme například o státních odměnách na vládních úřadech. Rád bych informoval přítomné členy vlády a také poslankyně a poslance vládní koalice, že průměrná odměna náměstka vaší vlády odpovídá, resp. zdaleka přesahuje roční příjem průměrného důchodce v České republice. A u těch důchodů je to ještě tak, dámy a pánové, že polovina důchodců v České republice ani toho průměrného důchodu nedosahuje. Proto musím poopravit vyjádření pana ministra financí Kalouska. Jako prasata v žitě si žijí jenom někteří, zdaleka ne většina národa, zdaleka ne všichni občané České republiky. (Potlesk z levé strany sálu.)

A budu naopak souhlasit s ministrem financí panem Miroslavem Kalouskem, který sám tuto neděli přiznal, že například vaše snaha o snížení valorizace důchodů je – cituji – „pouhopouhá řezničina“. Nezlobte se, je to řezničina bez anestezie, dámy a pánové z vládní koalice.

Nepotřebovali bychom omezovat valorizaci důchodů, kdybychom vzali v potaz aktuální a správná čísla o demografickém vývoji a kdyby dohodou došlo k odsunutí v tuto chvíli zcela nepotřebné důchodové reformy na dobu pozdější. O časových horizontech tady koneckonců hovořila už celá řada předřečníků. Nepotřebovali bychom zvedat DPH, kdybychom jen o pár let odsunuli vámi připravenou daňovou reformu, která způsobí další výpadek v daňových příjmech.

Mimochodem, dámy a pánové z vládní koalice, opravdu si myslíte, že systém pokus–omyl pomáhá českým veřejným financím? Já připomenu, že to byla pravicová koalice, která prosadila v roce 2008 takzvaný Topolánkův batoh, v jeho rámci rovnou daň, v jeho rámci zdanění superhrubé mzdy. To všechno jsou věci, které potichu rušíte, protože se neosvědčily, protože znamenaly propad příjmů veřejných rozpočtů o desítky miliard korun

ročně, a to jsou peníze, které dnes zoufale chybějí českým veřejným financím.

Přiznejme si otevřeně, že pokud musí stát pro pár miliónů korun úspor škrtnat slevu na jízděm pro seniory, pak by si neměl dovolit vyplatit ani velmi problematické desítky miliard korun církvím jako finanční část kompenzace v rámci církevních restitucí. My nikterak nezpochybnujeme to, aby došlo k dohodě mezi státem a církvemi o majetkovém vyrovnání. Ale znovu připomínáme, že si nemyslíme, že z hlediska rozpočtu a stavu veřejných financí České republiky je vhodné v tuto chvíli schválit zákon, který velmi problematickým způsobem oceňuje církevní majetek a říká, že v průběhu příštích třiceti let vyplatíme včetně úroků cca 98 mld. korun.

Jsem pevně přesvědčen, že Česká republika by neměla být místem, kde si budou například senioři nuceni volit mezi tím, jestli zaplatí nájem, nebo si koupí něco k jídlu, nebo si budou moci dovolit drahé léky a drahé poplatky v rámci poskytování zdravotnických služeb.

Z těchto a řady dalších důvodů považuji reformy, které jsou předkládány současnou vládní koalicí a podporovány poslankyněmi a poslanci současné vládní koalice, za jeden ze základních důvodů, proč by měla nynější vláda skončit.

Za další, stejně důležitý důvod považuji i stav čerpání evropských fondů. Jestliže v oblasti reforem vláda Petra Nečase zatím poměrně zásadním způsobem poškozujeme ekonomickou situaci většiny občanů České republiky, pak v oblasti evropských fondů se jedná o útok na samotnou stabilitu naší země. V případě, že se vládě nepodaří napravit současný stav a Evropská komise naplní svoje hrozby, pak stojíme před zcela reálným nebezpečím, že se v našich veřejných rozpočtech objeví nový schodek ve výši možná stovek miliard korun, v lepším případě pak dostane následující vláda, která přijde nejpozději v roce 2014, od současné pravicové koalice s přívlastkem vláda rozpočtové odpovědnosti dáreček v podobě časované schodkové bomby, odhadované v horizontu mezi 50 až 100 miliardami korun. Opakuji, vláda rozpočtové odpovědnosti zanechá jako svoje dědictví časovanou bombu dodatečného a zbytečného dluhu odhadovaného na 50 až 100 miliard korun. To bude hezký příspěvek ke konsolidaci veřejných financí ČR, dámy a pánové!

Ministři i premiér již dnes pravděpodobně nejsou schopni ten současný stav čerpání evropských fondů ani vysvětlit a jedině, co slouží jako výmluva, je tvrzení o tom, že to zdědili jako špatný systém po vládách sociální demokracie.

Víte, dámy a pánové, vy už vládnete šest let, a jestli ten systém byl podle vás tak špatný, tak jste měli šest let a tři pravicové vlády na to, abyste jej změnili, abyste vyjednali jiné podmínky s EU, a nikoli jenom trapně ukazo-

vali prstem kamsi do minulosti. To se nestalo a vláda Petra Nečase tak nyní nese plnou odpovědnost za to, jakým způsobem k čerpání evropských fondů přistoupila.

Nynější auditní systém čerpání, na který se z EU snáší největší kritika, byl nastavován v roce 2007 na Ministerstvu financí, a byli to ministři Topolánkovy vlády, kteří poté porušovali požadavky a podmínky EU. Chcete příklad, dámy a pánové? Například v červenci 2007 odvolal ministr práce a sociálních věcí ředitelku auditu, aniž by o tom informoval Ministerstvo financí, což byla vyjednaná podmínka s EU. Abych parafrázoval premiéra Nečase – kdo byl tím ministrem, který takto porušoval požadavky EU? Odpověď je jednoduchá, dámy a pánové: tehdejší ministr práce a sociálních věcí se jmenoval Petr Nečas.

Byla to právě předchozí vláda sociální demokracie, které se podařilo vyjednat pro Českou republiku největší množství dotací z nově přistupujících států na hlavu a pravicovým vládám jsme tak zajistili podle aktuálních kurzů asi 800 miliard korun na projekty pro rozvoj celé naší země v rámci všech operačních programů. Pak ale přišli noví ministři pravicových vlád, financí, školství, dopravy, vnitra, práce a sociálních věcí, a z evropských miliard, které mohly zásadním způsobem zlepšit hospodaření ČR, se najednou stává tikající časovaná bomba, která má potenciál významně destruovat veřejné finance.

Musím připomenout na tomto místě, že hejtmani, a to i ti předchozí, nejenom nynější skupina hejtmanů, nabízeli dlouhodobě vládě, aby byla využita vysoká efektivita a úspěšnost regionálních operačních programů, a tímto způsobem mohly být čerpány evropské prostředky. Jako dnes premiér a vláda hovoří např. pod tíhou problémů na Ministerstvu školství o snaze přesunout některé prostředky z jednoho operačního programu do jiného, kraje nabízejí tuto variantu pravicovým vládám už roky. Prakticky obratem jsem schopni v regionech doložit projekty zhruba za 15 miliard korun, které nemohly být realizovány ne proto, že by byly špatné, dámy a pánové, ale proto, že už byly vyčerpány alokované prostředky v regionálních operačních programech. Reakcí vlády ale není ROPy, které se pravidelně umisťují na špičkách přehledů v čerpání, využít, ale za odměnu v úspěšnosti čerpání, dámy a pánové, současná vláda navrhuje regionální operační programy rovnou zrušit.

Proto je podle mého názoru současná situace s evropskými fondy další velmi významným důvodem pro to, aby vláda skončila a obraz národních evropských fondů podléhal krizovému režimu s celonárodní prioritou, tak aby byla schopna celá politická scéna, všechny parlamentní strany, regionální reprezentace připravit společně krizový scénář na dočerpání co největšího množství finančních prostředků z EU až do konce tohoto programovacího období. To jsou ve skutečnosti jediné peníze, které mohou

zaplatit projekty, projekty v regionech, udržet pracovní místa a nebo přinést nová pracovní místa.

Nemohu nezmínit, že současná vláda není schopna, nebo spíše nechce ve své většině spolupracovat také s regiony. Jsem bezesbýtku přesvědčen, že vládnout odpovědně mj. znamená také vytvářet synergie na všech úrovních veřejné správy. Bohužel, a věřte, že to říkám velmi nerad, vláda se podle našich zkušeností příliš nezajímá o problémy regionů. Místo aby měla snahu dokončit reformu veřejné správy, tak koná v řadě případů obráceně.

A zase konkrétní příklad. To, co se stalo v resortu Ministerstva práce a sociálních věcí, to, o čem se uvažovalo v resortu Ministerstva průmyslu směrem k živnostenským úřadům, to, o čem se uvažovalo např. v oblasti Ministerstva pro místní rozvoj ve vztahu ke stavebním úřadům, to jsou věci, které jdou proti samotnému smyslu reformy veřejné správy zahájené po roce 2000.

Je tady stále neřešená neodůvodněná ohromná závislost krajských rozpočtů na státních dotacích. Jenom připomenu rozpočtové určení daní. U obcí a měst 2/3 jejich příjmů dneska jsou kryty rozpočtovým určením daní, 1/3 tvoří transfery. U krajů je to přesně obráceně. Pouze 1/3 rozpočtu krajů, které mají rozsáhlé kompetence a povinnosti v zajišťování základních veřejných služeb pro potřeby občanů, pouze 1/3 peněz je kryta rozpočtovým určením daní a 2/3 podléhá transferům. Transferům, na které stačí, dámy a pánové, v horším případě jedno zasedání vlády, v lepším případě jedno škrtnutí pera ministerského úředníka, a ty peníze jsou, nebo nejsou. Nežlobte se, ale v takovéto situaci nelze dlouhodobě plánovat. V takové situaci nelze dlouhodobě investovat. Nelze rozvíjet klíčové veřejné služby.

V oblasti bezpečnosti, dámy a pánové, musely zasáhnout v posledních dvou letech kraje a ze samosprávných peněz financovat státem zřizované bezpečnostní sbory – Hasičský záchranný sbor ČR a Policii ČR. Kdyby to kraje neudělaly, na některých místech už v loňském roce hrozilo uzavření stanic Hasičského záchranného sboru nebo uzavření obvodních oddělení policie. Kdyby měl zůstat v platnosti beze změny střednědobý rozpočtový výhled, který byl schválen v loňském roce při státním rozpočtu, tak pokud to nevíte, dámy a pánové, tak odhady Ministerstva vnitra, policie a Hasičského záchranného sboru jsou následující: v extrémní variantě uzavření více než stovky obvodních oddělení policie. Až budou občané volat na 158, kdo zvedne sluchátko? ABL? Asi těžko. Až budou občané volat Hasičský záchranný sbor a nejbližší stanice Hasičského záchranného sboru bude pouze v okresním městě, jak asi bude vypadat dojezdová vzdálenost a schopnost profesionálních hasičů účinně a včas zasáhnout?

Není to ale jen oblast vnitřní bezpečnosti, kterou samozřejmě spolus-

dílíme, odpovědnost třeba v krizovém řízení v době živelních katastrof. Rád bych připomněl otázku financování sociálních služeb. Víte, že už v minulosti při projednávání státních rozpočtů jsme hovořili o této položce na-prosto pravidelně, dámy a pánové. Musím konstatovat, že od roku 2008 postupně snižuje stát, Ministerstvo práce a sociálních věcí prostředky na sociální služby v regionech, a to o více než 3 miliardy korun. Tři miliardy, které teď platí navíc kraje, aby udržely dostupnost, rozsah a kvalitu sociálních služeb. Musím říci, že takovou politiku vlády už nelze nazvat jinak než likvidační.

Mezi důvody, proč sociální demokracie přistoupila k hlasování o nedůvěře, nemohu v závěru nezmínit ani morální krizi, které díky vašemu vládnutí je dnes vystavena celá česká společnost. Prakticky každý den se přesvědčujeme, že vláda boje s korupcí, jak jste se sami nazvali, postavila svoji existenci, možná další trvání, možná mj. také na korupčních kauzách, sledování, nahrávání uvnitř některých koaličních stran.

Každá z koaličních stran čelí skandálům, z nichž každý jeden by automaticky v západní Evropě znamenal pád celé vlády. Naproti tomu jsme nuceni my a především občané České republiky, lidé frustrovaní současným stavem demokracie, frustrovaní vládními opatřeními, přihlížet tomu, jak se jedna z koaličních vládních stran v přímém přenosu u soudu dohaduje, jestli se v jejím poslaneckém klubu upláčí, anebo se poslanci jenom kupují formou bezúročných půjček. V další koaliční straně je pak místopředsedou člověk, pod jehož vedením bylo před zraky celé Evropy o stovky milionů korun předraženo výběrové řízení na organizaci evropského předsednictví. Tento člověk stále sedí v české vládě a je jejím ministrem obrany. A další z koaličních stran, která donedávna udělovala ostatním morální lekce, má také ve svém vedení jednoho z ministrů, který vedle toho, že velmi problematickým způsobem, který byl na hranici kolapsu systému sociálních dávek, a vystavil tak možným existenčním problémům řadu občanů, má, alespoň podle informací, které přinesly sdělovací prostředky, také další problém – podezřelé výběrové řízení na software, který byl a je nově používán právě v rámci administrace sociálních dávek. A ještě pan ministr, když o této věci hovořil před příslušným výborem Poslanecké sněmovny, tak neuvedl pravdivé argumenty.

To byl jen zlomek z toho, dámy a pánové, co tato vláda za minulých měsíců dokázala v oblasti boje s korupcí předvést. A tak mimo jiné byla Česká republika přivedena na pomyslné dno důvěry veřejnosti v politický systém. Pokud vás o nutnosti vyjádřit vládě Petra Nečase nedůvěru nepřesvědčil ani jeden z předcházejících bodů, tento by vás neměl nechat na pochybách o tom, že vláda nemá kompetenci stát v čele naší země. Myslím, že zazněly jasné argumenty, které zpochybňují nutnost a hlavně efektivitu reformních kroků této vlády.

Sociální demokracie vyvolala dnešní hlasování o nedůvěře v přesvědčení, že ani některým poslankyním a poslancům vládní koalice není lhostejný stav naší země. Svým dnešním hlasováním má každý možnost dostat slibu poslance. A ten jsme skládali, dámy a pánové, všichni. Tady na začátku volebního období. Slibuji na svou čest, že svůj mandát budu vykonávat v zájmu všeho lidu a podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.

Myslím, že je objektivním faktem, že kroky této vlády nejsou v zájmu všeho lidu, ale naopak v zájmu pouze úzké skupiny lidí v České republice. Svým dnešním hlasováním, a teď se obracím především na kolegyně a kolegy z vládní koalice, se buď přihlásíte k této úzké skupině vyvolených, anebo naopak dáte lidem v České republice šanci na změnu. Dáte jim šanci, aby si zvolili novou vládu.

A pokud dnes vláda to hlasování ustojí, tak věřte, že už určitě jejím mottem nebude moci být ani rozpočtová odpovědnost, ani boj s korupcí. Novým mottem této vlády v případě, že dnes ještě naposled důvěru uhájí, bude následující věta: Díky za každé nové ráno.

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců v levé části sálu.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: S přednostním právem nyní vystoupí předseda a poslanec Petr Gazdík.

Poslanec Petr Gazdík: Hezký dobrý večer, vážené kolegyně, vážení kolegové. Slyšeli jsme zde od opozičních kolegů na levici a ještě asi uslyšíme celou řadu důvodů, pro které by podle nich tato vláda neměla dostat důvěru Poslanecké sněmovny a měla by skončit. Mohl bych je tu spolu se svými kolegy z koalice mlčky poslouchat, myslet si o nich své a čekat na hlasování, jehož výsledek je vzhledem k rozložení sil ve sněmovně poměrně očekávatelný. Rád bych, aby tu ale kromě výtek opozice, a rovnou říkám, že ne vždy zcela neoprávněných, zazněly i důvody, pro které podle mě má smysl tuto vládu podpořit, které podle mě vedou k tomu, že to udělám.

Vstupoval jsem do parlamentní politiky ne proto, abych si z ní udělal pohodlné a pokud možno celoživotní živobytí, ale protože jsem v každodenním životě komunálního politika narážel na věci, které jsem jiným způsobem nedokázal změnit. Proto jsem neváhal stát se součástí koalice, o které bylo odpočátku jasné, že musí udělat zásadní, a tedy potenciálně velmi nepopulární změny, za které si jen těžko vyslouží celonárodní oblibu. Čím déle se odkládaly takové věci, jako je reforma penzijního systému, sociálního systému nebo zdravotnictví, tím nepříjemnější je pak pro někoho zjištění, že se týká i jeho, že i on se musí vzdát takových věcí jako například patnácti set korun z příspěvku na stavební spoření nebo se o něco aktivněji starat o své zajištění na stáří.

Nemohu souhlasit s tím, s čím se občas setkávám a co bezpochyby uslyším a slyšel jsem dnes tady, s takovým černočerným viděním reality, které absolutně ignoruje a neguje vše, co ta vláda udělala. Vládě se podařilo prosadit mnohé. Mimo jiné například zásadní zpřísnění zákona o zadávání veřejných zakázek. Díky rozpočtové zodpovědné politice ekonomických rozhodnutí vlády došlo loni ke zvýšení ratingu České republiky. Ušetřilo se tak několik desítek miliard na správě státního dluhu. Byl přijat moderní občanský zákoník. Po dlouhých dvaceti letech byl uznán statut takzvaného třetího odboje. Změna na postu vrchního státního zástupce je pozitivním signálem změn v justici. Zdanění hazardu a také transparentnější rozdělování z výnosů z něj jsou velmi důležitým mezníkem, který se vládě podařilo prosadit. Zlepšila se i politická kultura, byť se mnou asi mnozí nebudete souhlasit. Ministři až na výjimky samozřejmě odstupují, pokud pochybí. To tu dříve nebylo úplně zvykem.

Vůbec nezastírám, že jsem si sám představoval, že řada věcí půjde rychleji a snáze. V tomto ohledu úplně chápu narůstající rozladění mnohých lidí. Není to ale pro mě důvodem k tomu, aby tato vláda skončila. Je to důvodem k tomu, aby zvýšila své úsilí a pokusila se dokončit práci, byť v nepříznivé společenské atmosféře poznamenané třeba líčením s představiteli jedné z koaličních stran. Věřím, že vládě se v zemi podaří zajistit prosperitu a stabilitu nejen na jedno volební období, nejen pro některé, ale pro dlouhodobý výhled.

Vážené kolegyně, vážení kolegové, tato vláda není tak dobrá, jak by mohla být. Není ale zas v žádném případě tak špatná, jak se jí snaží vylíčit někteří představitelé opozice. Proto dnes moji kolegové z poslaneckého klubu TOP 09 a Starostové vyjádří svým hlasováním vládě důvěru a dáme jí tak možnost pokračovat v práci. Žádám ty zodpovědné z vás, aby udělali totéž. Děkuji. (Potlesk zprava.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: K faktické poznámce se hlásí pan poslanec Rath.

Poslanec David Rath: Dámy a pánové, já jsem velmi pozorně poslouchal, co tady říkal pan Gazdík. Nejdříve jsem si myslel, že si z nás i z většiny nespokojených občanů, těch osmdesáti, pětiosmdesáti procent, dělá legraci. Ale já se mu musím omluvit. On to skutečně, ale skutečně myslí vážně a věří tomu, co tady říká.

Já jsem si vzpomněl na tu dobrou ženu, která vzala to polínko, odnesla k hranici toho zlého kacíře Husa, aby přiložila tu otýpku pod jeho hranici, a Hus se na ní podíval a řekl: Sancta simplicitas. To platí také pro vás. Budiž toto pro vás omluvou. (Potlesk zleva.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Další řádně přihlášený je pan poslanec Michal Doktor.

Poslanec Michal Doktor: Hezký podvečer, dámy a pánové, vážený pane premiére, členové vlády.

Mandát vládnout dostává vláda v souladu s Ústavou České republiky vyslovením důvěry poslanců. Jakkoliv alespoň doposud průběh rozpravy napovídal, že snad vláda skládá své účty výhradně do rukou opozice a ti hrají zcela zásadně výjimečně roli těch poslanců, kteří jsou povinni ji kontrolovat, kontrolní funkci má za povinnost vykonávat i poslanec, který vyslovuje vládě důvěru. Vláda tedy z principu delegace důvěry tady tedy od poslanců vládu podporujících skládá účty i poslancům koalice. A pohled za má záda není úplně utěšený, to je tedy zjevné. Chápu, že pro některé přítomné členy vlády je obtížné setrvat tady po celou dobu a naslouchat příspěvkům poslankyň a poslanců, musím ale říci, že je pro mne zcela nepochopitelné, že ve chvíli, kdy bojuje vláda o mandát nadále vládnout, jsou zde ministři, kteří jsou od počátku zjevně nepřítomni, a z různých důvodů, které jsou pro mne nepochopitelné rovněž, omluveni v neúčasti z našeho dnešního jednání. (Tleskají poslanci v levé části sálu.)

Já chápu, že si to nemohou dovolit komentovat jakkoliv třeba hlasitými projevy kolegové, mí kolegové, členové koalice, ale myslím si, že nepřítomnost ministrů uráží především je samotné, neb vláda vládne našimi hlasy, hlasy členů koalice, vládní koalice, nikoliv hlasy členů opozice. Možná že to není úplně obvyklé naladění, já svůj vztah k vládě takto formulovaný mám.

Z čeho jsem ovšem velmi znepokojený, je fakt, že na základě konkrétních skutků lze některé ministry vlády zastihnout při otevřeném pohrdání Poslaneckou sněmovnou. Dilema odpovědi na dnes vyslovený návrh nedůvěry není tedy v pohledu na vládu jako celek, ale v pohledu na některé její konkrétní ministry a jejich konkrétní skutky a konkrétní rozhodnutí.

Vážený pane předsedo vlády, předložím vám jen několik málo poznatků, nikoliv naprosto nově formulovaných, třeba z předešlého dne, poznatků formulovaných v minulosti mnou z tohoto místa, poznatků, které jsou dány k přezkumu veřejným míněním a týkají se rozhodování členů vlády, kterou vedete.

Příklad první – Ministerstvo vnitra. Dne 16. listopadu 2011 předložil ministr vnitra Kubice pro schůzi vlády materiál, který vládu informoval o úmyslu zadat nadlimitní veřejnou zakázku s názvem „Zajištění úprav“ – a upozorňuji na ono slovo úprav – „Zajištění úprav poskytování služeb provozovatele informačního systému datových schránek – 2012“ v jednacím řízení bez uveřejnění. Zopakují klíčová slova: zajištění úprav a

bez uveřejnění. Na jiném místě zde v Poslanecké sněmovně v odpovědi na interpelace v dopise Ministerstva vnitra podepsaným ministrem vnitra, ale v tiskových prohlášeních jeho podřízených pracovníků Ministerstva vnitra se však hovoří o něčem naprosto jiném. Zde se hovoří o zcela nové verzi portálu. Tím se však otevírá věcný a nadále rozvíjí konflikt, kde se stát ocitá v postavení subjektu, který používá služby, za které neplatí. Podstatu služby chráněnou autorskými právy přesouvá v rozporu se zákonem k dispozici jiným subjektům bez souhlasu vlastníka. A jak je patrné právě dnes, protože dnes byl onen takzvaně nový portál zprovozněn, zneužívá a kopíruje unikátní řešení k provozu systému, který označuje za takzvaně nový a svůj vlastní.

Pane premiére, v zásadě není vůbec důležité, zda potenciál tohoto sporu začíná v řádu desítek milionů korun a končí v řádu stovek milionů korun. Jisté je, že stát porušuje práva jiných subjektů. Jisté je, že stát organizuje bezpráví.

Ale zpět k základní myšlence. Vy jste, pane premiére, na jednání vlády v předmětné věci slyšel klíčová slova „zajištění úprav“. Právě odkaz na ony pouhé, pouhé úpravy byl jediným argumentem pro institut jednacího řízení bez uveřejnění. Neuvedl snad ministr vnitra vládu v omyl při jejím rozhodování?

A dále v téže věci. Tentýž den – považte, prosím, tentýž samý den, dne 16. listopadu roku 2011 – považte, není to úsměvné, tentýž den, kdy se ta věc projednávala ve vládě, kdy byl zmiňovaný materiál projednáván vládou České republiky, vyzývá Ministerstvo vnitra Českou poštu k jednání v jednacím řízení bez uveřejnění. A pochybení se vrší. Po osmi dnech, dne 24. listopadu roku 2011, tedy před uplynutím zákonné lhůty pro podávání námitek – zdůrazňuji, že ta v souladu se zákonem činí patnáct dnů – uzavírá Česká pošta smlouvu s Ministerstvem vnitra na předmětnou věc. Zdůrazňuji znovu: ve zjevném rozporu se zákonem.

Uvedu, pane předsedo vlády, a nijak mě to netěší a jsem si jist, že vás osobně také ne, uvedu výčet, nikoliv sarkastickou glosu postupu Ministerstva vnitra České republiky a České pošty, obojí jsou nepochybně subjekty ovládané vládou, respektive státem Česká republika, v této jedné jediné věci. Dnes byl spuštěn tzv. nový portál, který je nejspíše plagiátem původního autorského řešení, takový – řekněme – Picassův autorský koncept přemalovaný v nějaké provinční malířské dílně.

Celý proces úpravy a provozu Českou poštou byl proveden v rozporu se zákonem, neb byla respektována ona zákonná lhůta na podávání námitek. Zde tedy dopovím, že správní řízení Úřadu pro hospodářskou soutěž už bylo zahájeno a celé jednání České pošty a státu v této věci je v rozporu se zákonem, a tedy i v rozporu se zákonem provozováno. České poště bylo Ministerstvem vnitra České republiky předáno k dispo-

zici a k úpravě dílo chráněné licenčním ujednáním bez souhlasu jeho vlastníka.

A dále. Vláda jako sbor byla uvedena v omyl při projednávání mandátu Ministerstvem vnitra k zajištění takzvaných úprav, protože ve skutečnosti byl učiněn pokus o spuštění nového řešení, kterým by se stát vyvázal ze závazků plynoucích z licenčních ujednání a unikátních autorských řešení chráněných patentem České republiky.

A dovětek poslední. Česká republika, Ministerstvo vnitra České republiky, používala zmíněné služby, za které neplatila, a lze se tedy velmi efektivně obávat i toho, že hrozí nikoliv zanedbatelné plnění z porušování autorských práv a licenčních ujednání.

Příklad druhý – Ministerstvo zemědělství. Shledávám, že existuje jistá korelace mezi mou přítomností u řečnické a nepřítomností ministra zemědělství. Opět se necítím být povolán, abych tuto věc řešil, ale ve svém druhém příspěvku, nebo v příkladě druhém, se budu věnovat právě agendě pana ministra Petra Bendla.

V budějovickém Budvaru, národním podniku, byl z moci rozhodnutí zřizovatele, Ministerstva zemědělství České republiky, zahájen proces transformace, přechodu budějovického Budvaru, národního podniku, na jinou hospodářskoprávní formu, akciovou společnost. Je zbytečné uvádět výčet důvodů, proč to je správné rozhodnutí, ztráceli bychom nepochybně čas. Naprosto nejcitlivější oblastí transformačního procesu je dosažení, respektive zachování kontinuity podniku v právních vztazích. Zdůrazňuji: ve všech právních vztazích podniku. Tedy zejména tam, kde nemá a nesmí dojít k oslabení podniku ve schopnosti hájit své zájmy v přístupu na trh.

Cituji ze slov Petra Bendla, ministra zemědělství. Leden 2012, projekt E15. Cituji: „Bude třeba zaměřit se na dokončení sporu, bude-li možno dohodou, abychom mohli pivovar alespoň transformovat na akciovou společnost.“

Tak tedy. Cena podniku Budějovický Budvar, národní podnik, je složena z několika komponent. Tou nejdůležitější je bez debat schopnost prodat svůj produkt, zde tedy produkt chráněný unikátní, nezaměnitelnou ochrannou známkou. Několikrát – myslím tím v průběhu několika posledních let, řekněme tří let – několikrát formulovaným akcentem, absolutní prioritou chráněnou v průběhu přípravy všemi ministry zemědělství, v průběhu celé transformace, nebo v celém průběhu transformace podniku, byla schopnost uchránit cenu duševního vlastnictví, schopnost Budějovického Budvaru, n. p., vést efektivní ochranu v možnosti přístupu na trh. Ministr Bendl je po dlouhé době jediný, kdo tento vektor, tento základní postulát respektovaný všemi ministry zemědělství bez ohledu na stranickou příslušnost, prolamuje. Jeho slova otištěná v médiích, a myslím, že je nemusím znovu opakovat, mají v rukou protistrany cenu zlata.

Zdůrazňuji: cenu, která ovšem musí být někde odečtena, dojde-li svého účinku. Z pohledu kvalitativního může mít ona dohoda jednu jedinou myslitelnou podobu. Podnik by musel rezignovat na ambici dodávat produkt s chráněným označením na některé trhy – toho se tedy ty spory týkají, ničeho jiného – a snížit tak svou cenu.

Já nevěřím, že ministr Bendl konal na základě formulovaného pověření vlády. Nevěřím, že vláda jako celek je naladěna podobně.

Shledávám a uzavírám: Přestože panuje minimálně deklaratorní shoda většiny parlamentních stran – a o to je to divnější – na způsobu transformace cestou přijetí speciálního zákona Parlamentem České republiky, jeho příprava vůbec neprobíhá, přičemž je nám všem jasné, že teprve s přechodem na klasický model akciové společnosti je možné uvažovat o klasické dividendové politice, a tedy navýšení příjmů státu z činnosti podniku, příjmů plynoucích, řekněme, do soustavy veřejných rozpočtů.

Příklad poslední, příklad třetí – agenda Ministerstva práce a sociálních věcí. Sleduji počínání ministra práce a sociálních věcí Jaromíra Drábka. Již v lednovém rozhovoru pro Parlamentní listy jsem vyjádřil obavu plynoucí z chyb, které jsou jako vnitřní, řekněme genetický kód spojeny s projektem nového systému zpracování a výplaty sociálních dávek. Ten systém prostě takto založen byl a nevěřím, že ty chyby lze jednoduše odstranit.

Všimněte si prosím základní, nikoliv jenom optické asymetrie. Všimněte si, kolegyně a kolegové z koalice, kolik energie vynakládá koalice na vysvětlování, popularizaci systémové změny a kolik energie musí vynakládat na obranu onoho zvláštního, řekněme, produktově obchodního řešení. Náklady na obranu produktově obchodního řešení projektu, kde ministr a jeho podřízení odmítají vyložit karty na stůl, mnohonásobně převyšují náklady spojené s žádoucí změnou. Chápu, že zde se mnou nebudou poslanci a poslankyně opozice souhlasit. Chápu, že tu systémovou změnu nebo změnu, kterou označuji jako systémovou, oni od základu odmítají. Z mého pohledu jako člena opozice je tento stav naprosto nepochopitelný a alarmující. Ministr si tak pohrává nejen s trpělivostí opozice, ale ministr si v mých očích a v mém vidění světa pohrává i s trpělivostí koalice. Mnozí z poslanců ještě v tuto chvíli vidí svého ministra jako báječného zachránce, který agendu vysekal ze zajetí monopolního dodavatele původního řešení, to pan ministr opakuje téměř každý den, a visí mu jistě na rtech při každé zmínce o budoucích úsporách v systému.

Pane ministře sociálních věcí, jako poslanec koalice vás žádám a vyzývám vás ke zveřejnění – a prosím, naslouchejte velmi pečlivě – ke zveřejnění úplné projektové rozvahy původního a nového řešení. Vyzývám vás, učiňte metodologicky, časově i věcně absolutně korektní výčet veškerých nákladů. Zdůrazňuji slova „veškerých nákladů“. Bez ohledu na zdroj financování této operace. Pokus o kličku bez míče, kdy u nákladů

systému, které spolu s novým systémem trpí stát, myšleno státní rozpočet, abstrahujete od zdrojů v uvozovkách Evropské unie, jako by toto nebyly kvalifikované náklady systému, vnímám jako postavení ofsajd, tj. faul, tj. nekorektní odpověď. Vystavte úplný výčet nákladů minulých, současných a budoucích. A na tyto náklady upozorňuji především. Vystavte úplný výčet nákladů včetně podrozvahových závazků, které v tuto chvíli nejsou zjevné, nákladů odsunutých v čase, nákladů údržby systému, jeho průběžné aktualizace, náklady plynoucí z možnosti či nemožnosti státu přístupu k systému samotnému. Vyjádřete, jaké jsou možnosti státu v přístupu k tomuto systému, případně v přenosu celého systému nově spuštěného na jiného provozovatele. I toto je totiž výčet budoucích nákladů systému, které nikde neuvádíte a nikde nezaznávají, nikde jsem si je dodnes nepřečetl.

Vyzývám vás jako poslanec k předložení odpovědi na mé podněty. A předložte je prosím k veřejné kontrole. Vy jako ministr práce a sociálních věcí se o mou důvěru ještě ucházet můžete. Váš pan náměstek Šiška ji už bezesbýtku pozbyl.

Závěrem. Vážený pane předsedo vlády, poslancem Parlamentu České republiky jsem byl zvolen na kandidátce Občanské demokratické strany. Byl jsem v tuto chvíli zde, v Poslanecké sněmovně, veden jako nezařazený, je možné dohlédnout a najít řadu společných bodů v prioritách vlády, kterou podporuji, a politického hnutí Jihočeši 2012. Mnozíci se přehmaty některých vašich ministrů mi nebrání vidět celkový koncept. Platí má slova z jiného místa. Tato vláda má mou podporu tehdy, bude-li se rozhodovat na základě programového prohlášení, bude-li se rozhodovat na principech konzervativní omezitelnosti a zdrženlivosti a bude-li i nadále chránit naši národní suverenitu a fiskální bezpečí. A také najde-li dostatek energie k vytlačování jevů, které jsem právě popsal.

Děkuji vám za pozornost. (Potlesk většiny poslanců ČSSD a KSČM.)

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Také děkuji. A s faktickou byl přihlášen pan poslanec Urban. Prosím, máte slovo.

Poslanec Milan Urban: Vážená paní místopředsedkyně, kolegyně, kolegové, myslím, že mi bude stačit jedna minuta na to, co chci říct.

Tak jste to, občané, viděli a slyšeli. Padlo tady mnoho slov. Tisíc a jeden důvod, proč tato vláda má odejít. Já tady poctivě říkám, že za chvíli budeme hlasovat. A podle toho, co tady padlo, opozice nemá na to sílu, aby tato vláda odešla. Pokud to opravdu chcete, řekněte svým blízkým, řekněte přátelům, řekněte to kolegům v práci. A přijďte na ten Václavák vládě říct, že má odejít. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Děkuji. Teď nevím, jestli s faktickou, nebo s přednostním právem, vystoupí pan místopředseda Zaorálek? Prosim, jestli byste se mohl ujednotit.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Děkuji. Já jsem vlastně chtěl docela ocenit vystoupení pana poslance Michala Doktora, protože mně připadá, že se týká podstaty věci, když si klademe otázku, proč se vlastně vláda chce udržet. A mně připadá, že to, o čem on tady mluvil, se toho vlastně týká. To, co mi připadá, že je jádrem problému, je to, co se neustále vrací i v těch rozpravách. Vláda na různých úrovních obchází veřejná řízení.

To se týká toho eGovernmentu na Ministerstvu práce a sociálních věcí. To se týká i evropských fondů, to se týká vlastně jádra debaty o evropských fondech, o kterých nám Evropská komise píše, že tam dochází k misuse and fraud, zneužití a podvodům. Protože neexistuje způsob kontroly na žádné úrovni. Chápete, to je to samé, obcházení veřejných řízení, manipulace a podivné operace s evropskými penězi, kde na území České republiky není žádný, který by operace zastavil nebo by nechal vyvodit odpovědnost z toho, kdo porušil pravidla. To u nás neexistuje. Prostě se to proplatí a daňoví poplatníci, z veřejných peněz se to pokryje. Nikdo není potrestán.

Proto jsem řekl minulý týden, že to je podvod 21. století. Jsou to obrovské prostředky, které tady mizí bez kontroly. A chápete, k čemu míříme? Proč tedy vláda chce pokračovat v těchto podmínkách? V zemi, kde právo funguje tak, jak vyjádřil – to bylo docela zajímavé, když pan premiér se vyjádřil, že na státním zastupitelství existuje válka dvou klanů. To je úžasná věc. Státní zastupitelství, které vlastně má dozor nad vyšetřováním, tak je pouze otázka boje dvou klanů! Taková je situace u nás v dozoru nad tím, co se má vyšetřovat? Tohle řekl veřejně premiér? To není otázka, že tam ještě někdo bojuje o to, aby se dodržovala pravidla a ten jiný je porušuje? To už je jenom boj dvou klanů? To je tak, že právní systém u nás se opravdu stal tím kařkovským procesem, ve kterém už neexistuje spravedlnost, jen absurdita nesrozumitelných bojů jednoho klanu, který bojuje proti druhému? Takový je reálný stav? Ten je samozřejmě ideální pro to, aby pokračovaly operace, o kterých jsem tady mluvil a které nemají žádnou kontrolu. A které nebude nikdo trestat a kde nebude nalezen žádný viník.

K čemu má vláda tenhle boj proti korupci zpracovaný NERVem, ekonomy, kteří nejsou nijak blízcí sociální demokracii? (Ukazuje složku.) To je v podstatě takový manuál, co by měla vláda dělat. Já mám pocit, že nikdo ho nečte méně než vláda. Ona to totiž ve skutečnosti asi moc vážně nemyslí s tím, aby se něco dělalo s takovýmto způsobem utrácení

veřejných peněz. A já, nezlobte se, mám podezření, že vláda nechce pokračovat z těch důvodů, které tady říkal pan Gazdík. Z takových, že se musí dělat reformy a podobně. Já mám prostě podezření, že se musí dokončit třeba některé obchody, ekozakázka a celá řada dalších operací. Právě to obcházení veřejných zakázek. To, že se tady nerespektují základní pravidla kontroly. A jsou tady ještě pořád miliardy, které se dají čerpat. A není tohle silnější tmel té vlády? I to, co přiznává tady pan poslanec Doktor a ty otázky, které on klade? Není to silnější než ušlechtilé důvody reformy? Chápete, není skutečný důvod, proč se vláda drží? Jsou tady ještě konkrétní věci, bude se rozhodovat o gripenech, o různých zakázkách zbraní a jiné. Není toto, co drží tuto vládu? Nedělá si z nás legraci ve skutečnosti, když tady předstírá, že dělá novelu zákona o veřejných zakázkách, která končí tak, jak končí? Když se tady předstírá, že se bude bojovat s anonymními akcionáři, ale celé to dopadne tak, že už dneska si můžete přečíst, jak se to bude obcházet.

Takže nenalhávejme si nic. To není tak, že tady stojí skupina těch, kteří si myslí, že přes všechny problémy se musí něco dokončit. Já se bojím, že příčina je spíš v tomhle. Obcházení veřejných zakázek a způsob zacházení s veřejnými penězi. To je to lákadlo, to je ten tmel, to, co drží partu pohromadě! (Potlesk poslanců ČSSD. Z vládní lavice: Podle sebe soudím tebe.)

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Děkuji. Dalším přihlášeným je pan poslanec Jaroslav Škárka.

Poslanec Jaroslav Škárka: Paní předsedající, dámy a pánové, děkuji za slovo. Když v roce 2010 vznikla tato vláda, měl jsem dojem, že konečně tady máme stabilní vládu, která prosadí nezbytné reformy, a že je prosadí ve velmi krátkém čase. Bohužel, moje nadšení pro tuto vládu vystřídala velmi brzy velmi silná deziluze. Deziluze z toho, že vláda svůj záměr neplní. Že reformy se staly paskvilem na reformy, že nic se nedělá proti korupci, naopak, tato vláda funguje nebo je tvořena korupčníky, obálkami, je ovládána prostřednictvím igelitek a podobně.

(Z lavic: Kdo je bral? Premiér Nečas z místa: Kdo stojí před soudem?)

Já děkuji za reakci z publika. Myslím, že i když to tady slyším, tak je patrné, že někdo, aby mohl vzít obálku, tak ji nejprve musí od někoho dostat. A z toho je zřejmé, jak kde stojí příčina dané věci.

Pro mě také bylo velkým zklamáním, že Věci veřejné i v koalici začaly tančit podle toho, jak se pan Bárta zrovna vyspal. A také pro mě bylo naprosto nepřijatelné, že ministerstva Věcí veřejných obsadili žoldáci ABL. A že jediným cílem Věcí veřejných se tak stalo vyvedení, možná módně odklonění, peněz z Ministerstva školství a Ministerstva dopravy.

Já z těchto výše uvedených důvodů nebudu hlasovat pro podporu vlády ODS, TOP 09 a ABL. Děkuji. (Potlesk z různých částí sálu.)

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Další vystoupí pan poslanec František Laudát. Prosím, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec František Laudát: Vážený pane premiére, vážená paní předsedající, dámy a pánové, nemám tady napsaný nějaký bryskní projev, nicméně přece jenom, i když jsem nechtěl vystupovat původně, tak to, co se tady odehrálo od 18. hodiny, je zase rétorické cvičení. Zřejmě teď bych řekl už vašich asistentů. Protože jestli někdo soudný sleduje toto jednání, tak samozřejmě mu musí nabíhat husí kůže na zádech z toho, co se bude dít, až možná že voliči dají sociální demokracii takový mandát, že bude tuto zemi řídit.

Předvedli jste tady ve čtyřech hodinách to, že nevíte do budoucna, nebo nemáte jasné recepty, jak stávající situaci řešit. České společnosti ať už neúmyslně, ale spíš úmyslně zamlčujete jednu podstatnou věc, a to odkud současná krize přišla a proč odtamtud přišla a kde tato krize vznikla. Není to náhodou tak, že vlastně do Česka je importována krize, která vznikla v zemích, které nám tady možná už tři čtyři volební období dáváte za vzory, za vzory společnosti, kde i to, že se někomu nechce pracovat, tak stálo za to ho sociálně podpořit? Že je obrovské mrhání na obrovské, často zbytečné infrastrukturní projekty veřejnými financemi? Že se podporují země, které nemají ekonomickou výkonnost tak, aby měly sladěnou životní úroveň, i když společnost si na to prostě vlastními silami neumí vydělat? Není to náhodou tak? Mně přijde, že je to trošku jak v první třídě. Tam také učitelé a učitelky začínají tím, že říkají děčkám: Vezměte si tužku. Kde máte tu tužku? Máte všichni tužku? A podobně. Já jsem čekal, že alespoň někdo z vás tady řekne: Kde jsou ty peníze? Kde ty peníze vezmete?

Ano, zaznívají tady veřejné soutěže a kážete o morálce. Nepatří mezi vaše řady a možná s pozastaveným nebo už vyloučeným ukončeným členstvím nějaký pan Hala, bývalý to vysoký manažer Ředitelství silnic a dálnic? Nepatřil do vašich řad náhodou mladý politik, a kde je vaše zodpovědnost, když jste ho postavili do čela této země? Ano, asi jeho schopnosti jsou nadlidské, když tak báječně rychle potom se přerodil v kapitalistu, a kam se hrabou největší machři z Wall Streetu, co se týká rychlosti jeho zbohatnutí. Není to náhodou tak, že jste spustili projekt dálnice a dvakrát jste kývali nad základním kamenem a nestavělo se vůbec nic? Krásná ukázka. Nevím, jestli Potěmkinova vesnice, nebo spíš moravská potěmkiáda. Aby tam poté někdo postavil takovou dálnici, že to je spíš to-bogan pro nějaké akrobaty.

Pan Sobotka tady řekl, že lidé přemýšlejí, co s nimi bude. A skutečně

já vůbec nebagatelizuji tu situaci a nemyslím si, a to zase tady zbytečně podsouváte a falešně podsouváte, že ministrům a panu premiérovi je jedno, co bude se sociálně nejslabšími. Nikdo není blázen, aby si neuvědomil sociální výbušnost škrtů. A znovu připomínám a mělo by se více diskutovat odkud, proč a z jakých důvodů k nám současná stagnace a možná že i krize ve větším rozsahu přichází.

Rozklad státu v přímém přenosu. Mně zní hodně falešně, když někdo neumí jednat férově směrem například ke svému vzdělání, ve svém osobním životě a teď bude poučovat celé politické spektrum a celý národ, jak se to má dělat a tak. Prosím, začněme každý u sebe. Pokud byste měli poctivé vzdělání, pokud byste měli v diplomových pracích skutečně, které ekonomiky světa prosperují, které nějakým způsobem jsou stabilní, tak byste tady nemohli kázat to, co tady kážete.

Pan Zaorálek se tady zaobíral a několikrát použil samozřejmě už hodně používaný termín konkurenceschopnost. Národní ekonomická rada vlády udělala 307stránkový dokument, lehce dostupný i na internetu, o konkurenceschopnosti České republiky. Je mi líto, že ti pánové, a smekám před jejich iqéčkem, ale i vzděláním a praxí víceméně ten materiál ladili do stylu státě udělej, státě zreformuj, státě oprav, státě pomoz, ale realita, pokud bude naše společnost chtít uspět v soutěži národů, a ona bude muset uspět už jenom vzhledem k nízké výkonnosti naší ekonomiky, která je v rozporu s tím, co bude vyžadovat stárnoucí populace českých zemí, tak si myslím, že je třeba říkat společnosti, že skutečné hodnoty nevytváří stát, nevytváří je veřejný sektor. Ten má vytvářet férové prostředí. A férové prostředí je u nás hodně narušeno, v tom se asi shodneme. Nicméně v žádné zemi na světě prosperitu veřejný sektor nevybudoval. Leckde ji zruinoval, jako například po roce 1948 nebo v roce 1938 v naší zemi, ale nikde ji nevybudoval. Ostatně snad jsme byli přímými svědky toho, jak to, když převládne absolutní moc veřejného sektoru a anonymního vlastnictví, dopadá.

Také bych chtěl říct směrem k panu Zaoráčkovi, že jestli budeme chtít být konkurenceschopní, tak se to dostává do přímé kontradikce s tím, co tady například hlásáte o zákoníku práce, protože přesný opak vede k inovační společnosti. Dynamika, pokud možno flexibilní zákoník práce. Jestliže se nějaký projekt a nápad nepovede, tak nemá smysl, aby byl projekt zatěžován ještě náklady na různé odstupné tahanice, zda ti lidé mají přejít jinam. Prostě když to nefunguje, tak mají zmizet poměrně rychle.

A směrem k panu Haškovi. Jo, zdaňte všechny velké firmy. Ono jich už odsud málo odchází, ono si málo firem převádí do daňových i částečně daňových rájů svoje finanční záležitosti, takže jen to udělejte, a pak už nebudete mít zdaňovat co.

Takže jenom tolik, několik krátkých poznámek. Děkuji vám za pozornost. (Potlesk zprava.)

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Děkuji vám. Než dám slovo dalšímu přihlášenému, tak s faktickou poznámkou byl přihlášen pan poslanec Paroubek, s přednostním právem pan místopředseda Zaorálek.

Poslanec Jiří Paroubek: Dámy a pánové, já se nikoho nechci dotknout, ale to, že koalice je v jisté krizi, je vidět také podle kvality řečnických vystoupení. (Potlesk zleva.) Myslím, že ten, kdo sem přišel a hledal řečníky a podívanou, tak musí odcházet nespokojen, a když se dívám na galerii, tak tam skoro nikdo není.

Já ve vztahu k Františku Laudátovi si snad můžu dovolit, protože ho беру za svého řekněme starého známého, dokonce snad i politického přítele v jisté době, a jeho práce jsem si také vážil, kterou udělal na některých pracovištích, kde byl... Mě hrozně zaujalo to, co říkal: Odkud k nám přišla krize. Já jsem si to musel napsat a teď jenom čekám, co to může být, jestli přišla z Moskvy, nebo z Wall Streetu.

Františku, prostřednictvím předsedajícího, prosím sděl mi to, odkud přišla ta krize. (Potlesk z řad poslanců ČSSD.)

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Děkuji, to byla faktická poznámka. Dále je přihlášen pan místopředseda Zaorálek – a bude reagovat pan poslanec Laudát. Prosím, máte slovo.

Poslanec František Laudát: Děkuji. To bude poměrně rychlé. Samozřejmě, že to беру, že současná krize přichází ze západní Evropy, kde máme obrovský podíl na trhu vývozu, exportu. Je to celkem snad jasné, ne, odkud tato krize přichází? (V sále je neklid.)

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Chci se zeptat, bude to faktická, nebo to bude delší, pane místopředsedo?

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Mě to také právě zajímalo, odkud krize přichází. Mně připadá, a s panem poslancem Laudátem se o tom bavíme pravidelně, já s ním nesouhlasím asi v tom, v čem je původ krize. Tak bych jenom za sebe řekl, že kdybych měl mluvit o původu krize, tak bych ji viděl ve zdivočelých neregulovaných finančních trzích, v nerovnováhách příjmů mezi jednak státy, kontinenty světa i v rámci jednotlivých států západní Evropy a Spojených států. A ten třetí důvod – právě v outsourcingu práce v zemích euroatlantických do Číny a dalších zemí. Takže rozhodně krize původně nepřišla ani z Řecka, ani z Irska.

A co se týče sociální demokracie, o které pan poslanec Laudát rád mluví, já bych ho chtěl ujistit, že když jsme končili v roce 2006, tak my jsme předávali vládu v situaci, kdy v této zemi ten dlouhodobý dluh státu byl na úrovni 29 %, to je z říše snů, že aktuální deficit byl pod 3 % Maastrichtu, investovalo se do vědy a výzkumu a školství, profesory, kantory jsme zaplatili nadprůměrně tak, že na to dodnes vzpomínají. My se opravdu nemáme za co stydět jako sociální demokraté. (Potlesk zleva.)

Já s tím, co tady líčil pan poslanec Laudát, že to je vlastně veřejný sektor, který dusí a způsobuje pravděpodobně krize, to v tom cítím, tak bych ho chtěl upozornit, že když se podívá na státy Evropy, o kterých mluvil, když se podíváte třeba na rozsah sociálních výdajů a veřejného sektoru, tak zjistíte, že země, které ho mají velký, sociální výdaje na úrovni přes 30 %, zatímco průměr v Evropě je řekněme 25, tak jsou to země, jako je Finsko, Norsko, Německo – 30 %, ti mají sociální výdaje daleko vyšší než Česká republika, která je má pouze 18. My jsme hluboce podprůměr. A tyto země kupodivu krizi zvládají daleko lépe. Já už jsem tady dnes jednou řekl, že naši nejbližší partneři, jako je Slovensko, Německo, Polsko, mají výsledky ekonomického růstu za poslední kvartál výrazně lepší než my, když tvrdíte, že odtamtud přichází krize. Jak je to možné? Tady něco nefunguje v té vaší ekonomické úvaze.

Takže se přestaňte vymlouvat na nabobtnalý veřejný sektor. V České republice nic takového neexistuje. Ten je na velice podprůměrné úrovni a ta krize přišla z vašeho špatného hospodaření, neschopností si ekonomicky rozvrhnout, neschopností dělat vůbec nějakou hospodářskou strategii. Nevymlouvejte se na krizi. Vždyť přece byste měli konečně uznat, že problémy jste způsobili tím, jak už Topolánková vláda podsekla příjmy státního rozpočtu, vyrvala z něho 80 mld., které tam dodnes chybějí, dodnes to v podstatě nikdo nevyřešil. Vy se s tím potýkáte v naprosto nevhodnou dobu! Když je recese, tak zvyšujete daně, prostě děláte věci ekonomicky absurdní! Proto tady dneska je recese. Jsme jedinou zemí, přátelé, která v posledních dvou čtvrtletích vykázala recesi ze všech zemí střední a východní Evropy. Gratuluji vám k tomuto výsledku! Jste nekompetentní! (Potlesk zleva.)

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Děkuji. S faktickou poznámkou je přihlášen pan poslanec Rath. Ne, už se nehlásí. Dobře, takže pan poslanec Viktor Paggio má slovo. Prosím.

Poslanec Viktor Paggio: Vážená paní předsedající, dámy a pánové, já zde nebudu reagovat na naše odpadlíky nebo na výtky strany, která kondolovala k úmrtí Kim Čong-ila, ale budu se vyjadřovat k výtkám demokratické opozice a k výtkám, které mě trápí. Konkrétně se vyjádřím k vystou-

pení pana místopředsedy Zaorálka, ještě k tomu předchozímu, kde ve své plamenné řeči zmínil kmotrovství a mafii ve spojení s Věcmi veřejnými. Já se na chvíli oddám oblíbené parlamentní kratochvíli, a to je připomínání hříchů z minulosti. A myslím si, že ten historický exkurz bude zajímavý zvláště pro poslance ČSSD, kteří se nyní stavějí do role jakési morální autority.

Česká strana sociálně demokratická nám dala tajemníka premiérů Paroubka a Grosse pana Zdeňka Doležela, kauzu Unipetrol a pět na stole v českých.

Česká strana sociálně demokratická nám dala starostu Ladislava Pětu, kauzu Budišov, Dělnickou tělovýchovnou jednotu navázanou na socdem, která za státní peníze vystavěla rekreační objekt s 20 lůžky a tenisovým kurtem, starostu, který o desítky milionů nadhodnocoval projekty z evropských fondů.

ČSSD nám dala pana Tvrdíka a jeho podivné financování strany, člověka, který předtím, než zkrachoval samotnou ČSSD, stačil zkrachovat národního dopravce ČSA.

ČSSD nám dala bývalého šéfa Sněmovny Vlčka, který pomáhal nasměrovat 25 milionů korun firmě PV Real na neziskové sportovní centrum v Harrachově, ze kterého se, světe div se, vyklubal luxusní hotel, který byl v roce 2010 na prodej za 120 milionů. Kromě toho, že si sociální demokraté postavili ze státního luxusní hotel, tak si rozebrali i apartmánové domy, které PV Real zcela náhodou postavila hned vedle. Jedním ze šťastných kupujících byl bývalý šéf sociálně demokratického poslaneckého klubu pan Michal Kraus, kterého známe také z tzv. kakaové aféry. Druhým šťastným nakupujícím byl pak jeho syn Kraus junior.

ČSSD nám dala premiéra Grosse, jeho podivně financovaný byt, zázračné zbohatnutí díky spekulacím s akcemi Moravia Energo, na kterých vydělal 80 milionů korun. De iure je tedy pan Gross geniálním investorem, de facto veřejně přijal úplatek a pošpinil tak funkci premiéra, kterou bohužel zastával.

ČSSD nám dala dlouholetého výkonného ředitele Ředitelství silnic a dálnic pana Michala Halu a jeho narozeninovou párty za 750 tisíc korun. Netřeba dodávat, že na té narozeninové párty s ním slavili i stavaři.

ČSSD nám dala šéfa své ekonomické sekce pana Zdeňka Uhlíře, který za vlády socdem zinkasoval milionové provize za privatizaci Mostecké uhelné.

ČSSD nám dala hejtmana Jaroslava Palase, až po uši ponořeného do kauzy Setuza, který ve funkci ministra zemědělství posvětil prodej firmy lidem kolem Františka Mrázka a Tomáše Pitra, samozřejmě pod cenou, a který si nyní vystavěl luxusní penzionek v Jeseníkách v ceně minimálně 30 milionů korun a dodnes nevysvětlil, kde na to vzal. To je další ze sociálně demokratických zázraků, protože ve svém majetkovém příznání z roku

2002 uvedl své úspory ve výši 200 tisíc korun. (Hlasitý smích a potlesk poslanců vládní koalice.) A já se nyní ptám pana předsedy Sobotky skrze předsedající: Pan Palas je hejtmanem Moravskoslezského kraje za ČSSD. Pane předsedo skrze předsedající, jak s těmito podezřeními naložíte?

ČSSD nám dala pan kolegu Ratha, vskutku renesančního muže, lékaře, poslance, zastupitele a středočeského gubernátora, který poskytl dotaci ve výši 9,4 mil. Kč na opravu čtyř silnic pro obec Zbuzany, kde zcela náhodou místostarostuje jeho bratr Michal. Pan Rath, který sebral 56 milionů Dětskému domu v Pyšelích, aby si mohl za 60 milionů přistavět školní jídelnu v Hostivících ke škole, která ještě neexistovala. (Smích vládních poslanců.) To, že pan Rath je zastupitel Hostivic, je jistě náhoda. Pana Ratha, před 15 lety člena ODS a propagátora zdravotnických poplatků, nyní člena ČSSD a odpůrce zdravotnických poplatků (potlesk vládních poslanců), který prošel zázračnou proměnou v oranžového krakena a který uráží na setkání členy této Sněmovny, naposledy předsedu poslaneckého klubu TOP 09.

Teď mi dovolte malou biologickou odbočku. Dříve v minulosti námořníci věřili, že kraken je bájný obří hlavonožec schopný potápět lodě. Teprve později biologové zjistili, že jde o krakatici obrovskou. Díky vyplaveným tělům, která moře vyplavilo na břeh, už dlouho známe jeho anatomii, ale teprve v roce 2004 se japonským vědcům podařilo ji vyfotit živou. A dodnes jde o jednoho z nejzáhadnějších tvorů žijících na zemi. (Pobavení.) My známe jeho podobu, víme jenom velmi málo o jeho zvycích, sociálním chování, natožpak o jeho psyché. (Pobavení a potlesk v pravé části sálu.) Takže v tomto směru považují přezdívku pana doktora Ratha za velmi trefnou!

ČSSD nám dala nynějšího předsedu Sobotku, který ještě jako ministr financí podle dostupných informací daroval společnosti Karbon Invest téměř poloviční podíl v důlním gigantu OKD za 4,1 miliardy korun, neboli vláda skrze jeho podpis odhadla tržní cenu OKD na 8,9 miliardy, přestože neprovozní aktiva, mezi nimi i byty OKD, byla v roce 2005 oceněna na částku přesahující 22 miliard korun. Sečteno a podtrženo, stát byl připraven o miliardy, OKD získal za babku pan Bakala, a to i díky předsedovi Sobotkovi. Tomu předsedovi Sobotkovi, který jako ministr končícího Paroubkova kabinetu poslal v roce 2006 1,5 miliardy korun na sanaci ekologických škod v areálu Škody Plzeň firmě Appian Machinery nad rámec již poskytnutých garancí ve výši 9,5 miliardy. Tyto garance se z původních 780 milionů vyšplhaly na 2 miliardy a později na bezmála 11 miliard korun. Toho předsedu Sobotku, který krátce před odchodem z funkce ministra financí pomohl svým přátelům z Telnického Orla a odpustil jim desítky milionů penále vyměřeného státem. A tak dále, a tak dále. Mluvíme tu o miliardách korun z veřejných rozpočtů, z daní!

Místopředseda ČSSD pan Hašek zde mluvil, to je další téma, o nahrávání jedné z koaličních stran. Já si dovolím podotknout, že my nejsme jediní, kdo se nahrává, i v ČSSD figurují tajné nahrávky. V lednu senátor za ČSSD Dryml vyzval předsedu Sobotku, aby urychleně svolal mimořádné politické grémium k možnému korupčnímu jednání hejtmana Pardubického kraje Radko Martínka a šéfa krajské ČSSD pana Miroslava Váni. A jak už tady tuším zmiňoval pan premiér, nahrávky posledně jmenovaného, které unikly do médií, jsou velmi pikantní. To cédéčko poté předal senátor předsedovi Sobotkovi. Naše nahrávky jsou, jak jinak, řešeny soudně a já jsem pro to, abychom z toho vyvodili patřičnou odpovědnost. Ale ptám se, co bude s vašimi nahrávkami! Vážený pane předsedo Sobotko skrze předsedající, jak budete řešit nahrávky poukazující na údajné korupční jednání hejtmána Martínka? (Potlesk poslanců VV.)

Tady krátkou poznámku. ČSSD v Pardubickém kraji je vůbec veselá organizace. Nyní ji jako šéf opustil kolega Miroslav Váňa, ale byl až čtvrtým v řadě. Šéf krajské organizace ČSSD Miroslav Petržílek odešel poté, co unikly nahrávky, kde si říká o provize z veřejných zakázek. Okresní šéf ČSSD v Pardubicích Zdeněk Gilar – namočen do výměny evropské dotace na autobusové nádraží v Lázních Bohdaneč za volitelné místo do Sněmovny pro lidi hejtmána Radko Martínka. Šéf sdružení ČSSD v Dubině Ján Kasič uplácel novináře TV Prima 60 tisíci korunami, aby nevysílal reportáž o jeho minulosti u SNB.

Dalším zajímavým regionem z pohledu politologa i ČSSD je Praha. Před dvěma týdny protikorupční policie obvinila 17 členů pražské ČSSD. Důvodem jsou údajné úplatky kvůli hlasování na stranických schůzích, mimo jiné při sestavování kandidátek do sněmovních voleb. Byl obviněn šéf místní organizace v Praze 9 František Kolínský a bývalý radní magistrátu pan Lukáš Plachý. Jak mám rozumět dokumentu, který je na internetu, jmenuje se výzva Živá SOCDEM? Že nejde o žádný pamflet, dokazuje, že je podepsán dvěma členy stínové vlády sociální demokracie. Mluví se tam o oligarchizaci ČSSD. A jak mám rozumět slovům spolupracovníka stínového ministra spravedlnosti a kandidáta ČSSD na prezidenta pana Dienstbiera a člena ČSSD pana Jakuba Landovského – cituji: „Březina, Poche a Hulínský vytvořili na pražském magistrátu korupční systém, který umožňoval zaměstnávat velké množství straníků. Ti se jim pak zavázali.“ Pane předsedo Sobotko skrze předsedající, jak hodláte řešit situaci v pražské ČSSD a obvinění z korupce?

Tato strana, ČSSD, za kterou jdou desítky skandálů, kde policie vyšetřuje hned několik jejich organizací a členů a kde nynější předseda Sobotka připravil v privatizačních hrách české občany o miliardy korun, nás tu kádruje, nás tu hodnotí a její místopředseda pan Zaorálek zde mluví o kmotrovství a mafii. Přestože chápu motivaci členů opozice a zvláště

ČSSD a důvody, které je nutí jít vstříc tomu krvelačnému davu, tak už mě tato nařčení velmi unavují. A já bych se rád zeptal skrze předsedající pana místopředsedy, co má s principy kmotrovství a mafie společného Milan Štoviček, pedagog, bývalý ředitel školy Humanitas a úspěšný starosta Litvínova? Co s nimi má společného Lenka Andrýsová, bývalá doktorandka u profesorky Dvořákové na VŠE, která se zabývá otázkami korupce a lobbingu? Co s nimi má společného Jana Suchá, úspěšná karlovarská advokátka? Nebo doyen našeho klubu Jiří Štětina, lékař, anesteziolog, vedoucí záchranné služby a primář ARO Městské nemocnice ve Dvoře Králové?

I já bych mohl říci o sociální demokracii, že je to státostrana přísátá už 20 let na veřejné rozpočty, politická pobočka firmy Karbon Invest, Appian, BAE Systems/SAAB nebo ČEZ, a indicií je pro to dost, ale já to neudělám. Neudělám to proto, že nerad paušalizuji, neudělám to proto, že znám velmi slušné, velmi pracovitě poslance v ČSSD. Pro jejich vlastní bezpečí je nyní nebudu jmenovat. (Pobavení a potlesk v sále.) Vidím, že se na mě dívají, celí opocení. Nebojte, neřeknu. Je tam mnoho úžasných lidí a pracovitých poslanců. Já jenom chci, aby sociální demokraté vystoupili z té farizejské role těch jediných spravedlivých, které už snad začali sami věřit, a aby přiznali, že každá strana včetně té jejich každý den hraje o svou duši, včetně nás.

A tady z toho místa při jedné z minulých schůzí nás urážel pan místopředseda Zaorálek a já jsem si zrovna pročítal programový dokument sociální demokracie, dlouhodobý program ČSSD Sociální demokracie, historické kořeny, hlavní směry a perspektivy, což je mimochodem úžasný politický dokument, a tam jsem se dočetl – cituji: „Právě jako svobodné a mnohotvárné bytosti budeme vždy vystaveni ranám a nepřízni lidského údělu. Tento úděl – úděl omylnosti a viny, nemocí a neštěstí, selhání a ztroskotání – není pro sociální demokracii důvodem k rezignaci na humanizační a emancipační vizi. Je mocnou výzvou k nepřetržitému překonávání tragického rozměru, který je lidské existenci vlastní.“

Takže já tímto vyzývám poslance ČSSD, aby překonali tragický rozměr sami v sobě, který je nutí nahnat politické body na tom, že budou roztáčet kolovrátek mediálních klišé, a aby radši využili času u řečnického stolku k tomu, že představi české veřejnosti svou vizi vedení naší země, protože se snaží už pořádně shodit tuto vládu. Já si říkám, co by se stalo, kdyby se vám to náhodou povedlo. Ať v těchto nestabilních časech neskončíme jako během českého předsednictví v Evropské unii. Děkuji. (Skandovaný potlesk v pravé části sálu.)

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Já děkuji a mám tady

celou řadu faktických. Mám zapsaný seznam, jak šly za sebou. Takže první je přihlášen pan poslanec Rath, poté pan poslanec Opálka, poté pan poslanec Škárka, pan poslanec Paroubek, Ohlídal a pan poslanec Filip. Takže prosím, první pan poslanec Rath.

Poslanec David Rath: Dámy a pánové, já myslím, že mě velmi potěšilo, že jste tady tak aplaudovali dnešní zprávě ABL, jakési svodce, ale nepřipravila vám ji bezpečnostní agentura dobře. Teď už je to tedy M2 – mafie 2. Nepřipravili vám ji dobře, myslel jsem, že na mě toho vyfízlovali víc a přesnější věci. To, co vám připravili, jsou bláboly. Takže běžte zpátky k panu Bártovi to reklamovat, protože vám nepřipravil dobré materiály. A zájmalo by mě, jestli jste to udělal v rámci svého poslaneckého platu, anebo teď půjdete ven a pan Bárta vám předá nějakou tučnou obálku za váš výkon, který jste tady udělal. (Poslanci VV bouchají do lavic.) Klidně ty lavice, věvěčka, rozlámejte. Já myslím, že všichni vědí, jak to u vás chodí, konečně se na to můžeme dívat skoro každý den v televizi před soudem. Takže doufám, že dostanete aspoň trošku víc, než dostal pan Škárka, protože fakt jste se snažil, fakt jste se moc snažil. Ale myslím, že by to pan Bárta měl ocenit. Měl zavolat hned svému bratrovi, aby z jeho sejfů vybral peníze a ještě ten řidič dnes večer vám je sem doručil. Třeba někdy příště, až se zase vy s panem Bártou rozhádáte, až vás zase bude třeba sledovat, fízlovat, vydírat, tak zase přijdete k soudu a řeknete, že vlastně jste to musel udělat. Takže já se na vás nezlobím, já to chápu, že v podstatě jste nesvobodný člověk a jako zaměstnanec firmy ABL musíte plnit svěřené úkoly. Snažil jste se je splnit co nejlépe.

Děkuji vám za to.

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Další přihlášený, pan poslanec Opálka. Prosím, máte slovo.

Poslanec Miroslav Opálka: Děkuji, paní místopředsedkyně. Dámy a pánové, zamýšlím se nad tím, jaký signál veřejnosti touto rozpravou teď dáváme, jakou naději na zlepšení stavu ta veřejnost v nás má. Tady se totiž osvědčilo jedno: vždycky se přebíjí jeden argument druhým. Na každého je vytažena složka. Klub KSČM, ten má tu čtyřicetiletou historii, z vašich stran už každá má taky svoji popsanou historii. A jakou naději tedy těm občanům dáváte, že se to bude řídit lepším směrem? Místo abychom přemýšleli společně všichni nad cestou, která je pro tuto společnost optimální a dobrá, tak se tu přeme o to, kdo má menší a větší zásluhy, kdo má větší či menší škraloupy, ale nehledáme tu cestu. Mise, kterou tady vykonává česká vláda pro finanční kapitál, ta je snad už té společnosti jasná, a vy se tu přete jak děti na pískovišti. Je mi to líto.

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Děkuji. S další faktickou poznámkou je přihlášen pan poslanec Škárka.

Poslanec Jaroslav Škárka: Děkuji za slovo. Já bych prostřednictvím paní předsedající reagoval na vystoupení pana Paggia. On se ptal, co mají s korupcí společného pan poslanec Šťovíček, Andryšová a mnozí další. No přesně to, že jsou ve straně korupčníků a zlodějů. To mají společného. (Potlesk vlevo.)

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: S další faktickou poznámkou vystoupí pan poslanec Paroubek. Prosím, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Jiří Paroubek: Dámy a pánové, není mou věcí, abych tady vystupoval k agendě, kterou – a já si myslím, že to neučiní – by asi měli oponovat jiní, protože já tady nezastupuji sociální demokracii. Ale k jedné věci se, pane poslanče, prostřednictvím předsedající musím přece jenom vyjádřit. Je to vámi zmíněný starosta Pěta z Budišova. Musím říct, že celá záležitost byla od začátku vykonstruovaná policejním útvarem ÚOOZ a Jankem Kroupou. Ten člověk byl osvobozen u soudu a také v určitém čase zemřel. O mrtvých jenom dobře. Prosím, příště si to z agendy vyškrtněte. Měl byste se omluvit.

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Děkuji. S další faktickou poznámkou je přihlášen pan poslanec Ivan Ohlídal. Prosím, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Ivan Ohlídal: Děkuji za slovo, paní místopředsedkyně. Vážené dámy, vážení pánové, reagovat na vystoupení mladého muže, pana poslance Paggia, který jistě v životě toho už hodně dokázal, nebudu. Tady už bylo na jeho téma hodně řečeno předřečníky. Co mě však doslova urazilo, byla jeho slova, která se týkala jakéhosi krvelačného davu, proti němuž kráčí ČSSD. Já myslím, že by měl vysvětlit, koho myslel tím krvelačným davem, jestli to byli ti lidé, kteří se dostávají do těžké sociální situace, ti důchodci, kteří se dostávají do bída, za hranici bída, ti, co postávají na ulicích proti sociální politice vlády.

Pane Paggio prostřednictvím předsedající, měl byste se stydět za taková vyjádření.

A kromě toho bych si ještě chtěl všimnout jedné podstatné věci. Další příslušník koalice pan Laudát zde hovořil o konkurenceschopnosti v souvislosti s tím, že bude stále horší a horší pro pracovníky zákoník práce.

Pane Laudáte prostřednictvím předsedající, konkurenceschopnost to-

hoto státu ničíte vy tím, že ničíte české školství, jednak vysoké školství, jednak regionální školství, podfinancováním takovým způsobem, že dokonce pokud vám vyjde to, co plánujete, tak v příštím roce by mělo být vyhozeno 17 tisíc učitelů z regionálního školství. Takovéto jednání nelze nazvat jinak než jednáním zločinným z vaší strany.

Děkuji za pozornost.

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Také děkuji. Pane místopředsedo, já bych vám samozřejmě velice ráda dala slovo, ale jsou před vámi jiní přihlášení – pan poslanec Vojtěch Filip.

Pro některé horlivé řečníky možná jenom informace, že přímý přenos už skončil. (Smích a potlesk.)

Prosím, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Vojtěch Filip: Děkuji, paní předsedající. To není pro televizní kamery, to je osobně pro pana kolegu Paggia vaším prostřednictvím. A pro ty ostatní.

Můj projev, který jsem tady přednesl o té materiální podpoře vlády a o té formální, směřoval právě k těm slušným, kteří si pamatují, co říkali voličům před volbami. Já jsem s panem kolegou Paggiem byl na několika veřejných vystoupeních v rozhlase a v televizi a rád bych mu připomněl, co říkal, jestli si to nepamatuje. Ať si to srovná se svým svědomím, své vlastní hlasování. Protože pro ty slušné jsem říkal to, co jsem tady říkal. Jestli chcete se zachovat alespoň jako v roce 1997, 1998 Václav Klaus, tak pojdte zpátky před ty lidi na ty ulice. (Potlesk z levé strany sálu.)

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: S další faktickou poznámkou je přihlášen pan poslanec Viktor Paggio. Prosím, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Viktor Paggio: Já jenom krátce. Chtěl bych zareagovat na pana kolegu Paroubka skrze předsedající. Samozřejmě, pokud ten člověk byl osvobozen, já jsem vycházel z veřejně dostupných zdrojů, pokud byl osvobozen, tak se omlouvám.

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Děkuji. Pan místopředseda Zaorálek. Prosím, pane místopředsedo, zkuste mě jednou neignorovat a sdělte mi, jestli vystupujete s faktickou, anebo jestli budete hovořit s přednostním právem déle.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Fakticky jsem chtěl reagovat.

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Dobře. Já vám nastavím stopky.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Pan kolega Paggio tady vychrlil několik jmen a několik kauz s lehkostí zřejmě jemu vlastní, protože to není problém jenom tak na někoho plivnout. Já bych se docela rád k některým těm jménům zmínil, ale protože jich je poměrně hodně, omezím se na jedno.

Vy jste jmenoval lidi, kteří vůbec nikdy nebyli obžalováni, u kterých je těžké říci, co jste vlastně měl na mysli. Já bych se chtěl zastat jednoho, Radka Martínka. Zním ho osobně. Ve straně nemusíte ručit za všechny. Když máte dvacet tisíc lidí, tak nemůžete nikdy říci za všechny ručím. Ale já vám řeknu, že třeba za Radka Martínka jsem schopen osobně ručit. Vy tady klidně řeknete, že je korupčník. Já vám říkám, že ne, jenom na základě osobní znalosti.

Vy klidně poplivate desítky lidí. Vám je jedno, jestli je mezi nimi někdo slušný. Ta lehkost, se kterou vy jmenujete ty lidi, mi připadá závratná. Rozumíte? Tento způsob obžalob je něco, co si nemůžete dovolit. To není korektní a není to slušné.

Rád bych řekl, že v této chvíli sociální demokracie, pokud nedokázala některé věci před veřejností obhájit, tak jsme prostě v opozici a budeme muset vysvětlovat při příštích volbách. Tady se ale dnes jedná o nedůvěře vládě. A vy jste vládní strana. My jsme mluvili o tom, co vy máte na kontě.

Soud veřejnosti nad sociální demokracií ponechte příštím volbám! Vy se dnes zodpovídejte z toho, jak jste tady vládli dva roky! (Potlesk z pravé strany. V sále je velký hluk.)

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Mám zde dvě přihlášky. Předseda klubu ODS pan poslanec Stanjura. Prosím, máte slovo.

Poslanec Zbyněk Stanjura: Kdybych neznal pana místopředsedu Zaorálka, tak bych zatlačil slzy v oku. Pokud si chcete přečíst příklad paušálního skandalizování a odsuzování, sedněte ke stenu a čtěte si výstupy poslance Zaorálka. Ten to dělá dnes a denně, tak si nestěžujte! (Potlesk z pravé strany.)

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Děkuji. S faktickou poznámkou vystoupí dále pan poslanec Jandák. Prosím, máte slovo, pane poslanče.

Poslanec Vítězslav Jandák: Já jenom stručně, nikoliv na pana poslance Stanjuru, spíš pro Luboše Zaorálka.

Víš, Luboš, moje máma vždycky říkala: Když chceš vod vola srnčí, tak seš vůl sám.

Děkuju vám. (Hluk v sále, smích, potlesk.)

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Děkuji. S řádnou přihláškou je nyní přihlášen pan poslanec Josef Cogan, kterému předávám slovo. Prosím, pane poslanče.

Poslanec Josef Cogan: Vážená paní předsedající, vážené kolegyně a kolegové, já bych tady mohl asi vyvracet jednotlivé stereotypy, které tady opozice přednášela v těch některých konkrétních systémových věcech, ale já bych se právě pokusil vydat trochu jinou cestou. A právě je to v tom, co nám opozice nabízí. Co nám nabízí potom, když dneska skončí ta vláda. A tady já musím říci, že jsem si poctivě vyslechl celý průběh dnešního jednání. Poměrně poctivě jsem sledoval i obstrukce, takže pokud se bavíme o tom, co přineslo nového to dnešní jednání, co by nás posunulo v cestě někam dál, tak odpověď je jednoduchá – nic. Prostě tady nebylo předneseno něco nového, bylo to stejné jako u obstrukcí, žádné nové řešení. A byl to prostě jen takový politický výlev. Nic víc. Klasický politický výlev. Já myslím, že to bylo charakteristické. Tady Viktor Paggio řekl, že to je prostě podobné, jako když shodila vládu sociální demokracie, když jsme měli předsednictví, předsedali jsme Evropské unii. Prostě neměla žádné řešení. Prostě chtěla shodit v daný okamžik, a tím to je dáno.

Pokud já vím, tak dnes tady nepadlo ani jedno řešení, a pokud to vztáhnou i na obstrukce, tak stejně nepadlo žádné řešení budoucnosti. Jedině snad musím říci, že tady byl pokus kolegy Sklenáka, který při obstrukcích řekl, že nám přednese, jakým způsobem sociální demokracie má připravenou reformu penzí. Přednesl nám ji tady? Akorát chyběla jedna drobnost. Na konci mu chybělo 100 miliard, které neměl nijak kryté.

Ale já si myslím, že to ukazuje jenom tu situaci, jak nám tady bezděky právě řekl místopředseda Zaorálek, když se ho zeptal při obstrukcích kolega Laudát na to, jaké máte řešení, už nám konečně řekněte, co tedy uděláte, až tu vládu budete mít. A já si myslím, že to je v tom. Tady vlastně u sociální demokracie je to pouze o tom, že teď oni se potřebují dostat k té moci, urvat tu moc, po které touží, chtějí. Slovy předsedy Sobotky to bylo tak, ta lačnost, ta chtivost, ta nedočkavost, než se k té moci dostanou. To mě tady tedy – určitě jsem z toho viděl.

Já bych nyní si dovolil citovat místopředsedu sociální demokracie pana Zaorálka, který tady řekl, když se probíraly obstrukce, přesně: Máme v základních obrysech představu toho, jak chceme dělat politiku daňovou, zdravotnickou, jak chceme postupovat v oblasti penzijní reformy, v oblasti boje s korupcí. Máme to už dneska zhruba na padesáti stránkách a je to

text, na kterém budeme pracovat dále. Takže ano, tady to je ta realita. ČSSD více než tři roky od počátku krize, dva roky po volbách má svými slovy v základních obrysech představu toho, jak chce dělat politiku daňovou, zdravotnickou a jak chce postupovat v oblasti penzijní reformy či korupce.

Já bych si dovolil tady vyzvat kolegy ze sociální demokracie, a já doufám, že i do budoucna se tady budou řešit hlavně věcná řešení, aby nám tady jasně řekli bez obecných frází – bez obecných frází bych prosil, protože já musím říci, že aspoň kolega Dolejš nám tady zmínil to, jak si představuje on jako určitou reformu, řekl nám tady, které daně zvedne, byť v obecných rysech, ale odhodlal se k tomu, říci, komu sebere, komu ty daně jakoby v podstatě nařídí. To jakoby kvitují, že tady jednoznačně řekl, jakou cestou se vydat. A já bych poprosil, aby nám řekli sociální demokracie, kdy a jak vyrovnají rozpočet, kolik vyberou na daních a od které skupiny konkrétně, od kterých skupin to vyberou, ty daně, kde a kolik škrtnou, to znamená, pokud budou škrtnat, protože tady v tom jednání dneska nepadlo ani slovo o tom, že by někde bylo prostředků hodně. Takže pokud někde vidíte, že byste byli schopni škrtnout, tak bych byl rád, kdybyste to řekli. Možná ne dneska, možná při příštím pokusu o vlastně důvěru vlády nebo i při běžném jednání Sněmovny.

A dále bych se zeptal sociální demokracie, jestli ustupuje od programu, který v době voleb činil 130 mld. navíc. Bylo vypočítáno (ze sálu se ozývají různé výkřiky.) – já se bavím o tom, že jestli ustupuje od programu, který byl oproti standardu voleb 130 mld. navíc.

A k tomu bych snad ještě řekl, že pohádky o vyšším růstu, který bude připraven na anabolickém dluhu, to znamená, že budou anabolicky zvyšovat dluh a že kvůli tomu porostu, jak je třeba –

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Pane poslanče, já se omlouvám. Dámy a pánové, já vás prosím o klid v jednacím sále.

Ten hlouček sociální demokracie, který vypadá, že se chystá k nějaké fyzické inzultaci, moc prosím, nehlučte, ať se slyšíme. Děkuji.

Poslanec Josef Cogan: Takže já bych byl rád, abychom si vynechali tu pohádku o tom růstu, který vyženeme anaboliky a zvedneme se a pak budeme za to platit ty úroky. Tu pohádku, to je pro děti. To prostě, řekněte nějaké věcné argumenty. Protože vy už jste nám to jednou ukázali. V roce 2003 až 2006 jste prostě zarvali sekeru 400 mld. a prakticky jste nominálně zdvojnásobili jakoby dluhy tohoto státu.

A pokud tady řekl kolega Zaorálek, že předali zem v nějakém kvalitním stavu, rozvíjející, tak řekneme já to vidím jinak. Vy jste ještě předali zem v situaci, kdy jsme nebyli na kolenou. Protože kdybychom postupovali jako vy a postupovali jsme stejným trendem zadlužování, když jste přebrali

vládu v roce 1998 a předali jste ji v roce 2006 s násobkem 2,54 dluhu, vy jste to zvedli z nějakých 15 %, ne – z 9,8 % na 25.

Kdybychom postupovali stejně, a já nejsem ve vládě, která tady byla v roce 2006 až 2010. Já jsem v té době byl starosta Nové Paky, byl jsem někde v regionech a vůbec jsem nikdy nemyslel, že půjdu do nějaké politiky. Takže kdybychom postupovali stejně jako vy, se stejnou rozpočtovou odpovědností, tak jsme na 64 %. Teď momentálně na konci roku 2014 byli bychom na 64 % dluhu.

Na závěr bych řekl, já osobně mám rád pohádky, pohádky mají vždycky šťastný konec. Ale pokud tady slyšíme příběh o ČSSD, který slyšíme rok a půl, tak ten jejich program, oni mají velké ambice, nemají žádné řešení. A to, co nabízejí občanům v programu, to není pohádka, to je horor. To je horor, který povede k rozvratu veřejných financí. A já doufám, že se konce tohoto hororu nedočkám. Děkuji. (Hluk, potlesk.)

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Dámy a pánové, mám tady několik přihlášek. Nejprve pan předseda klubu ČSSD Jeroným Tejc. Prosím, máte slovo.

Poslanec Jeroným Tejc: Vážená paní místopředsedkyně, dámy a pánové, já skutečně považuji za velkou odvahu mluvit tady o rozpočtové odpovědnosti ze strany poslance, který podporuje vládu a pravici, která od odchodu sociální demokracie z vlády zdvojnásobí státní dluh z 900 miliard na 1,8 bilionu korun. Zdvojnásobí za pouhých šest let.

A skutečně, pokud pan poslanec Cogan volal po řešeních, jedno bych mu prostřednictvím paní předsedající nabídl. Pojďme, vážený pane kolego, vážené kolegyně, kolegové, hlasovat o tom, že dnes padne vláda, budou se konat nové volby a v těch nových volbách předstoupíme před voliče. My máme řešení, vy máte řešení, uvidíme, jak voliči rozhodnou. Já se obávám, že vy toho nejste schopni a nejste ochotni podstoupit tuto zkoušku. Bohužel. (Potlesk části poslanců.)

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Ještě s faktickou poznámkou pan poslanec Šlégr. Nebo si to s panem poslancem Paroubkem přehodí? Pan poslanec Paroubek vystoupí, prosím, poté pan poslanec Seďa.

Poslanec Jiří Paroubek: Dámy a pánové, já jsem chtěl požádat úpěnlivě kolegy ze sociální demokracie, aby nezahajovali jinou disciplínu, než o které tady jednáme, tzn. o důvěře vládě. Myslím, že kdyby začali mluvit o svém programu, tak bychom tady byli ještě déle. Já se přiznám, že ráno mám nějaký jiný program, tak prosím, aby to zvážili, jestli je to nutné.

Chtěl bych pana kolegovi Coganovi prostřednictvím předsedající říci, že tady skutečně dnes nejdeme o program. Myslím, že každá z politických stran opozičních svůj program má. Mají tento program také národní socialisté, ale nechal bych to skutečně na jiná setkání. A myslím, že Poslanecká sněmovna k tomu není vhodná.

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Děkuji. Dále s faktickou poznámkou pan poslanec Seďa, poté pan poslanec Šlégr, pak pan poslanec Stanjura. Stáhl, dobře. Prosím, pane poslanec Seďa.

Poslanec Antonín Seďa: Děkuji, paní předsedající. Rozumím tomu, že vláda i koaliční poslanci jsou hodně nervózní. Nicméně, paní předsedající, já bych chtěl upozornit pana poslance Cogana přes vás, vaším prostřednictvím, prosím vás, jestliže upozorňujete poslance sociální demokracie, tak upozorněte i koaliční poslance, že oslovování poslanců se děje pomocí vašeho předsednictví. Děkuji.

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Ano, budu upozorňovat, že prostřednictvím mne. Pan poslanec Šlégr.

Poslanec Jiří Šlégr: Děkuji za slovo. Vážená paní předsedající, vážené kolegyně, kolegové, já se pořád ještě považuji za sportovce a chci vám říci jednu dost podstatnou věc. Na takhle špatný zápas v tuto dobu už opravdu nikdo nekouká. Takže vás chci poprosit, pojďme hlasovat. Děkuji. (Potlesk.)

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Také děkuji. Dalším řádně už přihlášeným je pan poslanec Novotný starší. Prosím, pane poslanče, máte slovo. Dámy a pánové (zvonění), já vás důrazně žádám zprava i zleva o klid v jednacím sále.

Poslanec Josef Novotný st.: Vážený kolegové, pokusím se být stručný. Nejsem nervózní, jak tady řekl předřečník. Jsem spíš smutný z toho, co se tady předvádí. Úvodem chci upozornit, že nebudu hlasovat proti vládě, protože na té druhé straně není vůbec nic. Není tam kromě nějakých ekonomických experimentů skutečně žádné řešení předloženo. Ale přesto jsem přesvědčen, a z toho jsem smutný, že vláda nevydrží do konce volebního období. (Hluk v sále, potlesk.) Je mi to velice líto. A vy na levici, kteří tleskáte, tak se na tom velice podílejte. Já vám řeknu proč.

Vláda totiž musí konečně zdanit hazard. (Smích, potlesk.) Není to ten podvod, kterého jste se dopustili, že jste vytvořili hazardní koalici kromě Věcí veřejných a že jste hazardu v letošním roce darovali 4 miliardy, proto-

že normální zdanění je 10 miliard a čtyři se letos odpustily s vaší pomocí. Ale vedle toho se bude muset sáhnout vzhledem k těm úsporám, že už se jde do důchodů a do těch všech nepopulárních věcí, bude se muset sáhnout na zdanění výher a to už dělá částku dohromady 9 miliard korun. A to je částka, která stojí za to, přikoupit pár poslanců k těm zálohám, které strany už mají vybrané a které v každých volbách kasírují formami různých slev, např. ČSSD 90% slevu na tištěnou inzerci. Tyto peníze se skutečně v hazardu vyplatí, aby si ještě získal nějaký odklad.

Začíná se vyšetřovat povolovací proces v loteriích. Nejvyšší právní instituce, opakovaně Ústavní soud a ombudsman, prosadily na vládě, že vláda přijala usnesení, že se budou napravovat chyby v povolovacím procesu, v obcházení zákona. Prosím vás, kdo to začal? Začal to Zeman se Starportem, který mimo zákon povolil loterijní hru, která nebyla v zákoně, a ministr Sobotka z toho udělal masovou záležitost. Takže to, že policie obviní za povolovací proces některé lidi, o tom není pochyb. Teď jde o to jenom, kdo to bude a kdo z nejvyšších představitelů to odnese.

Takže ministr Kalousek je nakonec hrdina, který napravuje chyby svých předchůdců a neví jak. To je jiná věc.

Teď se obracím na vás. Dělejte něco s tím. A bohužel, hazard, to je podle výkonů a výsledků, na krizi dlouhodobě profituje. Takže má zájem, aby se krize prohlubovala. A to tady vidím i ve sněmovně, jak se všichni snaží, aby krize a nepřijatelnost Poslanecké sněmovny vůči, jak nás obyvatelé vnímají, tak se takhle chováme.

Strany nevykázaly spolehlivě zhruba 1,1 miliardy korun na volební kampaně. Věci veřejné měly kampaň za 100 milionů a 100 milionů skutečně utratily. ČSSD má ten rozdíl 250 milionů, nebo kolik vykázala, a zhruba 750 se odhaduje, že to stálo. Takže to jsou věci, které v logice částek, o které jde, mě skutečně vedou bohužel k tomu, že hazard bude míchat politickými kartami v současné době v České republice.

Další argument uvedu, že zastírací manévr, nový loterijní zákon, který ve vládě opakovaně naráží na Věci veřejné, který měl zamaskovat povolovací proces a bez jakéhokoli zdůvodnění hazard řádově zvýšit, se zatím nedaří prosadit. Takže skutečně to, co je viditelné, že se hraje u nás bez limitů, že se tady perou peníze přes hazard, že nejsou peníze na sport, to je vedlejší.

Co je podstatné – to, co je neviditelné. Kdo půjde sedět a kdo zaplatí peníze na škody, které byly způsobeny těm, kteří tyto výjimky neměli. Prosím vás, není to poprvé, co by hazard shodil v České republice vládu. Jsem přesvědčen, že Topolánkova vláda padla kvůli hazardu. (Potlesk části poslanců.) Řekl to ministr Liška, ministr školství, na křtu knihy, kterou jste všichni dostali do svých schránek, tak tam si to přečtete, že skutečně před dvěma lety došlo k tomu, že hazard si koupil pár poslanců a došlo ta-

dy k tomu. Jsem přesvědčen, že k tomu dojde ještě jednou, a řekl jsem vám dost důvodů, které stojí, abyste si je zvážili, a budu hlídat vaše činy, aby to nebylo viditelně vaše snaha, vedená tímto krokem a touto snahou. (Potlesk části poslanců.)

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Děkuji. Dámy a pánové, já v tuto chvíli už nemám nikoho přihlášeného do rozpravy. Táži se, jestli se někdo hlásí. Není tomu tak. Končím rozpravu. Přivolám kolegy.

A nyní jenom připomenu, že podle § 85 odst. 1 a 2 zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny se o návrhu na vyslovení nedůvěry vládě hlasuje podle jmen. K přijetí usnesení, kterým se vyslovuje vládě nedůvěra, je třeba souhlasu nadpoloviční většiny všech poslanců.

Žádám nyní určené ověřovatele této schůze, kterými jsou poslanec Marek Benda a poslanec Jiří Petrů, aby zaujali místa u stolu zpravodajů.

Nyní přistoupíme podle § 74 odst. 4 jednacího řádu Poslanecké sněmovny k vylosování jména poslance, od něhož se bude v abecedním pořadí hlasovat. Kontrola lístků se jmény poslanců byla provedena.

Jako prvního jsem vylosovala poslance Václava Zemka.

Dámy a pánové, já prosím, abyste zaujali svá místa. Připomínám, že podle § 74 odst. 4 jednacího řádu se vyvolaný poslanec vysloví „pro návrh“, nebo „proti návrhu“. Jestliže se zdržuje hlasování, řekne „zdržuji se“. Jiný projev poslance se považuje za zdržení se hlasování. Prosím, aby každý vyvolaný poslanec své stanovisko řekl dostatečně hlasitě, abych je mohl v souladu s jednacím řádem opakovat. Přikročíme k hlasování.

Přednesu návrh usnesení: „Poslanecká sněmovna vyslovuje vládě nedůvěru.“

A nyní vás budu vyvolávat a prosím o vyslovení se. Zahajuji hlasování.

Pan poslanec Václav Zemek. Pro návrh.

Protože shodou okolností pan poslanec Václav Zemek byl poslední, tak jdeme od začátku.

Pan poslanec Vojtěch Adam. Pro návrh.

Paní poslankyně Lenka Andrášová. Proti návrhu.

Pan poslanec Pavel Antonín. Pro návrh.

Pan poslanec Michal Babák. Proti návrhu.

Pan poslanec Jan Babor. Pro návrh.

Pan poslanec Vít Bárta. Proti návrhu.

Pan poslanec Walter Bartoš. Proti návrhu.

Pan poslanec Václav Baštýř. Proti návrhu.

Pan poslanec Jan Bauer. Proti návrhu.

Paní poslankyně Zuzka Bebarová-Rujbrová. Pro návrh.
Pan poslanec Pavel Bém. Proti návrhu.
Pan poslanec Marek Benda. Proti návrhu.
Pan poslanec Petr Bendl. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Besser. Proti návrhu.
Pan poslanec Zdeněk Bezecný. Proti návrhu.
Pan poslanec Zdeněk Boháč. Proti návrhu.
Paní poslankyně Vlasta Bohdalová. Pro návrh.
Pan poslanec Robin Böhnisch. Pro návrh.
Pan poslanec Petr Braný. Pro návrh.
Paní poslankyně Ludmila Bubeníková. Proti návrhu.
Pan poslanec František Bublan. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Bureš. Proti návrhu.
Pan poslanec Václav Cempírek. Proti návrhu.
Pan poslanec Josef Cogan. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Čechlovský. Proti návrhu.
Paní poslankyně Jana Černochová. Proti návrhu.
Pan poslanec Alexander Černý. Pro návrh.
Pan poslanec Karel Černý. Pro návrh.
Pan poslanec František Dědič. Proti návrhu.
Pan poslanec Josef Dobeš. Proti návrhu.
Pan poslanec Michal Doktor. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Dolejš. Pro návrh.
Pan poslanec Richard Dolejš. Pro návrh.
Pan poslanec ministr Jaromír Drábek. Proti návrhu.
Paní poslankyně Jana Drastichová. Proti návrhu.
Pan poslanec Pavel Drobil. Proti návrhu.
Pan poslanec Jaroslav Eček. Proti návrhu.
Paní poslankyně Milada Emmerová. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Farský. Proti návrhu.
Pan poslanec Radim Fiala. Proti návrhu.
Pan poslanec Vojtěch Filip. Pro návrh.
Paní poslankyně Dana Filipi. Proti návrhu.
Paní poslankyně Jana Fischerová. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Florián. Proti návrhu.
Pan poslanec Jaroslav Foldyna. Pro návrh.
Pan poslanec Ivan Fuksa. Proti návrhu.
Pan poslanec Petr Gazdík. Proti návrhu.
Pan poslanec Miroslav Grebeníček. Pro návrh.
Pan poslanec Martin Gregora. Proti návrhu.
Pan poslanec Stanislav Grospič. Pro návrh.
Paní poslankyně Milada Halíková. Pro návrh.

Pan poslanec Jan Hamáček. Pro návrh.
Paní poslankyně Alena Hanáková, paní ministryně. Proti návrhu.
Pan poslanec Michal Hašek. Pro návrh.
Pan poslanec ministr Leoš Heger. Proti návrhu.
Pan poslanec Pavel Hojda. Pro návrh.
Pan poslanec Pavel Holík. Pro návrh.
Pan poslanec Václav Horáček. Proti návrhu.
Paní poslankyně Zdeňka Horníková. Proti návrhu.
Paní poslankyně Gabriela Hubáčková. Pro návrh.
Pan poslanec Petr Hulinský. Pro návrh.
Pan poslanec Stanislav Huml. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Husák. Proti návrhu.
Paní poslankyně Jitka Chalánková. Proti návrhu.
Pan poslanec Otto Chaloupka. Proti návrhu.
Pan poslanec a pan ministr Tomáš Chalupa. Proti návrhu.
Pan poslanec Rudolf Chlad. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Chvojka. Pro návrh.
Pan poslanec Vítězslav Jandák. Pro návrh.
Pan poslanec Michal Janek. Proti návrhu.
Pan poslanec Miroslav Jeník. Proti návrhu.
Pan poslanec Luděk Jeništa. Proti návrhu.
Pan poslanec Ladislav Jirků. Proti návrhu.
Pan poslanec Radim Jirout. Proti návrhu.
Pan poslanec Radek John. Proti návrhu.
Pan poslanec David Kádner. Proti návrhu.
Pan poslanec Miroslav Kalousek. Proti návrhu.
Paní poslankyně Jana Kaslová. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Klán. Pro návrh.
Paní poslankyně Kateřina Klasnová. Proti návrhu. – Opakuji: Proti návrhu.
Pan poslanec Václav Klučka. Pro návrh.
Paní poslankyně Kristýna Kočí. Pro návrh.
Paní poslankyně Lenka Kohoutová. Proti návrhu.
Paní poslankyně Kateřina Konečná. Pro návrh.
Pan poslanec Vladimír Koníček. Pro návrh.
Pan poslanec Daniel Korte. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Koskuba. Pro návrh.
Pan poslanec Rom Kostřica. Proti návrhu.
Paní poslankyně Patricie Kotalíková. Proti návrhu.
Pan poslanec Pavel Kováčik. Pro návrh.
Pan poslanec Jaroslav Krákora. Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Krátký. Pro návrh.

Pan poslanec Jaroslav Krupka. Proti návrhu.
Pan poslanec Stanislav Křeček. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Kubata. Proti návrhu.
Pan poslanec Václav Kubata. Proti návrhu.
Paní poslankyně Helena Langšádlová. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Látka. Pro návrh.
Pan poslanec František Laudát. Proti návrhu
Paní poslankyně Vladimíra Lesenská. Pro návrh.
Paní poslankyně Ivana Levá. Pro návrh.
Pan poslanec Jaroslav Lobkowicz. Proti návrhu.
Pan poslanec Pavol Lukša. Proti návrhu.
Paní poslankyně Soňa Marková. Pro návrh.
Pan poslanec Jaroslav Martinů. Proti návrhu.
Paní poslankyně Květa Matušovská. Pro návrh.
Pan poslanec Václav Mencl. Proti návrhu.
Pan poslanec Alfréd Michalík. Pro návrh.
Paní poslankyně Dagmar Navrátilová. Proti návrhu.
Pan poslanec a pan premiér Petr Nečas. Proti návrhu.
Paní poslankyně Marie Nedvědová. Pro návrh.
Pan poslanec Josef Nekl. Pro návrh.
Paní poslankyně a předsedkyně Miroslava Němcová. Proti návrhu.
Pan poslanec Vít Němeček. Proti návrhu.
Pan poslanec Václav Neubauer. Pro návrh.
Pan poslanec František Novosad. Pro návrh.
Pan poslanec Josef Novotný mladší. Pro návrh.
Pan poslanec Josef Novotný starší. Proti návrhu.
Pan poslanec Ivan Ohlídal. Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Oliva. Proti návrhu.
Pan poslanec Miroslav Opálka. Pro návrh.
Paní poslankyně Hana Orgoníková. Pro návrh.
Pan poslanec Viktor Paggio. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Pajer. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Papež. Proti návrhu.
Paní poslankyně a místopředsedkyně Vlasta Parkanová. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Paroubek. Pro návrh.
Paní poslankyně a vicepremiérka Karlína Peake. Proti návrhu.
Paní poslankyně Gabriela Pecková. Proti návrhu.
Pan poslanec Břetislav Petr. Pro návrh.
Pan poslanec Miroslav Petráň. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Petřů. Pro návrh.
Pan poslanec Jaroslav Plachý. Proti návrhu.
Pan poslanec Pavel Ploc. Pro návrh.

Pan poslanec Stanislav Polčák. Proti návrhu.
Pan poslanec a ministr Jiří Pospíšil. Proti návrhu.
Paní poslankyně Anna Putnová. Proti návrhu.
Pan poslanec Aleš Rádl. Proti návrhu.
Pan poslanec David Rath. Pro návrh.
Pan poslanec Aleš Roztočil. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Rusnok. Proti návrhu.
Paní poslankyně Marie Rusová. Pro návrh.
Pan poslanec Adam Rykala. Pro návrh.
Paní poslankyně Ivana Řápková. Proti návrhu.
Pan poslanec Antonín Seda. Pro návrh.
Paní poslankyně Marta Semelová. Pro návrh.
Paní poslankyně Jaroslava Schejbalová. Proti návrhu.
Pan poslanec a ministr Karel Schwarzenberg je omluven.
Pan poslanec František Sivera. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Skalický. Proti návrhu.
Pan poslanec Roman Sklenák. Pro návrh.
Pan poslanec Petr Skokan. Proti návrhu.
Pan poslanec Ladislav Skopal. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Smutný. Proti návrhu.
Pan poslanec Josef Smýkal. Pro návrh.
Pan poslanec Bohuslav Sobotka. Pro návrh.
Pan poslanec Pavel Staněk je omluven.
Pan poslanec Zbyněk Stanjura. Proti návrhu.
Paní poslankyně Miroslava Strnadlová. Pro návrh.
Paní poslankyně Jana Suchá. Proti návrhu.
Pan poslanec Pavel Suchánek. Proti návrhu.
Pan poslanec Miroslav Svoboda. Pro návrh.
Pan poslanec Pavel Svoboda. Proti návrhu.
Pan poslanec Igor Svoják. Proti návrhu.
Pan poslanec Bořivoj Šarapatka. Proti návrhu.
Pan poslanec David Šeich. Proti návrhu.
Pan poslanec Josef Šenfeld. Pro návrh.
Pan poslanec Karel Šidlo. Pro návrh.
Pan poslanec Ladislav Šincl. Pro návrh.
Pan poslanec Jaroslav Škárka. Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Šlégr. Pro návrh.
Pan poslanec Marek Šnajdr. Proti návrhu.
Pan poslanec Boris Šťastný. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Štětina. Proti návrhu.
Pan poslanec Milan Šťovíček. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Šulc. Proti návrhu.

Pan poslanec Josef Tancoš. Pro návrh.
Pan poslanec Jeroným Tejc. Pro návrh.
Pan poslanec Petr Tluchoř. Proti návrhu.
Pan poslanec Tomáš Úlehla. Proti návrhu.
Pan poslanec Milan Urban. Pro návrh.
Pan poslanec Martin Vacek. Proti návrhu.
Paní poslankyně Dana Váhalová. Pro návrh.
Pan poslanec Miroslav Váňa. Pro návrh.
Pan poslanec Roman Váňa. Pro návrh.
Pan poslanec Jaroslav Vandas. Pro návrh.
Pan poslanec Ladislav Velebný. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Vidím. Proti návrhu.
Pan poslanec Vladislav Vilímc. Proti návrhu.
Pan poslanec David Vodrážka. Proti návrhu.
Paní poslankyně Miloslava Vostrá. Pro návrh.
Pan poslanec Václav Votava. Pro návrh.
Pan poslanec Radim Vysloužil. Proti návrhu.
Paní poslankyně Ivana Weberová. Proti návrhu.
Paní poslankyně Jaroslava Wenigerová. Proti návrhu.
Paní poslankyně Renáta Witoszová. Proti návrhu.
Pan poslanec a místopředseda Lubomír Zaorálek. Pro návrh.
Pan poslanec Cyril Zapletal. Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Zemánek. Pro návrh.

Dámy a pánové, hlasování skončilo. Táži se, zda všichni poslanci byli čtení, případně zda nejsou nějaké pochybnosti k průběhu hlasování. Neregistruji.

Prosím ověřovatele, aby mi sdělili, jaký čas potřebují k zjištění výsledku hlasování. (Od stolku zpravodajů se ozývá: Tři minuty.) Dobrá, tři minuty. Já tedy přerušuji jednání na tři minuty – do 23.25 hodin.

(Jednání přerušeno od 23.22 do 23.25 hodin.)

Dámy a pánové, prosím o klid. Uplynul čas na přestávku k sečtení hlasování a já prosím o vystoupení určených ověřovatelů, kteří sdělí výsledek hlasování.

Poslanec Jiří Petru: Vážená paní předsedající, vážená vládo, vážené dámy a pánové, celkově hlasovalo 198 poslanců, z toho 85 poslanců pro návrh a 113 poslanců proti návrhu. Návrh nebyl přijat. (Potlesk koaličních poslanců.)

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Konstatuji, že Poslanecká sněmovna návrh usnesení nepřijala. Tím končím 37. schůzi. Vyčerpali jsme pořad 37. schůze, kterou tímto končím.

Zítra pokračujeme v 36. schůzi. A dostala jsem avizo od předsedů poslaneckých klubů, abychom začali v 10 hodin. Nezačneme tedy v 9 hodin, ale v 10 hodin. Budeme pokračovat 36. schůzí.

Dámy a pánové, já vám přeji klidnou dobrou noc.

(Schůze skončila ve 23.37 hodin.)